

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 października 2012 roku

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Wiesław Pędziwiatr (sprawozdawca)
Sędziowie:	SSA Jerzy Skorupka SSA Witold Franckiewicz
Protokolant:	Anna Dziurzyńska

przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej del. do Prokuratury Apelacyjnej Jarosława Gajka

po rozpoznaniu w dniu 12 października 2012 r.

sprawy

A. M. (1)

oskarżonego z art. 258 § 1 i 2 k.k., art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 18 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 263 § 2 k.k., art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 64 § 1 k.k., art. 282 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 64 § 1 k.k., art. 270 § 1 k.k. i art. 272 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k., art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 160 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 64 § 1 k.k.

M. (...)

oskarżonego z art. 258 § 1 i 2 k.k., art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dn.29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65 § 1 k.k. i art. 64 § 1 k.k., art. 13§ 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. i art.157 § 1 k.k. w zw. z art. 160 § 1 k.k. i w zw. z art.11§ 1 kk, w zw. z art.12 kk w zw. z art.65§ 1 kk i art.64§ 1 kk

M. K. (1)

oskarżonego z art.258 § 1 i 2 k.k., art.56 ust.3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 64 § 1 k.k., art. 282 k.k. w zw. z art.65 § 1 k.k. i art. 64 § 1 k.k., art.13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art.65 § 1 k.k. i art. 64 § 1 k.k., art. 13 § 1 k.k. w zw. z art.148 § 1 k.k. art. 156 § 1 pkt 2 k.k. i art. 160 § 1 k.k. i art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 11§ 2 k.k.

D. P.

oskarżonego z art. 258 § 1 i 2 k.k., art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 56 ust. 3 ustawy z dn. 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k., art.193 k.k. i art. 157 § 2 k.k. i art.190 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

I. Ż.

oskarżonego z art. 258 § 1 i 2 k.k., art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., art.13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k., art.288 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., art. 190 § 1 k.k.

M. K. (2)

oskarżonego z art. 258 § 1 i 2 k.k., art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 57 ust. 2 i 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k., 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.65 § 1 k.k., art. 57 ust. 2 i 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k., art.13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. i w zw. z art. 12 k.k., art.158 § 1 k.k. i art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k., art.284 § 2 k.k. i art.270 § 1 k.k. w zw. z art.11 § 2 k.k., art. 286 § 1 k.k.

L. K.

oskarżonego z art.258 § 1 i 2 k.k., art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 57 ust. 2 i 56 ust. 1 i 3 ustawy z dn.29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11 § 2 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dn.29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dn.29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 57 ust. 2 i 56 ust.1 i 3 ustawy z dn. 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11 § 2 k.k. i w zw. z art.65 § 1 k.k., art. 57 ust. 2 w zw. art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dn.29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k., art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k., art. 282 k.k.

L. (...)

oskarżonego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 12 k.k., art. 158 § 1 k.k. i art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 57 a § 1 k.k., art. 263 § 2 k.k.

P. (...)

oskarżonego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 12 k.k., art. 158 § 1 k.k. i art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k., art. 280 § 1 k.k., art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora i oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy

z dnia 15 grudnia 2011 r. sygn. akt III K 96/09

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego A. M. (1) w ten sposób, że:

1.

1. w pkt. II części rozstrzygającej przyjmuje za podstawę wymiaru kary art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

2. w pkt. III części rozstrzygającej, co do czynu opisanego w pkt. IV części wstępnej, eliminuje ustalenie o działaniu oskarżonego w warunkach powrotu do przestępstwa i czyn ten kwalifikuje z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (w brzmieniu według Dz.U. Nr 179, poz. 1485 z 2005 roku) w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k. zaś za podstawę wymiaru kary pozbawienia wolności i grzywny przyjmuje art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (w brzmieniu według Dz.U. Nr 179, poz. 1485 z 2005 roku) w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

3. w pkt. IV części rozstrzygającej, co do czynu opisanego w pkt. V części wstępnej, eliminując ustalenie o działaniu oskarżonego groźbą bezprawną zamachu na życie i zdrowie i przyjmując, że działał on posługując się groźbą gwałtownego zamachu na mienie, na podstawie art. 282 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, stwierdzając, że kara łączna pozbawienia wolności orzeczona wobec tego oskarżonego w pkt. LIV części rozstrzygającej utraciła moc;

4. w pkt. VI części rozstrzygającej, za podstawę wymiaru kary przyjmuje przepisy art. 14 § 1 w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

5. w pkt. V części rozstrzygającej, co do czynu opisanego w pkt. VI części wstępnej eliminuje zapis „wiedząc ponadto, że powyższa umowa przedłożona zostanie we właściwym urzędzie dokonującym rejestracji pojazdów i posłuży do wyłudzenia poświadczenia nieprawdy w dokumentach rejestrowych pojazdu” oraz z kwalifikacji przypisanego czynu eliminuje art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., a z podstawy wymiaru kary za to zachowanie art. 11 § 3 k.k. i za czy ten na podstawie art. 270 § 1 k.k. wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. zmienia zaskarżony wyrok wobec M. Ś. (1) w ten sposób, że w pkt. IX części rozstrzygającej z podstawy wymiaru kary eliminuje przepis art. 64 § 1 k.k.

III. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego M. K. (1) w ten sposób, że:

1. w pkt. XII części rozstrzygającej, odnośnie czynu opisanego w pkt. XII części wstępnej, na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (w brzmieniu według Dz.U. Nr 179, poz. 1485 z 2005 roku) w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 30 (trzydzieści) złotych;

2. w pkt. XIII i XIV części rozstrzygającej, co do czynów opisanych w pkt. XIII i XIV części wstępnej, za czyn XIII eliminując ustalenie o działaniu oskarżonego groźbą bezprawną zamachu na życie i zdrowie i przyjmując, że działał on posługując się groźbą gwałtownego zamachu na mienie, na podstawie art. 282 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za czyn XIV na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierza mu kary po 1 (jednym) roku i 1 (jednym) miesiącu pozbawienia wolności, stwierdzając, że kara łączna pozbawienia wolności orzeczona wobec tego oskarżonego w pkt. LIV części rozstrzygającej utraciła moc;

IV. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego D. P. w ten sposób, że podwyższa do lat 2 (dwóch) karę pozbawienia wolności orzeczoną w pkt. XVI części rozstrzygającej, stwierdzając, że kara łączna pozbawienia wolności orzeczona wobec tego oskarżonego w pkt. LIV części rozstrzygającej utraciła moc;

V. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego I. Ż. w ten sposób, że przyjmuje, iż czyny opisane w pkt. XXII, XXIII, XXIV i XXV części wstępnej wyroku, w postaci, o których orzeczono w pkt. XXI, XXII, XXIII części rozstrzygającej, stanowiły jedno przestępstwo kwalifikowane z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 § 1 k.k. i art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k. oraz w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 282 § 1 k.k. i w zw. z art. 11 § 3 k.k. oraz w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierza mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności, zastępując nadto zapis M. Z. (1) sformułowaniem inną osobą, stwierdzając, że kara łączna pozbawienia wolności orzeczona wobec tego oskarżonego w pkt. LIV części rozstrzygającej utraciła moc;

VI. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że w zakresie czynów przypisanych a opisanych w pkt. I, V, VII (w kształcie przypisanym w pkt. VII części rozstrzygającej), VIII, X (w kształcie

przypisanym w pkt. IX części rozstrzygającej), XI, XIII, XIV XVI, XX, XXXI, XXXVI (w kształcie przypisanym w pkt. XXXII części rozstrzygającej), XL, XLVII (w kształcie przypisanym w pkt. XXXVI części rozstrzygającej), LI (w kształcie przypisanym w pkt. XLII części rozstrzygającej) części wstępnej sformułowania odnoszące się do M. Z. (1) zastępuje wyrażeniem inną osobą odpowiednio deklinowane;

VII. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonych:

1. *M. K. (2), co do rozstrzygnięcia w pkt. XXXII,*
2. *Ł. S. w pkt. XLII,*

części dyspozytywnej w ten sposób, że z podstawy ich skazania eliminuje art. 12 k.k.;

VIII. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego P. Z. (1) w ten sposób, że orzeczoną w pkt. XLV karę pozbawienia wolności podwyższa do 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy, uchylając rozstrzygnięcie w pkt. LV części dyspozytywnej o warunkowym zawieszeniu wykonania kary i oddaniu oskarżonego pod dozór kuratora sądowego;

IX. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego M. K. (2) w ten sposób, że orzeczoną w pkt. LIV karę łączną pozbawienia wolności podwyższa do lat 6 (sześciu);

X. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego Ł. K. w ten sposób, że orzeczoną w pkt. LIV karę łączną pozbawienia wolności podwyższa do 6 (sześciu) lat i 6 (sześciu) miesięcy,

XI. w pozostałej części zaskarżony wyrok wobec:

1. *A. M. (1),*
2. *M. Ś. (2),*
3. *M. K. (1),*
4. *D. P.,*
5. *I. Ż.,*
6. *M. K. (2),*
7. *Ł. K.,*
8. *Ł. S.,*
9. *P. Z. (1)*

– utrzymuje w mocy;

XII. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. łączy orzeczone kary pozbawienia wolności i wymierza kary łączne:

1. *A. M. (1) 7 (siedmiu) lat pozbawienia wolności,*
2. *M. K. (3) 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności,*
3. *D. P. 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,*

4. **I. Ż. (1) 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;**

XIII. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonych kar zalicza oskarżonym okresy ich rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie:

1. **A. M. (1) od 30 sierpnia 2008 roku do 1 czerwca 2010 roku,**

2. **M. K. (3) od 17 września 2008 roku do 20 stycznia 2009 roku i od 8 grudnia 2009 roku do 2 sierpnia 2010 roku,**

3. **D. P. od 8 grudnia 2008 roku do 29 marca 2010 roku,**

4. **I. Ż. (1) od 3 listopada 2008 roku do 30 kwietnia 2009 roku;**

XIV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokat K. R. 600 złotych tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej M. K. (3) z urzędu w postępowaniu odwoławczym oraz 138 złotych tytułem podatku od towarów i usług;

XV. zasądza od oskarżonych w częściach równych na rzecz Skarbu Państwa wydatki związane z postępowaniem odwoławczym i wymierza im opłaty za to postępowanie:

1. **A. M. (1) 1000 złotych,**

2. **M. Ś. (1), D. P., I. Ż. (1), P. Z. (1) po 400 złotych,**

3. **M. K. (2) 1.400 złotych,**

4. **Ł. K. 700 złotych,**

5. **Ł. S. 300 złotych,**

zwalniając M. K. (1) od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Prokurator Okręgowy w Legnicy oskarżył **A. M. (1)** o to, że:

I. w okresie od początku 2006r. do sierpnia 2008r. brał udział w działającej na terenie L. oraz innych miejscowości województwa (...), zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, określanej jako (...), (...), (...), lub GRUPA (...), kierowanej przez S. G. ps. S., w skład której wchodził również M. Ś. (1) ps. M., M. K. (3) ps. (...), D. P. ps. P., M. Z. (2) ps. M., M. K. (2) ps. (...), Ł. K. ps. (...), I. Ż. (1) ps. I., M. C. ps. G. oraz inne ustalone i nieustalone osoby, a mającej na celu popełnianie przestępstw, w tym polegających na wprowadzaniu do obrotu znacznych ilości środków odurzających i substancji psychotropowych oraz udzielaniu takich substancji i środków innym osobom, dokonywaniu wyłudzeń, wymuszeń rozbójniczych, a także uszkodzeń ciała osób identyfikowanych jako członkowie przeciwstawnej grupy określanej nazwą (...) oraz popełnianie innych przestępstw,

tj. o czyn z art. 258 § 1 i 2 kk;

II. w okresie pomiędzy listopadem 2006r. a kwietniem 2007r. w L. innych miejscowościach województwa (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt I, posiadał bez wymaganego pozwolenia broń palną w postaci rewolweru oraz pistoletu (...) kal. 9 mm wraz z amunicją,

tj. o czyn z art. 263 § 2 kk w zw. z art. 65 §1 kk

III. jesienią 2007r. w L. i L., wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, najpierw nakłonił A. Ż. do udzielenia mu pomocy do nabycia i posiadania bez wymaganego pozwolenia broni palnej nieustalonej marki, kalibru 9 mm, w ten sposób, że prosił go o znalezienie osoby chcącej sprzedać broń palną wraz z amunicją, a także materiały wybuchowe, przekazał pieniądze na ich zakup w kwocie 5000 złotych a następnie zaakceptował przekazaną mu ofertę oraz odebrał od A. Ż. broń palną nieustalonej marki, kalibru 9 mm za którą ostatecznie zapłacił 3.500 złotych,

tj. o czyn z art. 18 § 1 i 2 kk w zw. z art. 263 § 2 kk

IV. w okresie od końca 2006r. do końca 2007r. w L. oraz L., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt I, wbrew przepisom ustawy, z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz uczyniwszy sobie z tego stałe źródło dochodu, wielokrotnie brał udział w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających w postaci marihuany oraz substancji psychotropowych w postaci amfetaminy i tabletek ecstasy, w ten sposób, że:

- a.
- a. wielokrotnie sprzedawał M. C. substancje psychotropowe w postaci amfetaminy w łącznej ilości nie mniejszej niż 5.000 gram o wartości hurtowej nie mniejszej niż 50.000 złotych oraz tabletek „ecstasy” w łącznej ilości nie mniejszej niż 1.000 sztuk o wartości hurtowej nie mniejszej niż 2.500 złotych, w celu dalszego ich wprowadzenia do obrotu,
 - b. nie mniej niż sześciokrotnie w L. sprzedał A. Ż., łącznie nie mniej niż 500 gram amfetaminy - co stanowiło 5.000 porcji handlowych - po 12 złotych jeden gram,
 - c. nie mniej niż pięciokrotnie w L. sprzedał A. Ż., łącznie nie mniej niż 500 sztuk tabletek „ecstasy” - za kwoty od 2,70 do 3 złotych za jedną sztukę,
 - d. w okresie od maja 2007r. nie mniej niż pięciokrotnie w L. sprzedał A. Ż. łącznie nie mniej niż 600 gramów marihuany – po 18 złotych za gram,
 - e. w okresie od czerwca 2007r. w L. przekazał M. C. za pośrednictwem A. Ż. 50 sztuk tabletek „ecstasy”, celem dalszego wprowadzenia ich do obrotu,

przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio prawomocnie skazany wyrokami II K 536/00 oraz II K 540/01 Sądu Rejonowego w Lubinie za przestępstwa z art. 288 §1 kk oraz 159 kk i art. 190 §1 na kary jednego roku oraz dwóch lat pozbawienia wolności, objętych następnie wyrokiem łącznym tego samego Sądu o sygnaturze II K 701/03 z dnia 19 grudnia 2003r., którym wymierzono mu karę dwóch lat i sześciu miesięcy pozbawienia wolności, a którą odbył w wymiarze powyżej sześciu miesięcy w okresach od 23 września 2003r. do 5 lipca 2005r. oraz od 11 lipca 2005r. do 24 grudnia 2005r.

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 12 kk i art. 65 §1 kk i art. 64 §1 kk;

V. w maju 2008r. w L., działając w warunkach powrotu do przestępstwa opisanego w pkt IV, wspólnie i w porozumieniu z M. Z. (1) ps. M. i M. K. (3) ps. (...), w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt I w celu uzyskania korzyści majątkowej, groźbą bezprawną zamachu na życie i zdrowie doprowadził T. F. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 2.000 złotych,

tj. o czyn z art. 282 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i art. 64 § 1 kk;

VI. w lipcu 2008r. w D. w woj. (...), w celu użycia za autentyczną podrobił umowę sprzedaży samochodu osobowego marki V. (...) nr rejestracyjny (...) z dnia 19 lipca 2008r., zawartą pomiędzy T. S. (1) a R. K., w ten sposób, że podpisał się jako kupujący nazwiskiem (...), wiedząc ponadto, że powyższa umowa przedłożona zostanie we właściwym urzędzie

dokonującym rejestracji pojazdów i posłuży do wyłudzenia poświadczenia nieprawdy w dokumentach rejestrowych pojazdu,

tj. o czyn z art. 270 § 1 kk i art. 272 kk w zw. z art. 11 § 2 kk;

VII. w okresie od lipca do sierpnia 2008r. w L., działając w warunkach powrotu do przestępstwa opisanego w pkt IV, sam oraz wspólnie i w porozumieniu z M. Z. (1) ps. M., M. Ś. (1) ps. M., M. K. (3) ps. (...) i innymi nieustalonymi osobami, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt I, w celu uzyskania korzyści majątkowej oraz z krótkich odstępach czasu, groźbą bezprawną zamachu na życie i zdrowie oraz gwałtownego zamachu na mienie, usiłował doprowadzić T. F. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 3.000 złotych w ten sposób, że nakazał mu płacić sobie 500 złotych miesięcznie, a następnie zażądał kwoty 3.000 złotych, a wobec jej nie uiszczenia usiłował wraz z innymi osobami używać wobec pokrzywdzonego przemocy, zaś w dniu 28 sierpnia 2008r. oddając strzały w jego kierunku z nieustalonego rodzaju broni, a także stosując przemoc polegającą na zadaniu ciosu nożem, spowodował obrażenia ciała T. F. w postaci rany klutej okolicy łędźwiowej lewej, drążącej w stronę lewego kolca biodrowego na głębokość około 12-14 cm, które to obrażenia naruszyły czynności narządów ciała wyżej wymienionego na okres powyżej dni 7, a z uwagi na lokalizację zadanej rany klutej w pobliżu dużych naczyń krwionośnych oraz organów wewnętrznych, naraził tym samym pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia bądź powstania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, żądając wydania pieniędzy w kwocie 3.000 złotych, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na opór pokrzywdzonego i podjętą ucieczkę,

tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 282 kk i art. 157 § 1 kk w zw. z art. 160 § 1 kk i zw. z art. 11 § 2 kk, w zw. z art. 12 kk, w zw. z art. 65 § 1 kk i art. 64 § 1 kk.

Nadto M. Ś. (1) o to, że:

VIII. w okresie od początku 2006r. do sierpnia 2008r. brał udział w działającej na terenie L. oraz innych miejscowości województwa (...), zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, określanej jako (...), (...), (...) lub GRUPA (...), kierowanej przez S. G. ps. S., w skład której wchodził również A. M. (1) ps. (...), M. K. (3) ps. (...), D. P. ps. P., M. Z. (2) ps. M., M. K. (2) ps. (...), Ł. K. ps. (...), I. Ż. (1) ps. I., M. C. ps. G. oraz inne ustalone i nieustalone osoby, a mającej na celu popełnianie przestępstw, w tym polegających na wprowadzaniu do obrotu znacznych ilości środków odurzających i substancji psychotropowych oraz udzielaniu takich substancji i środków innym osobom, dokonywaniu wyłudzeń, wymuszeń rozbójniczych, a także uszkodzeń ciała osób identyfikowanych jako członkowie przeciwstawnej grupy określanej nazwą (...) oraz popełnianie innych przestępstw,

tj. o czyn z art. 258 § 1 i 2 kk;

IX. w bliżej nie ustalonej dacie, w połowie 2006r. w T., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wziął udział w obrocie znacznymi ilościami środków odurzających i substancji psychotropowych w postaci 500 gramów marihuany i 100 gramów amfetaminy w ten sposób, że przekazał te środki i substancje innej nieustalanej osobie w celu dalszego ich wprowadzenia do obrotu,

przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio prawomocnie skazany wyrokiem II K 1393/01 Sądu Rejonowego w Lubinie z dnia 13 grudnia 2001 r. za przestępstwo z art. 280 § 1 kk, art. 275 § 1 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk na karę dwóch lat i sześciu miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w wymiarze powyżej sześciu miesięcy w okresach od 18 września 2001 r. do 13 grudnia 2001 r. oraz od 7 października 2002 r. do 23 czerwca 2004 r.

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 65 § 1 kk i art. 64 § 1 kk;

X. w okresie od lipca do sierpnia 2008r. w L., działając w warunkach powrotu do przestępstwa wspólnie i w porozumieniu z M. Z. (1) ps. M., A. M. (1) ps. (...) i innymi nieustalonymi osobami, w ramach zorganizowanej grupy

przestępczej opisanej w pkt VIII, w celu uzyskania korzyści majątkowej, w warunkach powrotu do przestępstwa opisanego w pkt IX oraz w krótkich odstępach czasu, groźbą bezprawną zamachu na życie i zdrowie oraz gwałtownego zamachu na mienie, usiłował doprowadzić T. F. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 3.000 złotych w ten sposób, że nakazał mu płacić sobie 500 złotych miesięcznie, a następnie zażądał kwoty 3.000 złotych, zaś wobec jej nie uiszczenia usiłował wraz z innymi osobami używać wobec pokrzywdzonego przemocy, zaś w dniu 28 sierpnia 2008r. oddając strzały w jego kierunku z nieustalonego rodzaju broni, a także stosując przemoc polegającą na zadaniu ciosu nożem, spowodował obrażenia ciała T. F. w postaci rany klutej lewej okolicy łędźwiowej, drążącej w stronę lewego kolca biodrowego na głębokość około 12-14 cm, które to obrażenia naruszyły czynności narządów ciała wyżej wymienionego na okres powyżej dni 7, a z uwagi na lokalizację zadanej rany klutej w pobliżu dużych naczyń krwionośnych oraz organów wewnętrznych, naraził tym samym pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia bądź powstania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, żądając wydania pieniędzy w kwocie 3.000 złotych, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na opór pokrzywdzonego i podjętą ucieczkę,

tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 282 kk i art. 157 § 1 kk w zw. z art. 160 § 1 kk i w zw. z art. 11 § 2 kk, w zw. z art. 12 kk, w zw. z art. 65 § 1 kk i art. 64 § 1 kk.

M. K. (1) o to, że:

XI. w okresie od początku 2006r. do października 2006r. oraz od maja 2007r. do września 2008r. brał udział w działającej na terenie L. oraz innych miejscowości województwa (...), zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, określanej jako (...), (...) lub GRUPA (...), kierowanej przez S. G. ps. S., w skład której wchodził również A. M. (1) ps. (...), M. Ś. (1) ps. M., D. P. ps. P., M. Z. (2) ps. M., M. K. (2) ps. (...), Ł. K. ps. (...), I. Ż. (1) ps. I., M. C. ps. G. oraz inne ustalone i nieustalone osoby, a mającej na celu popełnianie przestępstw, w tym polegających na wprowadzaniu do obrotu znacznych ilości środków odurzających i substancji psychotropowych oraz udzielaniu takich substancji i środków innym osobom, dokonywaniu wyłudzeń, wymuszeń rozbójniczych, a także uszkodzeń ciała osób identyfikowanych jako członkowie przeciwstawnej grupy określanej nazwą (...) oraz popełnianie innych przestępstw,

tj. o czyn z art. 258 § 1 i 2 kk;

XII. w okresie od listopada 2007r. do 29 stycznia 2008r. w L. i Ś., wbrew przepisom ustawy, z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz uczyniwszy sobie z tego stałe źródło dochodu, wielokrotnie sprzedawał T. F. (1) środki odurzające i substancje psychotropowe w postaci amfetaminy w łącznej ilości około 400 gram o wartości hurtowej 4.800 złotych, tabletek „ecstasy” w ilości 600 sztuk o wartości hurtowej 1.680 złotych oraz marihuany w łącznej ilości nie mniejszej niż 200 gram o wartości hurtowej nie mniejszej niż 3.200 złotych, w celu dalszego ich wprowadzenia do obrotu,

przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio prawomocnie skazany wyrokiem II K 718/01 Sądu Rejonowego w Lubinie z dnia 10 października 2001r. za przestępstwa z art. 291 § 1 kk, przy zastosowaniu art. 91 § 1 kk na karę jednego roku i czterech miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w wymiarze powyżej sześciu miesięcy w okresie od 1 maja 2003r. do 31 sierpnia 2004r.

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 12 kk i art. 65 § 1 kk i art. 64 § 1 kk

XIII. w maju 2008r. w L. działając w warunkach powrotu do przestępstwa wskazanego w pkt XII, wspólnie i w porozumieniu z M. Z. (1) ps. M. i A. M. (1) ps. (...), w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt XI, w celu uzyskania korzyści majątkowej, groźbą bezprawną zamachu na życie i zdrowie, doprowadził T. F. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 2000 złotych,

tj. o czyn z art. 282 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i art. 64 § 1 kk

XIV. w okresie od lipca do sierpnia 2008r. w L. działając w warunkach powrotu do przestępstwa opisanego w pkt XII, wspólnie i w porozumieniu z A. M. (1) ps. (...), M. Z. (1) ps. M. i innymi nieustalonymi osobami, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisaney w pkt XI, w celu uzyskania korzyści majątkowej oraz w krótkich odstępach czasu, groźbą bezprawną zamachu na życie i zdrowie oraz gwałtownego zamachu na mienie, usiłował doprowadzić T. F. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 3.000 złotych w ten sposób, że A. M. (1) nakazał pokrzywdzonemu płacić sobie 500 złotych miesięcznie, a następnie zażądał kwoty 3.000 złotych, zaś wobec jej nie uiszczenia usiłował wraz z innymi osobami używać wobec pokrzywdzonego przemocy szarpiąc go lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na opór pokrzywdzonego i podjętą ucieczkę,

tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 282 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i art. 64 § 1 kk

XV. w dniu 14 września 2008r. w L., działając wspólnie i w porozumieniu z nieustalonymi osobami, z zamiarem bezpośredniego pozbawienia życia T. P., oddał w jego kierunku strzały z nielegalnie posiadanej broni palnej nieustalonego rodzaju, w następstwie czego w/w doznał obrażeń ciała w postaci rany postrzałowej okolicy oczodołu lewego i zniszczenia gałki ocznej lewej, rany szarpanej powieki dolnej, które to obrażenia spowodowały ciężki uszczerbek na zdrowiu w/w w postaci ciężkiego kalectwa oraz naraziły go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na udzieloną pokrzywdzonemu pomoc medyczną i przeprowadzony zabieg operacyjny,

tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 148 § 1 kk i art. 156 § 1 pkt 2 kk i art. 263 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

D. P. o to, że:

XVI. w okresie od początku 2006r. do marca 2008r. brał udział w działającej na terenie L. oraz innych miejscowości województwa (...), zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, określanej jako (...), (...) lub GRUPA (...), kierowanej przez S. G. ps. S., w skład której wchodził również A. M. (1) ps. (...), M. Ś. (1) ps. M., M. K. (3) ps. (...), Ł. K. ps. (...), M. Z. (2) ps. M., M. K. (2) ps. (...), I. Ż. (1) ps. I., M. C. ps. G. oraz inne ustalone i nieustalone osoby, a mającej na celu popełnianie przestępstw, w tym polegających na wprowadzaniu do obrotu znacznych ilości środków odurzających i substancji psychotropowych oraz udzielaniu takich substancji i środków innym osobom, dokonywaniu wyłudzeń, wymuszeń rozbójniczych, a także uszkodzeń ciała osób identyfikowanych jako członkowie przeciwstawnej grupy określanej nazwą (...) oraz popełnianie innych przestępstw,

tj. o czyn z art. 258 § 1 i 2 kk;

XVII. w okresie od grudnia 2006r. do stycznia 2007r. w lokalach (...) w L. i (...) w L., działając w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym, posiadał bez wymaganego pozwolenia broń palną nieustalonej marki,

tj. o czyn z art. 263 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk;

XVIII. w miesiącu styczniu 2008r. we W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisaney w pkt XVI, przy przyjętym podziale ról, wziął udział w obrocie środkami odurzającymi w postaci kokainy w ilości nie mniejszej niż 200 gram o wartości nie mniejszej niż 32.000 złotych, w ten sposób, że przyjął ją od dwóch nieustalonych mężczyzn o pseudonimach (...) i (...) w celu dalszego wprowadzenia do obrotu,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 kk;

XIX. w dniu 30 marca 2008 r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu z M. B. (1) i nieustaloną osobą, wdarł się do mieszkania A. S. (1) w ten sposób, iż wyważył drzwi wejściowe mieszkania w/w, które to drzwi upadły na A. S. (1), powodując u niej obrażenia ciała w postaci podbiegnięć krwawych okolicy przykręgosłupowej w odcinku

piersiowym po stronie prawej, niewielkich podbiegnięć krwawych okolicy łuku brwiowego lewego, otarcia naskórka okolicy przedramienia prawego, podbiegnięć krwawych okolicy przedniej powierzchni podudzia prawego, które to obrażenia spowodowały u w/w rozstrój zdrowia na okres poniżej 7 dni, a następnie przykładając nóż do jej twarzy groził pozbawieniem życia konkubenta D. K., która to groźba wzbudziła u w/w uzasadnioną obawę jej spełnienia,

tj. o czyn z art. 193 kk i art. 157 § 2 kk i art. 190 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

I. Ż. o to, że:

XX. w okresie od końca 2006r. do lutego 2007r. i od kwietnia 2008r. do listopada 2008r. brał udział w działającej na terenie L. oraz innych miejscowości województwa (...), zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, określanej jako (...), (...), (...) lub GRUPA (...), kierowanej przez S. G. ps. S., w skład której wchodził również A. M. (1) ps. (...), M. Ś. (1) ps. M., M. K. (3) ps. (...), D. P. ps. P., M. Z. (2) ps. M., M. K. (2) ps. (...), Ł. K. ps. (...), M. C. ps. G. oraz inne ustalone i nieustalone osoby, a mającej na celu popełnianie przestępstw, w tym polegających na wprowadzaniu do obrotu znacznych ilości środków odurzających i substancji psychotropowych oraz udzielaniu takich substancji i środków innym osobom, dokonywaniu wyłudzeń, wymuszeń rozbójniczych, a także uszkodzeń ciała osób identyfikowanych jako członkowie przeciwstawnej grupy określanej nazwą (...) oraz popełnianie innych przestępstw,

tj. o czyn z art. 258 § 1 i 2 kk;

XXI. w styczniu 2007r. w lokalu Centrum ((...)) w L., w województwie (...), działając w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt XX, posiadał bez wymaganego pozwolenia broń palną nieustalonej marki i kalibru,

tj. o czyn z art. 263 § 2 kk w zw. z art. 65 §1 kk;

XXII. w dniu 19 października 2008r. w L., działając wspólnie i porozumieniu z Ł. K., M. Z. (1), M. K. (2), B. D., P. Z. (1), Ł. S., M. M. (2) i M. G., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłowali doprowadzić K. H. do niekorzystnego rozporządzenia swoim mieniem, w ten sposób, że stosując przemoc na rzecz oraz groźbę gwałtownego zamachu na mienie chcieli uzyskać pieniądze za ochronę lokalu, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na stanowczy opór pokrzywdzonej,

przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Zielonej Górze sygn. akt IIK 165/04 za przestępstwo z art. 278§1 kk w zw. z art. 294§1 kk na karę jednego roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności, na której poczet zaliczono okres jego tymczasowego aresztowania od dnia 27 maja 2003r. do 21 maja 2004r. oraz którą odbył w okresie od 27 czerwca 2007r. do 01 października 2007r.

tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 282 kk i w zw. z art. 64 § 1 kk;

XXIII. w miejscu i czasie oraz w warunkach powrotu do przestępstwa jak w pkt XXII, dokonał zniszczenia rzeczy w postaci drzwi wejściowych ścianki działowej oraz elewacji toalety męskiej, w ten sposób, że wybił otwór w ścianie działowej, wykopał otwór w drzwiach wejściowych do toalety męskiej oraz odcisnął ślady obuwia na elewacji w/w toalety, powodując straty w wysokości nie mniejszej niż 3.000 zł na szkodę K. H.,

tj. o czyn z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 64 §1 kk;

XXIV. w miejscu i czasie jak w pkt XXII, groził K. H. popełnieniem przestępstwa pobicia na jej szkodę, przy czym groźba ta wzbudziła u pokrzywdzonej uzasadnioną obawę spełnienia,

tj. o czyn z art. 190 § 1 kk;

XXV. w miejscu i czasie jak w pkt XXII groził B. S. (1) popełnieniem przestępstwa pobicia na jej szkodę, przy czym groźba ta wzbudziła u pokrzywdzonej uzasadnioną obawę spełnienia,

tj. o czyn z art. 190 § 1 kk.

M. K. (2) o to, że:

XXXI. w okresie od końca 2006r. do lutego 2007r. i od grudnia 2007r. do listopada 2008r. brał udział w działającej na terenie L. oraz innych miejscowości województwa (...), zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, określanej jako (...), (...), (...) lub GRUPA (...), kierowanej przez S. G. ps. S., w skład której wchodził również A. M. (1) ps. (...), M. Ś. (1) ps. M., M. K. (3) ps. (...), D. P. ps. P., M. Z. (2) ps. M., Ł. K. ps. (...), I. Ż. (1) ps. I., M. C. ps. G. oraz inne ustalone i nieustalone osoby, a mającej na celu popełnianie przestępstw, w tym polegających na wprowadzaniu do obrotu znacznych ilości środków odurzających i substancji psychotropowych oraz udzielaniu takich substancji i środków innym osobom, dokonywaniu wyłudzeń, wymuszeń rozbójniczych, a także uszkodzeń ciała osób identyfikowanych jako członkowie przeciwstawnej grupy określanej nazwą (...) oraz popełnianie innych przestępstw,

tj. o czyn z art. 258 § 1 i 2 kk;

XXXII. w okresie pomiędzy listopadem 2006r. a lutym 2007r. w L., w województwie (...), działając w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt XXXI, wielokrotnie posiadał bez wymaganego pozwolenia broń palną nieustalonej marki i kalibru,

tj. o czyn z art. 263 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk;

XXXIII. jesienią 2006r. w L., działając w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt XXXI, wspólnie i w porozumieniu z Ł. K. ps. (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czynił przygotowania do wprowadzenia do obrotu środka odurzającego w postaci marihuany w znacznej ilości około 2.000 gram, w ten sposób, że mieszał, a następnie pakował do stugramowych worków - marihuanę pochodzącą z Polski, z marihuaną pochodzącą z Holandii w celu dalszego wprowadzenia do obrotu, a następnie nie mniej niż 300 gram tak uzyskanej marihuany wprowadził do obrotu, w ten sposób, że przekazał ją innej osobie, w celu dalszego wprowadzenia do obrotu,

tj. o czyn z art. 57 ust. 2 i 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk i w zw. z art. 65 § 1 kk;

XXXIV. w okresie od października 2006r. do lutego 2007r. w L. i innych miejscowościach województwa (...), działając w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt XXXI, w krótkich odstępach czasu oraz z góry powziętym zamiarem a także w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy uczestniczył w obrocie środkami odurzającymi w postaci marihuany w znacznej ilości nie mniejszej niż 15.000 gramów o wartości nie mniejszej niż 225.000 złotych, w ten sposób, że nabywał te środki od B. K. (1) ps. (...)w celu dalszego wprowadzenia do obrotu,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 kk;

XXXV. w okresie od stycznia do lutego 2008r. w L., w województwie (...), działając w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt XXXI, wspólnie i w porozumieniu z Ł. K. ps. (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czynił przygotowania do wprowadzenia do obrotu środka odurzającego w postaci marihuany w znacznej ilości nie mniejszej niż 2.000 gram, w ten sposób, że mieszał - a następnie pakował do stugramowych worków- marihuanę pochodzącą z Polski, z marihuaną pochodzącą z Holandii w celu dalszego wprowadzenia do obrotu a następnie, nie mniejszej niż 500 gram tak uzyskanej marihuany wprowadził do obrotu, w ten sposób, że sprzedał ją dwóm innym osobom za kwotę po 16 złotych za jeden gram, w celu dalszego wprowadzenia do obrotu,

tj. o czyn z art. 57 ust. 2 i 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk i w zw. z art. 65 § 1 kk;

XXXVI. w okresie od 19 do 26 października 2008r. w L., działając wspólnie i w porozumieniu z I. Ż. (1), Ł. K., M. Z. (1), Ł. S., B. D., P. Z. (1), M. M. (2) i M. G., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłowali doprowadzić K. H. do niekorzystnego rozporządzenia swoim mieniem w ten sposób, że stosując przemoc na rzecz oraz groźbę gwałtownego zamachu na mienie chcieli uzyskać pieniądze za ochronę lokalu, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na stanowczy opór pokrzywdzonej,

tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 282 kk i w zw. z art. 12 kk;

XXXVII. w dniu 26 października 2008r. w L., działając wspólnie i w porozumieniu z M. Z. (1), B. D., P. Z. (1), Ł. S., M. M. (2) i M. G. oraz publicznie i bez żadnego powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego, wzięli udział w pobiciu klientów baru (...) oraz dokonali zniszczenia mienia w/w lokalu w ten sposób, że uderzali klientów pięściami i kopali ich po całym ciele, narażając pokrzywdzonych na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego uszkodzenia ciała albo naruszenia narządów ciała na czas powyżej siedmiu dni oraz rozbijali szkło i niszczyli wyposażenie lokalu na szkodę K. H. w wysokości nie mniejszej niż 1.000 zł,

tj. o czyn z art. 158 § 1 kk i art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 57a § 1 kk;

XXXVIII. w dniu 18 lutego 2008r. w L., dokonał przywłaszczenia powierzonego mienia w postaci samochodu marki A. (...) o numerze nadwozia (...) rok produkcji 2000 o wartości 45.000 złotych, stanowiącego własność P. W., w ten sposób, że wiedząc, iż podpis sprzedającego na umowie sprzedaży nie został nakreślony przez właściciela, który nie wyraził zgody na jego sprzedaż, przedłożył w/w umowę w Starostwie Powiatowym w L., a następnie zarejestrował wymieniony pojazd na siebie, przez co wprowadził go do swojego majątku, czym działał na szkodę P. W.,

tj. o czyn z art. 284 § 2 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk;

XXXIX. w dniu 26 maja 2008r. w L. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim wprowadzeniu w błąd co do przysługującego mu prawa własności sprzedawanego samochodu marki A. (...) o numerze nadwozia (...) rok produkcji 2000, doprowadził A. B. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 40.000 złotych, w ten sposób, że sprzedał pokrzywdzonej wymieniony pojazd za taką kwotę wiedząc, iż dotknięty jest on wskazaną wadą prawną,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk.

Ł. K. o to, że:

XL. w okresie od końca 2006r. do czerwca 2007r. i od października 2007r. do października 2008r. brał udział w działającej na terenie L. oraz innych miejscowości województwa (...), zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, określanej jako (...), (...) lub GRUPA (...), kierowanej przez S. G. ps. S., w skład której wchodził również A. M. (1) ps. (...), M. Ś. (1) ps. M., M. K. (3) ps. (...), D. P. ps. P., M. Z. (2) ps. M., M. K. (2) ps. (...), I. Ż. (1) ps. I., M. C. ps. G. oraz inne ustalone i nieustalone osoby, a mającej na celu popełnianie przestępstw, w tym polegających na wprowadzaniu do obrotu znacznych ilości środków odurzających i substancji psychotropowych oraz udzielaniu takich substancji i środków innym osobom, dokonywaniu wyłudzeń, wymuszeń rozbójniczych, a także uszkodzeń ciała osób identyfikowanych jako członkowie przeciwstawnej grupy określanej nazwą (...) oraz popełnianie innych przestępstw,

tj. o czyn z art. 258 § 1 i 2 kk;

XLI. na początku 2007r. w lokalu Centrum ((...)) w L. w województwie (...), działając w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt XL, posiadał bez wymaganego pozwolenia broń palną nieustalonej marki i kalibru,

tj. o czyn z art. 263 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk;

XLII. jesienią 2006r. w L., w województwie (...), działając w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt XL, wspólnie i w porozumieniu z M. K. (2) ps. (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czynił przygotowania do wprowadzenia do obrotu środka odurzającego w postaci marihuany w znacznej ilości około 2.000 gram, w ten sposób, że mieszał – a następnie pakował do stugramowych worków - marihuanę pochodzącą z Polski z marihuaną pochodzącą z Holandii w celu dalszego wprowadzenia do obrotu, a następnie, nie mniejszej niż 300 gram tak uzyskanej marihuany wprowadził do obrotu, w ten sposób, że przekazał ją innej osobie, w celu dalszego wprowadzenia do obrotu,

tj. o czyn z art. 57 ust 2 i 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk i w zw. z art. 65 § 1 kk;

XLIII. w bliżej nieustalonych datach w 2007r. w lokalu Centrum ((...)) w L., działając w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt XL, brał udział w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych w postaci amfetaminy i tabletek „ecstasy” w ten sposób, że nie mniej niż dwukrotnie przekazał działającym wspólnie i w porozumieniu G. M. i T. S. (2) po 50 gram amfetaminy jednorazowo oraz po nie mniej niż 50 sztuk tabletek „ecstasy” jednorazowo, co łącznie stanowiło nie mniej niż 100 gram amfetaminy i nie mniej niż 100 sztuk tabletek „ecstasy”,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk i w zw. z art. 65 § 1 kk;

XLIV. w maju 2007r. w L. i innych miejscowościach województwa (...), działając w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt XL, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy wziął udział w obrocie środkami odurzającymi w postaci marihuany w znacznej ilości nie mniejszej niż 300 gramów o wartości nie mniejszej niż 4.500 złotych, w ten sposób, że nabył te środki od B. K. (1) ps. (...) w celu dalszego wprowadzenia do obrotu,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 kk;

XLV. w okresie od stycznia do lutego 2008r. w L., w województwie (...), działając w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt XL, wspólnie i w porozumieniu z M. K. (2) ps. (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czynił przygotowania do wprowadzenia do obrotu środka odurzającego w postaci marihuany w znacznej ilości nie mniejszej niż 2.000 gram, w ten sposób, że mieszał - a następnie pakował do stugramowych worków - marihuanę pochodzącą z Polski z marihuaną pochodzącą z Holandii w celu dalszego wprowadzenia do obrotu a następnie, nie mniejszej niż 500 gram tak uzyskanej marihuany wprowadził do obrotu, w ten sposób, że sprzedał ją dwóm innym osobom za kwotę po 16 złotych za jeden gram, w celu dalszego wprowadzenia do obrotu,

tj. o czyn z art. 57 ust. 2 i 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk i w zw. z art. 65 § 1 kk;

XLVI. bliżej nieustalonej daty w 2008r. w L., w województwie (...), działając w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt XL, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czynił przygotowania do wprowadzenia do obrotu środka odurzającego w postaci marihuany w znacznej ilości nie mniejszej niż 2.000 gram, w ten sposób, że mieszał – a następnie pakował do stugramowych worków - marihuanę pochodzącą z Polski z marihuaną pochodzącą z Holandii w celu dalszego wprowadzenia do obrotu,

tj. o czyn z art. 57 ust. 2 w zw. z art. 56 ust 1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 kk;

XLVII. w dniu 19 października 2008r. w L., działając wspólnie i w porozumieniu z I. Ż. (1), M. Z. (1), M. K. (2), B. D., P. Z. (1), Ł. S., M. M. (2) i M. G., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłował doprowadzić K. H. do niekorzystnego rozporządzenia swoim mieniem, w ten sposób, że stosując przemoc na rzecz oraz groźbę gwałtownego zamachu na

mienie chciał uzyskać pieniądze za ochronę lokalu, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na stanowczy opór pokrzywdzonej,

tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 282 kk;

XLVIII. we wrześniu 2008r. w L., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził P. Z. (2) do niekorzystnego rozporządzenia swoim mieniem w kwocie 150 złotych, w ten sposób, że wypowiadając groźby pozbawienia życia i zamachu na jego zdrowie doprowadził do wydania pieniędzy w kwocie 150 złotych,

tj. o czyn z art. 282 kk.

Ł. S. o to, że:

LI. w okresie od 19 października 2008r. do 26 października 2008r. w L., wspólnie i w porozumieniu z I. Ż. (1), Ł. K., M. Z. (1), M. K. (2), P. Z. (1), B. D., M. M. (2) i M. G., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłowali doprowadzić K. H. do niekorzystnego rozporządzenia swoim mieniem, w ten sposób, że stosując przemoc na rzecz oraz groźbę gwałtownego zamachu na mienie chcieli uzyskać pieniądze za ochronę lokalu, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na stanowczy opór pokrzywdzonej,

tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 282 kk w zw. z art. 12 kk;

LII. w dniu 26 października 2008r. w L., działając wspólnie i w porozumieniu z M. Z. (1), M. K. (2), P. Z. (1), B. D., M. M. (2) i M. G. oraz publicznie i bez żadnego powodu okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego, wzięli udział w pobiciu klientów baru (...) oraz dokonali zniszczenia mienia w/w lokalu, w ten sposób, że uderzali klientów pięściami i kopali ich po całym ciele, narażając pokrzywdzonych na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego uszkodzenia ciała albo naruszenia narządów ciała na czas powyżej siedmiu dni oraz rozbijali szkło i niszczyli wyposażenie lokalu na szkodę K. H. w wysokości nie mniejszej niż 1.000 zł,

tj. o czyn z art. 158 § 1 kk i art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 w zw. z art. 57a § 1 kk;

LIII. w dniu 3 listopada 2008r. w L., posiadał bez wymaganego zezwolenia broń palną w postaci pistoletu gazowego (...) model (...) kaliber (...)nr (...) produkcji niemieckiej oraz trzy naboje gazowe kaliber 9 mm produkcji niemieckiej z gazowym ładunkiem rażącym CS stanowiącymi amunicję broni palnej,

tj. o czyn z art. 263 § 2 kk.

P. Z. (1) o to, że:

LIV. w okresie od 19 października 2008r. do 26 października 2008r. w L., działając wspólnie i w porozumieniu z I. Ż. (1), Ł. K., M. Z. (1), M. K. (2), B. D., Ł. S., M. M. (2) i M. G., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłowali doprowadzić K. H. do niekorzystnego rozporządzenia swoim mieniem, w ten sposób, że stosując przemoc na rzecz oraz groźbę gwałtownego zamachu na mienie chcieli uzyskać pieniądze za ochronę lokalu, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na stanowczy opór pokrzywdzonej,

tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 282 kk w zw. z art. 12 kk;

LV. w dniu 26 października 2008r. w L., działając wspólnie i w porozumieniu z M. Z. (1), M. K. (2), B. D., Ł. S., M. M. (2) i M. G. oraz publicznie i bez żadnego powodu okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego, wzięli udział w pobiciu klientów baru (...) oraz dokonali zniszczenia mienia w/w lokalu, w ten sposób, że uderzali klientów pięściami i kopali ich po całym ciele, narażając pokrzywdzonych na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego uszkodzenia ciała albo naruszenia narządów ciała na czas powyżej siedmiu dni oraz rozbijali szkło i niszczyli wyposażenie lokalu na szkodę K. H. w wysokości nie mniejszej niż 1.000 zł,

tj. o czyn z art. 158 § 1 kk i art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 57a § 1 kk;

LVI. w dniu 14 sierpnia 2008r. na drodze relacji B. – R. w pow. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z nieustalonym mężczyzną, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, dokonał rozboju na osobach M. S. i Ł. M., w ten sposób, że używając przemocy w postaci uderzeń pięściami i kopiąc po całym ciele, doprowadził w/w pokrzywdzonych do stanu bezbronności, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia: telefon komórkowy marki N. (...) wartości 450,00 zł na szkodę M. S. oraz srebrny łańcuszek i parę butów marki (...) o łącznej wartości nie mniejszej niż 50,00 zł na szkodę Ł. M.,

tj. o czyn z art. 280 § 1 kk;

LVII. w sierpniu 2008r. w R. w pow. (...), wbrew przepisom ustawy, udzielił B. K. (2) środka odurzającego w postaci marihuany,

tj. o czyn z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Wyrokiem z dnia 15 grudnia 2011 roku w sprawie III K 96/09 Sąd Okręgowy w Legnicy, orzekł, że:

I. uznaje oskarżonego A. M. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku i za czyn ten na podstawie art. 258 §2 kk wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

II. uznaje oskarżonego A. M. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie III części wstępnej wyroku z tym ustaleniem, że opis czynu uzupełnia o sformułowanie: „działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie I części dyspozytywnej wyroku”, a nadto czyn ten kwalifikuje z art. 18 §2 kk w zw. z art. 263 §2 kk i art. 263 §2 kk w zw. z art. 65 §1 kk i za to na podstawie art. 263 §2 kk w zw. z art. 65 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

III. uznaje oskarżonego A. M. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie IV części wstępnej wyroku i za czyn ten na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 4 §1 kk w zw. z art. 65 §1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk wymierza mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz grzywny w ilości 150 stawek dziennych po 20 zł każda,

IV. uznaje oskarżonego A. M. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie V części wstępnej wyroku i za czyn ten na podstawie art. 282 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i art. 64 § 1 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

V. uznaje oskarżonego A. M. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie VI części wstępnej wyroku i za czyn ten na podstawie art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 §3 kk wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności,

VI. uznaje oskarżonego A. M. (1) za winnego tego, że: w okresie od lipca do sierpnia 2008 r. w L., działając w warunkach powrotu do przestępstwa opisanego w punkcie IV części wstępnej wyroku, sam oraz wspólnie i w porozumieniu z M. Z. (1) ps. M., M. Ś. (1) ps. M., M. K. (3) ps. (...) i innymi nieustalonymi osobami, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie I części wstępnej wyroku, w celu uzyskania korzyści majątkowej oraz w krótkich odstępach czasu, groźbą bezprawną zamachu na życie i zdrowie oraz gwałtownego zamachu na mienie, usiłował doprowadzić T. F. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 3.000 złotych w ten sposób, że nakazał mu płacić sobie 500 złotych miesięcznie, a następnie zażądał kwoty 3.000 złotych, a wobec jej nie uiszczenia usiłował wraz z innymi osobami używać wobec pokrzywdzonego przemocy, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na opór pokrzywdzonego i czyn ten kwalifikuje z art. 13 §1 kk w zw. z art. 282 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 §1 kk i art. 64 §1 kk i za czyn ten na podstawie art. 14 §1 kk w zw. z art. 282 kk w zw. z art. 65 §1 kk i art. 64 §1 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności,

VII. uniewinnia oskarżonego A. M. (1) od popełnienia czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku i w tym zakresie koszty postępowania ponosi Skarb Państwa,

VIII. uznaje oskarżonego M. Ś. (1) za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie VIII części wstępnej wyroku i za czyn ten na podstawie art. 258 § 2 kk wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

IX. uznaje oskarżonego M. Ś. (1) za winnego tego, że w okresie od lipca do sierpnia 2008r. w L., działając w warunkach powrotu do przestępstwa wspólnie i w porozumieniu z M. Z. (1) ps. M., A. M. (1) ps. (...) i innymi nieustalonymi osobami, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie VIII części wstępnej wyroku, w celu uzyskania korzyści majątkowej, w warunkach powrotu do przestępstwa opisanego w punkcie IX części wstępnej wyroku oraz w krótkich odstępach czasu, groźbą bezprawną zamachu na życie i zdrowie oraz gwałtownego zamachu na mienie, usiłował doprowadzić T. F. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 3.000 złotych w ten sposób, że nakazał mu płacić sobie 500 złotych miesięcznie, a następnie zażądał kwoty 3.000 złotych, zaś wobec jej nie uiszczenia usiłował wraz z innymi osobami używać wobec pokrzywdzonego przemocy, zaś w dniu 28 sierpnia 2008 r. oddając strzały w jego kierunku z nieustalonego rodzaju broni, a także stosując przemoc polegającą na zadaniu ciosu nożem, usiłował spowodować ciężkie obrażenia ciała T. F. (1), przy czym spowodował obrażenia w postaci rany klutej lewej okolicy lędźwiowej, drążącej w stronę lewego kolca biodrowego na głębokość około 12-14 cm, które to obrażenia naruszyły czynności narządów ciała wyżej wymienionego na okres powyżej dni 7, a z uwagi na lokalizację zadanej rany klutej w pobliżu dużych naczyń krwionośnych oraz organów wewnętrznych, żądając wydania pieniędzy w kwocie 3.000 złotych, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na opór pokrzywdzonego i podjętą ucieczkę, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio prawomocnie skazany wyrokiem II K 1393/01 Sądu Rejonowego w Lubinie z dnia 13 grudnia 2001 r. za przestępstwo z art. 280 § 1 kk, art. 275 § 1 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk na karę dwóch lat i sześciu miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w wymiarze powyżej sześciu miesięcy w okresach od 18 września 2001 r. do 13 grudnia 2001 r. oraz od 7 października 2002 r. do 23 czerwca 2004 r. tj. czynu z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 282 kk i art. 13 §1 kk w zw. z art. 156 §1 pkt 2 kk i art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, w zw. z art. 12 kk, w zw. z art. 65 § 1 kk i art. 64 § 1 kk i za czyn ten na podstawie art. 14 §1 kk w zw. z art. 282 kk w zw. z art. 11 §3 kk w zw. z art. 65 §1 kk i art. 64 §1 kk wymierza mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności,

X. uniewinnia oskarżonego M. Ś. (1) od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie IX części wstępnej wyroku i w tym zakresie koszty postępowania ponosi Skarb Państwa,

XI. uznaje oskarżonego M. K. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie XI części wstępnej wyroku i za czyn ten na podstawie art. 258 §2 kk wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

XII. uznaje oskarżonego M. K. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie XII części wstępnej wyroku i za czyn ten na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 §1 kk i w zw. z art. 65 §1 kk i art. 64 §1 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

XIII. uznaje oskarżonego M. K. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie XIII części wstępnej wyroku i za czyn ten na podstawie art. 282 kk w zw. z art. 65 §1 kk i art. 64 §1 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

XIV. uznaje oskarżonego M. K. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie XIV części wstępnej wyroku i za czyn ten na podstawie art. 14 §1 kk w zw. z art. 282 kk w zw. z art. 65 §1 kk i art. 64 §1 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

XV. uniewinnia oskarżonego M. K. (1) od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie XV części wstępnej wyroku i w tym zakresie koszty postępowania ponosi Skarb Państwa,

XVI. uznaje oskarżonego D. P. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie XVI części wstępnej wyroku z tym ustaleniem, że czynu tego dopuścił się w okresie od lutego 2007 r. do marca 2008 r. i za czyn ten na podstawie art. 258 §2 kk wymierza karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

XVII. uznaje oskarżonego D. P. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie XIX części wstępnej wyroku i za czyn ten na podstawie art. 190 §1 kk w zw. z art. 11 §3 kk wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

XVIII. uniewinnia oskarżonego D. P. od popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w punktach XVII i XVIII części wstępnej wyroku i w tym zakresie koszty postępowania ponosi Skarb Państwa,

XIX. uznaje oskarżonego I. Ż. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie XX części wstępnej wyroku z tym ustaleniem, że czynu tego dopuścił się w okresie od kwietnia 2008 r. do listopada 2008 r. i za czyn ten na podstawie art. 258 §2 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

XX. na podstawie art. 17 §1 pkt 7 kpk umarza postępowanie wobec I. Ż. co do czynu opisanego w punkcie XXI części wstępnej wyroku i koszty postępowania w tym zakresie ponosi Skarb Państwa,

XXI. uznaje oskarżonego I. Ż. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie XXII części wstępnej wyroku z tym ustaleniem, że z opisu tego czynu eliminuje, iż działał z B. D., P. Z. (1), M. M. (2) i M. G. i opis tego czynu uzupełnia dodatkowo o stwierdzenie, iż działał w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie XX części wstępnej wyroku i czyn ten kwalifikuje z art. 13 §1 kk w zw. z art. 282 kk w zw. z art. 64 §1 kk w zw. z art. 65 §1 kk i za to na podstawie art. 14 §1 kk w zw. z art. 282 kk wymierza mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności,

XXII. uznaje oskarżonego I. Ż. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie XXIII części wstępnej wyroku, z tym ustaleniem, że działał w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie XX części wstępnej wyroku, a nadto ustala, że straty wyniosły nie mniej niż 1.000 zł i czyn ten kwalifikuje z art. 288 §1 kk w zw. z art. 64 §1 kk i w zw. z art. 65 §1 kk i za czyn ten na podstawie art. 288 §1 kk w zw. z art. 64 §1 kk i art. 65 §1 kk przy zastosowaniu art. 60 §2 pkt 1 kk i §6 pkt 4 kk wymierza mu karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych po 10 zł każda,

XXIII. uznaje oskarżonego I. Ż. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w punktach XXIV i XXV części wstępnej wyroku z tym ustaleniem, że opis tych czynów uzupełnia o sformułowanie, iż działał w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie XX części wstępnej wyroku i czyny te kwalifikuje dodatkowo z art. 65 §1 kk, a nadto przyjmuje, że zostały popełnione w ramach ciągu przestępstw z art. 91 §1 kk i za to na podstawie art. 190 §1 kk w zw. z art. 91 §1 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

XXIX. uznaje oskarżonego M. K. (2) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie XXXI części wstępnej wyroku i za czyn ten na podstawie art. 258 §2 kk wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

XXX. na podstawie art. 17 §1 pkt 7 kpk umarza postępowanie wobec M. K. (2) co do czynu opisanego w punkcie XXXII części wstępnej wyroku i w tym zakresie koszty postępowania ponosi Skarb Państwa,

XXXI. uznaje oskarżonego M. K. (2) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie XXXIV części wstępnej wyroku i za czyn ten na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 §1 kk w zw. z art. 65 §1 kk wymierza mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości stawek 250 dziennych po 20 zł każda,

XXXII. uznaje oskarżonego M. K. (2) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie XXXVI części wstępnej wyroku, z tym ustaleniem, że z opisu tego czynu eliminuje, iż działał z B. D., P. Z. (1), M. M. (2) i M. G. i opis czynu uzupełnia o sformułowanie iż działał w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie

XXXI części wstępnej wyroku i czyn ten kwalifikuje dodatkowo z art. 65 §1 kk i za to na podstawie art. 14 §1 kk w zw. z art. 282 kk w zw. z art. 65 §1 kk wymierza mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności,

XXXIII. uniewinnia oskarżonego M. K. (2) od popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w punktach XXXIII, XXXV, XXXVII, XXXVIII i XXXIX i w tym zakresie koszty postępowania ponosi Skarb Państwa,

XXXIV. uznaje oskarżonego Ł. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie XL części wstępnej wyroku i za czyn ten na podstawie art. 258 §2 kk wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

XXXV. uznaje oskarżonego Ł. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie XLIV części wstępnej wyroku i za czyn ten na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 §1 kk w zw. z art. 65 §1 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 20 zł każda,

XXXVI. uznaje oskarżonego Ł. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie XLVII części wstępnej wyroku, z tym ustaleniem, że z opisu tego czynu eliminuje, iż działał z B. D., P. Z. (1), M. M. (2) i M. G. i opis tego czynu uzupełnia o sformułowanie, iż dopuścił się go w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie XL części wstępnej wyroku, nadto kwalifikację czynu uzupełnia o art. 65 §1 kk i za to na podstawie art. 14 §1 kk w zw. z art. 282 kk w zw. z art. 65 §1 kk wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

XXXVII. uznaje oskarżonego Ł. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie XLVIII części wstępnej wyroku i za czyn ten na podstawie art. 282 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

XXXVIII. uznaje oskarżonego Ł. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie XLIII części wstępnej wyroku i za czyn ten na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 §1 kk w zw. z art. 65 §1 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 20 zł każda,

XXXIX. uniewinnia oskarżonego Ł. K. od popełnienia czynów opisanych w punktach XLI, XLII, XLV, XLVI części wstępnej wyroku i w tym zakresie koszty postępowania ponosi Skarb Państwa,

XLII. uznaje oskarżonego Ł. S. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie LI części wstępnej wyroku z tym ustaleniem, że eliminuje z opisu czynu, iż działał z P. Z. (1), B. D., M. M. (3) i M. G. i za czyn ten na podstawie art. 14 §1 kk w zw. z art. 282 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

XLIII. uznaje oskarżonego Ł. S. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie LIII części wstępnej wyroku i za czyn ten na podstawie art. 263 §2 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

XLIV. uniewinnia oskarżonego Ł. S. od popełnienia czynu opisanego w punkcie LII części wstępnej wyroku i w tej części koszty postępowania ponosi Skarb Państwa,

XLV. uznaje oskarżonego P. Z. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie LVI części wstępnej wyroku i za czyn ten na podstawie art. 280 §1 kk wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

XLVI. uznaje oskarżonego P. Z. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie LVII części wstępnej wyroku i za czyn ten na podstawie art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii przy zastosowaniu art. 60 §1, §2 i §6 pkt 4 kk wymierza mu karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 20 zł każda,

XLVII. uniewinnia oskarżonego P. Z. (1) od popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w punktach LIV i LV części wstępnej wyroku i w tym zakresie koszty postępowania ponosi Skarb Państwa,

LIV. na podstawie art. 85 kk, art. 86 §1 i 2 kk łączy oskarżonym wymierzone powyżej kary pozbawienia wolności oraz grzywnien i wymierza:

- A. M. (1) karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 5 (pięciu) lat,
- M. Ś. (1) karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 4 (czterech) lat,
- M. K. (3) karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy,
- D. P. karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 2 (dwóch) lat,
- I. Ź. (1) karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy,
- M. K. (2) karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 4 (czterech) lat,
- Ł. K. karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy oraz karę łączną grzywny w wysokości 75 stawek dziennych po 20 zł każda,
- Ł. S. karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 2 (dwóch) lat,

LV. na podstawie art. 69 §1 kk i art. 70 §1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonych kar pozbawienia wolności wobec P. Z. (1) warunkowo zawiesza na okres próby lat 3, przy czym na podstawie art. 73 §2 kk oddaje oskarżonego P. Z. (1) w okresie próby pod dozór kuratora sądowego,

LVI. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. R. kwotę 2.280 zł plus 23% podatku VAT tytułem udzielonej oskarżonemu M. K. (3) pomocy prawnej z urzędu,

XVII. na podstawie art. 627 kpk i art. 633 kpk zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania wynikające z ich udziału w sprawie i wymierza im opłaty:

- A. M. (1) w wysokości 1.000 zł,
- M. Ś. (1) w wysokości 400 zł,
- M. K. (3) w kwocie 300 zł,
- D. P. w kwocie 300 zł,
- I. Ź. (1) w kwocie 500 zł,
- M. K. (2) w kwocie 1.400 zł,
- Ł. K. w kwocie 700 zł,
- Ł. S. w kwocie 300 zł,
- P. Z. (1) w kwocie 400 zł,

Nie pogodzili się z wyrokiem Sądu Okręgowego w Legnicy oskarżeni A. M. (1), M. Ś. (1), M. i Ł. K. których obrońca na podstawie art. 444 k.p.k. i art. 425 § 1 i 2 k.p.k. zaskarżyła go w części tj.

w zakresie pkt. I, II, III, IV, V, VI, LIV części dyspozytywnej wyroku na korzyść oskarżonego A. M. (1),

w zakresie pkt. VIII, IX i LIV części dyspozytywnej wyroku na korzyść oskarżonego M. Ś. (1),

w zakresie pkt. XXIX, XXXI, XXXII, LIV części dyspozytywnej wyroku na korzyść oskarżonego M. K. (2) oraz

w zakresie pkt. XXXIV, XXXV, XXXVI, XXXVII, XXXVIII, LIV części dyspozytywnej wyroku na korzyść oskarżonego Ł. K.

Powołując się na treść art. 427 § 1 i 2 k.p.k., art. 437 § 1 k.p.k. i art. 438 pkt. 1 – 4 k.p.k. wyrokowi temu zarzuciła:

w zakresie czynów opisanych w pkt. I, VIII, XXXIX i XXXIV części dyspozytywnej wyroku

I. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia w postaci:

- art. 7 kpk polegającą na naruszeniu zasady swobodnej oceny dowodów i dokonanie tej oceny z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, wyrażającą się w bezpodstawnym przyjęciu sprawstwa oskarżonych A. M. (1), M. Ś. (1), M. K. (2) i Ł. K. w zakresie czynu z art. 258 § 1 i § 2 kk wyłącznie na podstawie niewiarygodnych wyjaśnień M. C. i M. K. (1), poprzez bezpodstawne uznanie, że dowody te wzajemnie ze sobą korelują i znajdują potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym, podczas gdy prawidłowa i wszechstronna ocena materiału dowodowego, w myśl wskazań art. 7 kpk, winna była doprowadzić Sąd I instancji do wniosku, że wyjaśnienia M. C. i M. K. (1), poprzez bezpodstawne uznanie, że dowody te wzajemnie ze sobą korelują i znajdują potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym, podczas gdy prawidłowa i wszechstronna ocena materiału dowodowego, w myśl wskazań art. 7 kpk, winna była doprowadzić Sąd I instancji do wniosku, że wyjaśnienia M. C. i M. K. (1) są niewiarygodne, wewnętrznie sprzeczne, a nadto nie znajdują potwierdzenia w pozostałych dowodach zgromadzonych w toku przedmiotowego postępowania;

- art. art. 366 § 1 kpk w zw. z art. 167 kpk, polegającą na niewyjaśnieniu wszystkich istotnych okoliczności przedmiotowej sprawy, wskutek nie uwzględnienia wniosków dowodowych składanych zarówno przez oskarżonych, jak i ich obrońcę, w szczególności wyrażającą się w zaniechaniu przesłuchania w charakterze świadków: A. L., A. C., A. D., P. T., A. A. (1), K. E., B. F. i M. W. (1), a więc osób posiadających – według wyjaśnień M. C. na temat udziału oskarżonych A. M. (1), M. Ś. (1), M. K. (2) i Ł. K. w zorganizowanej grupie przestępczej, popełniania przez nich w ramach struktur w/w grupy szeregu czynów zabronionych, posiadania broni, wskutek czego nie zweryfikowano dogłębnie wartości dowodowej wyjaśnień M. C., a nadto nie wyjaśniono dostatecznie wszystkich okoliczności przedmiotowej sprawy;

- art. 370 § 1 kpk, polegającą na przeprowadzeniu przesłuchania świadka B. K. (1) w dniu 10 maja 2010 roku wbrew zasadzie statuowanej przez w/w przepis i uniemożliwieniu zadawania przez strony temu świadkowi pytań przed odczytaniem mu wcześniej przez niego złożonych zeznań, wskutek czego wartość dowodowa zeznań tego świadka nie została w sposób prawidłowy zweryfikowana przez Sąd meriti, a oparcie na tych zeznaniach skazania oskarżonych A. M. (1), M. Ś. (1), M. K. (2) i Ł. K. miało bezpośredni wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia;

- art. 371 § 1 kpk polegającą na dopuszczeniu przez Sąd I instancji A. S. i G. T. do uczestniczenia w rozprawach głównych w charakterze publiczności, przed ich przesłuchaniem przez Sąd Okręgowy w Legnicy, w sytuacji gdy w/w miały status świadków w sprawie, albowiem zostały zawnioskowane do przesłuchania przez oskarżyciela publicznego w akcie oskarżenia, wskutek czego wartość dowodowa zeznań A. S. (1) i G. T. jest wątpliwa, a oparcie skazań oskarżonych A. M. (1), M. Ś. (1), M. K. (2) i Ł. K. także na podstawie ich zeznań miało bezpośredni wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia;

- art. 424 § 1 pkt. 1 kpk, polegającą na zaniechaniu przez Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wskazania, z jakich powodów nie uznano dowodów przeciwnych do wyjaśnień M. C. i M. K. (1) w zakresie rzekomego udziału oskarżonych A. M. (1), M. Ś. (1), M. K. (2) i Ł. K. w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym, w szczególności zaś zeznań B. S. (2), oraz z jakiego powodu nie uznano zeznań W. P. (1), J. D. (1) i M. W. (2) w zakresie podważania wiarygodności wyjaśnień M. C., jak również poprzez zaniechanie wyjaśnienia podstawy prawnej czynu z art. 258 § 2 kk, zaniechanie ustalenia i wyjaśnienia kwestii postaci zamiaru oskarżonych, okoliczności uznanych za udowodnione oraz wskazania przyczyn, dla których sąd odmówił wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonym, a które to uchybienia nie pozwalają na odniesienie się do zarzutu oraz uniemożliwiają przeprowadzenie wnikliwej kontroli

instancyjnej, a uzasadnienie apelowanego wyroku nie zawiera koniecznych i obligatoryjnych elementów, wskazanych przez przepis art. 424 § 1 kpk;

- art. 366 § 1 kpk i art. 413 § 2 pkt. 1 kpk – polegającą na zaniechaniu wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy, a w szczególności precyzyjnej daty popełnienia czynu przez oskarżonego M. Ś. (1), co doprowadziło do sytuacji, w której oskarżonemu temu przypisano popełnienie występku z art. 258 § 1 i § 2 kk popełnionego w okresie od początku 2006 roku do sierpnia 2008 roku, podczas gdy oskarżony M. Ś. (1) w okresie od początku 2006 roku do sierpnia 2008 roku, podczas gdy oskarżony M. Ś. (3) w okresie od kwietnia 2007 roku do stycznia 2008 roku był tymczasowo aresztowany do sprawy prowadzonej przez Prokuraturę Okręgową w Opolu, w związku z powyższym okres izolacji więziennej oskarżonego powinien zostać wyeliminowany z czasu popełnienia przestępstwa z art. 258 § 1 i § 2 kk przez w.w oskarżonego;

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, a mający wpływ na treść orzeczenia, a polegający na instrumentalnym i niekonsekwentnym posługiwaniu się przez Sąd I instancji materiałem dowodowym, który z jednej strony zmierzał do maksymalnego uwiarygodnienia dowodów obciążających oskarżonych, a z drugiej do całkowitego zdyskredytowania dowodów przeciwnych i ekskulpujących oskarżonych, co wyrażało się przede wszystkim w nadaniu nadmiernej rangi wyjaśnieniom M. C. i M. K. (1) osobom mającym niewątpliwy interes prawny w obciążaniu współoskarżonych w zakresie ich udziału w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym oraz całkowitym pominięciu dowodów przeciwnych, na skutek czego oskarżonym przypisano sprawstwo czynu z art. 258 § 1 i § 2 kk, podczas gdy prawidłowa analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, z należyтым uwzględnieniem spójnych, konsekwentnych i logicznych wyjaśnień oskarżonych A. M. (1), M. Ś. (1), M. K. (2), Ł. K., D. P., M. Z. (2) i I. Ż. doprowadzić musi do jednoznacznego wniosku, że oskarżeni swoim zachowaniem nie wyczerпали ustawowych znamion czynu zabronionego z art. 258 § 1 i § 2 kk;

w zakresie czynu opisanego w pkt. II części dyspozytywnej wyroku

III. obrazę przepisów prawa materialnego w postaci art. 263 § 2 kk, polegającą na błędnej wykładni i zastosowaniu w/w przepisu i w konsekwencji uznanie, że A. M. (1) dopuścił się przestępstwa spenalizowanego w naruszonym przepisie, podczas gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie wynika, jakoby oskarżony ten dopuścił się jakiegokolwiek formy zjawiskowej w/w czynu zabronionego w odniesieniu do broni palnej, albowiem brak jest w jego zachowaniu znamienia strony przedmiotowej, polegającego na posiadaniu broni palnej;

IV. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia w postaci:

- art. 5 § 2 kpk polegającą na uznaniu oskarżonego A. M. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. III części wstępnej wyroku, pomimo istnienia uzasadnionych wątpliwości, co do nakłonienia A. Ż. przez tego oskarżonego do udzielenia mu pomocy w nabyciu broni palnej i nabycia takiej broni przez oskarżonego, a które to wątpliwości nie zostały usunięte zarówno w trakcie postępowania sądowego, jak i postępowania przygotowawczego, a zatem powinny być rozstrzygnięte na korzyść oskarżonego i w konsekwencji wykluczają przypisanie A. M. (1) przestępstwa z art. 18 § 1 i § 2 kk w zw. z art. 263 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk,

- art. 424 § 1 pkt. 2 kpk, polegającą na wyjaśnieniu podstawy prawnej wyroku w sposób niepełny i sprzeczny z przyjętą kwalifikacją prawną czynu przypisanego A. M. (1), albowiem w pkt. II części dyspozytywnej wyroku Sąd meriti przyjął, iż oskarżony dopuścił się przestępstwa z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 263 § 2 kk i art. 263 § 3 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, zaś w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia wskazał, iż A. M. (1) dopuścił się czynu z art. 18 § 1 i § 2 kk w zw. z art. 263 § 2 kk i w zw. z art. 65 § 1 kk, wskutek czego wyrok zawiera sprzeczności pomiędzy jego częścią skazującą a uzasadnieniem

w zakresie czynu opisanego w pkt. III części dyspozytywnej wyroku

V. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia w postaci:

- art. 7 kpk, polegającą na naruszeniu zasady swobodnej oceny dowodów i dokonanie tej oceny z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, wyrażającą się w bezpodstawnym przyjęciu sprawstwa oskarżonego A. M. (1) w zakresie czynu z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 4 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk wyłącznie na podstawie niewiarygodnych wyjaśnień M. C. i M. K. (1), jak również niekonsekwentnych zeznaniach T. F. (1) i A. Ż., poprzez bezpodstawne uznanie, że dowody te wzajemnie ze sobą korelują i znajdują potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym, podczas gdy prawidłowa i wszechstronna ocena materiału dowodowego w myśl wskazań art. 7 kpk winna doprowadzić Sąd I instancji do wniosku, że wyjaśnienia A. M. C. i M. K. (1) są niewiarygodne, wewnętrznie sprzeczne, a nadto nie znajdują potwierdzenia w pozostałych dowodach zgromadzonych w toku przedmiotowego postępowania, w związku z powyższym nie mogą one stać się podstawą skazania A. M. (1) za udział w obrocie oznaczoną co do wagi znaczną ilością środków odurzających;

- art. 410 kpk, polegającą na przypisaniu oskarżonemu A. M. (1) udziału w obrocie znaczną ilością środków odurzających i substancji psychotropowych w wielkościach wskazanych w pkt.IV części dyspozytywnej wyroku, podczas gdy z okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej przypisane oskarżonemu ilości substancji psychotropowych i środków odurzających nie wynikają;

- art. 424 § 1 pkt. 1 kpk, poprzez nie wykazanie w treści uzasadnienia w jaki sposób Sąd ustalił ilość narkotyków, w obrocie którymi uczestniczył oskarżony A. M. (1),

w zakresie czynu opisanego w pkt. IV części dyspozytywnej wyroku

VI. obrazę przepisów prawa materialnego w postaci art. 282 kk, polegającą na błędnej, wykładni w/w przepisu, poprzez przypisanie oskarżonemu A. M. (1) wypełnienia swoim zachowaniem ustawowych znamion czynu zabronionego z art. 282 kk, podczas gdy prawidłowa subsumcja zachowania oskarżonego wskazuje, iż w maju 2008 roku wobec T. F. (1) nie używał on groźby bezprawnej zamachu na życie i zdrowie albo gwałtownego zamachu na mienie, jak również przemocy – wskutek czego zachowaniem swoim nie wyczerpał ustawowych znamion przypisanego mu przestępstwa, zaś odmienne rozstrzygnięcie obarczone jest obrazą w/w przepisu;

VII. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, a mający wpływ na jego treść poprzez oparcie się przez Sąd I instancji na wybiórczo potraktowanych dowodach, w szczególności głównie na niekonsekwentnych i nielogicznych zeznaniach T. F. (1) oraz zeznaniach A. S. (2), znającej przebieg zdarzeń wyłącznie z relacji pokrzywdzonego, podczas gdy prawidłowa ocena zeznań w/w osób doprowadzić musi do jednoznacznego wniosku, iż przedstawiona przez T. F. (1) wersja zdarzeń jest nieprawdopodobna, a nadto nie znajduje ona potwierdzenia w pozostałych dowodach, wskutek, czego skazanie oskarżonego A. M. (1) za popełnienie przestępstwa z art. 282 kk na szkodę T. F. (1) jest niesłuszne;

w zakresie czynu opisanego w pkt. V części dyspozytywnej wyroku

VII. obrazę przepisów prawa materialnego w postaci art. 272 kk, polegającą na błędnej wykładni w/w przepisu i nieprawidłowej subsumcji zachowania oskarżonego A. M. (1) pod przepis tej normy prawnej, w konsekwencji przyjęcia, iż podrobienie w celu użycia za autentyczną umowy sprzedaży samochodu osobowego marki V. (...) nr rejestracyjny (...) z dnia 19 lipca 2008 roku, zawartej pomiędzy T. S. (1) a R. K., poprzez podpisanie się jako kupujący nazwiskiem (...) jednocześnie wypełniło znamiona czynu z art. 272 kk, gdy oskarżony wiedział, że powyższa umowa przedłożona zostanie we właściwym urzędzie dokonującym rejestracji pojazdów i posłuży do wyłudzenia poświadczenia nieprawdy w dokumentach rejestrowych pojazdu, podczas gdy prawidłowa wykładnia w/w przepisu doprowadzić musi do wniosku, iż A. M. (1) nie wyczerpał ustawowych znamion tego przestępstwa

w zakresie czynu opisanego w pkt. VI części dyspozytywnej wyroku

IX. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, a mający wpływ na jego treść, poprzez oparcie się przez Sąd I instancji na wybiórczo potraktowanych dowodach, w szczególności głównie na

niekonsekwentnych i nielogicznych zeznaniach T. F. (1) oraz zeznaniach jego partnerki A. S. (2), znającej przebieg zdarzeń wyłącznie z relacji pokrzywdzonego, podczas gdy prawidłowa ocena zeznań w/w osób w zestawieniu z konsekwentnymi, logicznymi i nawzajem uzupełniającymi się wyjaśnieniami A. M. (1), M. Ś. (1) i M. Z. (2) doprowadzić musi do jednoznacznego wniosku, iż przedstawiona przez T. F. (1) i M. K. (1) wersja zdarzeń jest nieprawdopodobna, a nadto nie znajduje ona potwierdzenia w pozostałych dowodach, wskutek czego skazanie oskarżonego A. M. (1) za popełnienie przestępstwa opisanego w pkt. VI części dyspozytywnej wyroku nie znajduje umocowania w prawidłowych ustaleniach faktycznych;

w zakresie czyni opisanego w pkt. IX części dyspozytywnej wyroku

X. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, a mający wpływ na jego treść polegający na:

- oparciu się przez Sąd I instancji na wybiórczo potraktowanych dowodach, w szczególności głównie na niekonsekwentnych i nielogicznych zeznaniach T. F. (1) oraz zeznaniach jego partnerki A. S. (3), znającej przebieg zdarzeń wyłącznie z relacji pokrzywdzonego, podczas gdy prawidłowa ocena zeznań w/w osób w zestawieniu z konsekwentnymi, logicznymi i nawzajem uzupełniającymi się wyjaśnieniami A. M. (1), M. Ś. (1) i M. Z. (2) doprowadzić musi do jednoznacznego wniosku, iż przedstawiona przez T. F. (1) i M. K. (1) wersja zdarzeń jest nieprawdopodobna, a nadto nie znajduje ona potwierdzenia w pozostałych dowodach, wskutek czego skazanie oskarżonego M. Ś. (1) za popełnienie przestępstwa usiłowania wymuszenia rozbójniczego na szkodę T. F. (1) nie znajduje umocowania w prawidłowych ustaleniach faktycznych;

- bezpodstawnym uznaniu, że M. Ś. (1) w dniu 28 sierpnia 2008 roku oddając w kierunku T. F. (1) strzały z nieustalonego rodzaju broni, a także stosując przemoc polegającą na zadaniu ciosu nożem usiłował spowodować u pokrzywdzonego ciężkie obrażenia ciała, podczas gdy prawidłowa ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności zaś opinii biegłych z zakresu medycyny sądowej, jak również wyjaśnień oskarżonego M. Ś. (1) doprowadzić musi do wniosku, że M. Ś. (1) doprowadzić musi do wniosku, że M. Ś. (1) u pokrzywdzonego T. F. (1) spowodował wyłącznie obrażenia w postaci rany klutej lewej okolicy lędźwiowej, drażącej w stronę lewego kolca biodrowego na głębokość około 12-14 cm. które to obrażenia naruszyły czynność narządów ciała na okres powyższej dni 7, a więc stanowią obrażenia stypizowane w art. 157 § 1 kk;

w zakresie czynu opisanego w pkt. XXXI i XXXV części dyspozytywnej wyroku

XI. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia w postaci:

- art. 370 § 1 kpk, polegającą na przeprowadzeniu przesłuchania świadka B. K. (1) w dniu 10 maja 2010 roku wbrew zasadzie statutowanej przez w/w przepis i uniemożliwieniu zadawania przez strony temu świadkowi pytań przed odczytaniem mu wcześniej przez niego złożonych zeznań, wskutek czego wartość dowodowa zeznań tego świadka nie została w sposób prawidłowy zweryfikowana przez sąd meriti, a oparcie na tych zeznaniach skazania oskarżonych M. K. (2) i Ł. K. jest niesłuszne;

- art. 410 kpk w zw. z art. 393 § 1 kpk i art. 143 § 1 pkt. 7 kpk, polegającą na nieuprawnionym zastąpieniu dowodu z dźwiękowych zapisów podsłuchów ich stenogramami, a nadto odstąpieniu od odtworzenia (odsłuchania) w/w zapisów na rozprawie głównej ewentualnie odstąpieniu od ujawnienia bez odtwarzania (przy ewentualnym braku sprzeciwu obecnych stron i jednoczesnym odsłuchaniu ich przez członków składu orzekającego w Kancelarii (...) Sądu Okręgowego);

XII. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia i mający wpływ na jego treść, a polegający na bezkrytycznym oparciu się w zakresie ustaleń dotyczących pkt. XXXIV i XLIV części wstępnej wyroku na niespójnych, a przez to niewiarygodnych zeznaniach B. K. (1) z jednoczesnym pominięciem logicznych i konsekwentnych wyjaśnień oskarżonych M. K. (2) i Ł. K., w konsekwencji czego oskarżonym przypisano sprawstwo w zakresie powyżej wskazanych przestępstw, podczas gdy prawidłowa analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności zaś właśnie rzetelnych i wiarygodnych wyjaśnień oskarżonych M. K. (2) i Ł. K.

doprowadzić musi do jednoznacznego wniosku, że oskarżeni swoim zachowaniem nie wyczerpali ustawowych znamion czynów zabronionych opisanych w pkt. XXXIV i XLIV, części wstępnej wyroku;

w zakresie czynu opisanego w pkt. XXXII części dyspozytywnej wyroku

XIII. obrazę przepisów prawa materialnego w postaci:

- art. 12 kk, polegającą na nie powołaniu w/w przepisu w podstawach prawnych wymiaru kary oskarżonemu M. K. (2) oraz nie powołaniu w/w przepisu w kwalifikacji prawnej czynu przypisanego temu oskarżonemu, jak również nie wskazaniu w opisie czynu działania w celu realizacji z góry powziętego zamiaru, pomimo, iż w pkt. XXXII części dyspozytywnej wyroku uznano, iż oskarżony ten dopuścił się czynu opisanego w pkt. XXXVI części wstępnej wyroku, a w kwalifikacji prawnej którego to czynu ujęty był art. 12 kk;

- art. 292 kk, polegającą na błędnej wykładni w/w przepisu poprzez przypisanie oskarżonemu M. K. (2) wypełnienia swoim zachowaniem ustawowych znamion czynu zabronionego z art. 282 kk, podczas gdy prawidłowa subsumcja zachowania oskarżonego, wynikająca z całokształtu okoliczności niniejszej sprawy wskazuje, iż M. K. (2) w okresie od 19 października 2008 roku do dnia 26 października 2008 roku wobec K. H. nie używał groźby bezprawnej zamachu na życie i zdrowie albo gwałtownego zamachu na mienie, jak również przemocy oraz nie działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej – wskutek czego zachowaniem swoim nie wyczerpał on ustawowych znamion przypisanego mu przestępstwa, zaś odmienne rozstrzygnięcie obarczone jest obrazą dyspozycji w/w przepisu;

XIV. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść rozstrzygnięcia w postaci art. 424 § 1 pkt. 2 kpk, polegającą na wyjaśnieniu podstawy prawnej wyroku w sposób niepełny i sprzeczny z przyjętą kwalifikacją prawną czynu przypisanego M. K. (2), albowiem w pkt. XXXII części dyspozytywnej wyroku Sąd meriti przyjął, iż „oskarżony dopuścił się przestępstwa opisanego w pkt. XXXVI części wstępnej wyroku, z tym ustaleniem, że z opisu tego czynu eliminuje, iż działał z B. D., P. Z. (1), M. M. (2) i M. G. i opis czynu uzupełnia o sformułowanie, iż działał w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej (...)”, w związku z czym M. K. (2) mógłby zostać uznany za winnego czynu z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 282 kk w zw. z art. 12 kk i w zw. z art. 65 § 1 kk, zaś w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia Sąd I instancji wskazał, iż M. K. (2) dopuścił się czynu z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 282 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, wskutek czego wyrok zawiera sprzeczności pomiędzy jego częścią skazującą a uzasadnieniem, a sprzeczności tych nie można usunąć w drodze sprostowania oczywistych omyłek pisarskich;

w zakresie czyni opisanego w pkt. XXXVIII części dyspozytywnej wyroku

XV. obrazę przepisów prawa materialnego w postaci art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, polegającą na błędnej wykładni w/w przepisu, poprzez uznanie, iż 100 gram amfetaminy i 100 sztuk tabletek extasy stanowi znaczną ilość środków psychotropowych, podczas gdy prawidłowa wykładnia naruszonego przepisu doprowadzić musi do jednoznacznego wniosku, iż powyżej wskazane ilości substancji psychotropowych nie stanowią „znacznych ilości”, w związku z czym oskarżony Ł. K. swoim zachowaniem nie wyczerpał ustawowych znamion w/w przepisu;

XVI. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść zaskarżonego rozstrzygnięcia w postaci:

- art. 7 kpk, polegającą na naruszeniu zasady swobodnej oceny dowodów i dokonanie tej oceny z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, wyrażającą się w bezpodstawnym przyjęciu sprawstwa oskarżonego Ł. K. w zakresie czynu z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku w zw. z art. 4 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk wyłącznie na podstawie niewiarygodnych wyjaśnień M. C., jak również w oparciu o wyjaśnienia M. K. (1), poprzez bezpodstawne uznanie, że dowody te wzajemnie ze sobą korelują i znajdują potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym, podczas gdy prawidłowa i wszechstronna ocena materiału dowodowego w myśl wskazań art. 7 kpk winna doprowadzić Sąd I instancji do wniosku, że wyjaśnienia M. C. i M. K. (1) są niewiarygodne, wewnętrznie sprzeczne, a nadto nie znajdują potwierdzenia

w pozostałych dowodach zgromadzonych w toku przedmiotowego postępowania, zaś część wyjaśnień M. K. (1), na które w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku powołuje się Sąd I instancji nie dotyczy inkryminowanego czynu Ł. K., w związku z powyższym nie mogą one stać się podstawą skazania tego oskarżonego za udział w obrocie oznaczoną co do wagi znaczną ilością środków odurzających;

- art. 424 § 1 pkt. 1 kpk poprzez nie wskazanie w treści uzasadnienia w jaki sposób Sąd ustalił, ilość narkotyków, w obrocie którymi rzekomo uczestniczył oskarżony Ł. K., a nadto zaniechanie przez Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wskazania, z jakich powodów nie uznano dowodów przeciwnych do wyjaśnień M. C. w zakresie przebiegu przedmiotowego zdarzenia, w szczególności zaś zeznań G. M. i T. S. (2), wskutek czego uzasadnienie apelowanego wyroku nie zawiera koniecznych i obligatoryjnych elementów, wskazanych przez przepis art. 424 § 1 kpk;

w zakresie czynu opisanego w pkt. XXXVI części dyspozytywnej wyroku

XVII. obrazę przepisów prawa materialnego w postaci – art. 282 kk, polegającą na błędnej wykładni w/w przepisu poprzez przypisanie oskarżonemu Ł. K. wypełnienia swoim zachowaniem ustawowych znamion czynu zabronionego z art. 282 kk, podczas gdy prawidłowa subsumcja zachowania oskarżonego, wynikająca z całokształtu okoliczności niniejszej sprawy wskazuje, iż Ł. K. w dniu 19 października 2008 roku wobec K. H. nie używał groźby bezprawnej zamachu na życie i zdrowie albo gwałtownego zamachu na mienie, jak również przemocy oraz nie działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej – wskutek czego zachowaniem swoim nie wyczerpał on ustawowych znamion przypisanego mu przestępstwa, zaś odmienne rozstrzygnięcie obarczone jest obrazą dyspozycji w/w przepisu;

XVII. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, a mający wpływ na jego treść, polegający na instrumentalnym posługiwaniu się materiałem dowodowym, który miał zmierzać do uwiarygodnienia wersji zdarzeń podanej przez pokrzywdzoną, a jednocześnie do zdyskredytowania prawdziwości wyjaśnień oskarżonego Ł. K. oraz pozostałych współoskarżonych, w konsekwencji czego oskarżonemu przypisano sprawstwo w zakresie przedmiotowego przestępstwa, podczas gdy prawidłowa analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności zaś wyjaśnień Ł. K. oraz współoskarżonego I. Ż. doprowadzić musi do jednoznacznego wniosku, że Ł. K. w dniu 19 października 2008 roku w lokalu (...) w L. nie przebywał w celu wymuszenia rozbójniczego na osobie K. H., nie groził jej oraz nie stosował przemocy, zaś zachowanie oskarżonego I. Ż. stanowiło eksces, na który Ł. K. nie miał żadnego wpływu i nie obejmował go swoim zamiarem;

w zakresie czynu opisanego w pkt. XXXVIII części dyspozytywnej wyroku

XVIII. obrazę przepisów prawa materialnego w postaci art. 282 kk, a polegającą na błędnej wykładni w/w przepisu poprzez przypisanie oskarżonemu Ł. K. wypełnienia swoim zachowaniem ustawowych znamion czynu zabronionego z art. 282 kk, podczas gdy prawidłowa subsumcja zachowania oskarżonego, wynikająca z całokształtu okoliczności niniejszej sprawy wskazuje, iż Ł. K. wobec P. Z. (2) nie używał groźby bezprawnej zamachu na życie i zdrowie albo gwałtownego zamachu na mienie, jak również przemocy – wskutek czego zachowaniem swoim nie wyczerpał on ustawowych znamion przypisanego mu przestępstwa, zaś odmienne rozstrzygnięcie obarczone jest obrazą dyspozycji w/w przepisu.

Niezależnie od powyżej sformułowanych zarzutów, kierując się ostrożnością procesową wyrokowi przedmiotowemu zarzuciła:

XIX. rażąco niewspółmierność wymierzonych oskarżonym A. M. (1), M. Ś. (3), M. K. (2) i Ł. K. kar pozbawienia wolności, przez co wyrok przedmiotowy wobec w/w oskarżonych jest niewspółmiernie surowy i nie uwzględniający stopnia zawinienia poszczególnych oskarżonych.

Stawiając te zarzuty skarżąca wniosła o:

I. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez rozwiązanie orzeczenia o karze łącznej i uniewinnienie A. M. (1) od popełnienia czynów opisanych w pkt. I, III, IV, V, VII części wstępnej wyroku i skazanie tego oskarżonego za

przestępstwo opisane w pkt. VI części wstępnej wyroku, przy przyjęciu prawidłowej kwalifikacji prawnej tego czynu z art. 270 § 1 kk i wymierzenie mu za to przestępstwo kary grzywny zaś z ostrożności procesowej – o wymierzenie temu oskarżonemu kar w dolnych granicach ustawowych zagrożeń i kary łącznej z zastosowaniem zasady pełnej absorpcji, ewentualnie o uchylenie zaskarżonej części wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Legnicy,

II. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez rozwiązanie orzeczenia o karze łącznej i uniewinnienie M. Ś. (1) od popełnienia czynu opisanego w pkt. VIII części wstępnej wyroku, zaś w zakresie czynu opisanego w pkt. IX części dyspozytywnej wyroku o uznanie, iż M. Ś. (1) dopuścił się czynu z art. 157 § 1 kk i wymierzenie mu za ten czyn kary pozbawienia wolności w granicach dolnego zagrożenia ustawowego – z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, zaś z ostrożności procesowej – o zmianę wyroku poprzez wymierzenie temu oskarżonemu kar w dolnych granicach ustawowych zagrożeń i kary łącznej z zastosowaniem zasady pełnej absorpcji, ewentualnie o uchylenie zaskarżonej części wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Legnicy;

III. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez rozwiązanie orzeczenia o karze łącznej i uniewinnienie M. K. (2) od popełnienia czynów opisanych w pkt. XXXI, XXXIV, XXXVI części wstępnej wyroku, zaś z ostrożności procesowej – o zmianę wyroku poprzez wymierzenie temu oskarżonemu kar w dolnych granicach ustawowych zagrożeń i kary łącznej z zastosowaniem zasady pełnej absorpcji, ewentualnie o uchylenie zaskarżonej części wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Legnicy;

IV. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez rozwiązanie orzeczenia o karze łącznej i uniewinnienie Ł. K. od popełnienia czynów opisanych w XL, XLIII, XLIV, XLVII i XLVIII części wstępnej wyroku, zaś z ostrożności procesowej – o zmianę wyroku poprzez wymierzenie temu oskarżonemu kar w dolnych granicach ustawowych zagrożeń i kary łącznej z zastosowaniem zasady pełnej absorpcji, ewentualnie o uchylenie zaskarżonej części wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Legnicy.

Wyrok ten został także, w części tj. co do pkt. XLII, XLIII oraz LIV, zaskarżony przez oskarżonego Ł. S.. Jego obrońca na podstawie art. 438 pkt. 1 i 4 k.p.k. zarzucił:

1. 1. 1.

1. obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 282 kk w zw. z art. 18 § 1 kk polegającą na jego błędnym zastosowaniu poprzez przyjęcie, że zachowanie oskarżonego wyczerpało znamion strony przedmiotowej i podmiotowej zarzucanego oskarżonemu czynu zabronionego opisanego w punkcie LI części wstępnej wyroku, w sytuacji gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na przyjęcie, że którekolwiek z zachowań oskarżonego było ukierunkowane na osiągnięcie korzyści majątkowej lub przybrało postać przemocy, groźby zamachu na życie lub zdrowie albo gwałtownego zamachu na mienie,

2. rażąco niewspółmierność kary 1 roku pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu w punkcie XLIII wyroku za czyn opisany w punkcie LIII części wstępnej wyroku, wskutek naruszenia zasad obiektywizmu oraz przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów, prowadzącego do niedokonania jakichkolwiek ustaleń w zakresie rodzaju i rozmiaru ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunków osobistych sprawcy, w sytuacji gdy oskarżony posiadał broń i amunicję gazową w swoim mieszkaniu jedynie przez okres około 2 tygodni, była to broń służąca do obrony, a oskarżony miał uzasadnione powody do obawy o własne zdrowie i życie,

3. rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności, polegającą na niedokonaniu przez Sąd I Instancji jakichkolwiek ustaleń odnośnie obecnej postawy oskarżonego, jego właściwości i warunków osobistych oraz sposobu zachowania się po popełnieniu przestępstwa, co w konsekwencji doprowadziło do braku rozważenia przez Sąd – wbrew dyrektywie art. 55 kk – czy wobec oskarżonego zachodzą przesłanki z art. 69 § 1 kk, a mianowicie czy warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności byłoby wystarczające dla osiągnięcia wobec oskarżonego celów kary, a w szczególności zapobieżeniu powrotowi do przestępstwa.

Podnosząc te zarzuty apelujący wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie XLII poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego czynu opisanego w punkcie LI części wstępnej wyroku,
- zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie XLIII poprzez wymierzenie oskarżonemu za ten czyn kary łagodniejszej,
- o zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie LIV poprzez wymierzenie oskarżonemu kary łącznej pozbawienia wolności wraz z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Nie zaakceptował rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego w Legnicy, w części dotyczącej orzeczenia o karze, także oskarżony M. K. (3). W apelacji jego obrońcy na podstawie art. 438 pkt. 4 k.p.k. zarzucono rażąco niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu kary łącznej w wymiarze 1 roku i 6 m-cy pozbawienia wolności, w wyniku niezastosowania przy wymiarze tej kary zasady pełnej absorpcji, a nadto w wyniku niezastosowania przy jej wymiarze art. 69 kk.

Stawiając ten zarzut obrońca oskarżonego wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części przez wymierzenie oskarżonemu kary łącznej 1 roku pozbawienia wolności – przy zastosowaniu zasady pełnej absorpcji, z wnioskiem ewentualnym o warunkowe jej zawieszenie.

Orzeczenia Sądu Okręgowego nie uznał także I. Ż. (1). Jego obrońca zaskarżył je w zakresie rozstrzygnięć w pkt. XIX, XXI, XXII, XXIII, LIV.

Orzeczeniu temu zarzucił:

- błąd w ustaleniach faktycznych stanowiących podstawę rozstrzygnięcia polegający na przyjęciu, że oskarżony I. Ż. (1) usiłował doprowadzić K. H. do wielokrotnego rozporządzenia swoim mieniem oraz groził jej oraz B. S. (3) groźbą pobicia, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy wskazuje, iż I. Ż. (1) swym zachowaniem zrealizował przestępstwo zniszczenia mienia,
- naruszenie prawa procesowego, a to art. 424 kpk, art. 4 kpk i art. 7 kpk przez nie zweryfikowanie wersji oskarżonego co do przyczyn i motywów uszkodzenia mienia oraz błędne uzasadnienie wyroku poprzez brak ustaleń faktycznych co do zachowania się oskarżonego I. Ż. oraz niewskazanie okoliczności wpływających na wymiar kary;
- naruszenie prawa materialnego, a to art. 11 kk przez jego niezastosowanie.

Podnosząc te zarzuty wniósł o uchylenie wyroku w części zaskarżonej i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Apelację w tej sprawie sporządził również oskarżyciel publiczny.

Na podstawie art. 425 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt. 1, 2 i 4 k.p.k. wyrok Sądu Okręgowego w Legnicy prokurator zaskarżył na niekorzyść oskarżonych:

- I. A. M. (1) – w zakresie dotyczącym rozstrzygnięć o karach w pkt. IV, V, VI a w konsekwencji również o karze łącznej w pkt. LIV tiret pierwszy w części dyspozytywnej wyroku,
- II. M. Ś. (1) – w zakresie dotyczącym rozstrzygnięcia o winie w pkt. X części dyspozytywnej wyroku,
- III. M. K. (1) – w zakresie dotyczącym rozstrzygnięć o karach w pkt. XII, XIII oraz XIV części dyspozytywnej wyroku,
- IV. D. P. – w zakresie dotyczącym, rozstrzygnięć o winie w pkt. XVIII (odnośnie czynu opisanego w pkt. XVIII części wstępnej wyroku), o karze w pkt. XVI oraz o karze łącznej w pkt. LIV tiret czwarty części dyspozytywnej wyroku,

V. I. Ż. – w zakresie dotyczącym rozstrzygnięć o karze w pkt. XXII oraz o karze łącznej w pkt. LIV tiret piąty części dyspozytywnej wyroku,

VI. M. K. (2) – w zakresie dotyczącym rozstrzygnięcia o winie w pkt. XXXIII części dyspozytywnej wyroku (odnośnie czynów opisanych w pkt. XXXIII oraz XXXV części wstępnej wyroku) oraz rozstrzygnięcia o karze łącznej pozbawienia wolności w pkt. LIV tiret siódmy części dyspozytywnej wyroku,

VII. Ł. K. – w zakresie dotyczącym rozstrzygnięcia o winie w pkt. XXXIX części dyspozytywnej wyroku (odnośnie wszystkich wymienionych przestępstw, to jest opisanych w pkt. XLI, XLII, XLV oraz XLVI części wstępnej wyroku) oraz rozstrzygnięć o karze w pkt. XXXVII a także o karze łącznej pozbawienia wolności w pkt. LIV tiret ósmy części dyspozytywnej wyroku,

VIII. P. Z. (1) – w zakresie dotyczącym rozstrzygnięcia o karze w pkt. XLV części dyspozytywnej wyroku.

Orzeczeniu temu skarżący zarzucił:

I. obrazę przepisów prawa materialnego w postaci:

- art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii wskazanej jako podstawa wymiaru kary, poprzez nieorzeczenie – obok wymierzonej M. K. (3) w pkt. XII części dyspozytywnej wyroku kary jednego roku pozbawienia wolności – także kary grzywny, podczas gdy w myśl przywołanego przepisu, występki ten zagrożony jest kumulatywnie obiema tymi karami i równoczesne wymierzenie grzywny jest obligatoryjne;

- z art. 64 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i w zw. z art. 282 kk, poprzez orzeczenie za przypisane oskarżonym A. M. (1), M. K. (3) w pkt. IV, XIV, XXV oraz XXVI części dyspozytywnej wyroku, kar jednostkowych pozbawienia wolności w wymiarze po jeden rok, to jest w wysokości równej dolnej granicy podstawowego ustawowego zagrożenia, podczas gdy w myśl przytoczonych przepisów, wobec sprawcy działającego w ramach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw, sąd obligatoryjnie wymierza karę pozbawienia wolności w wysokości powyżej dolnej ustawowej granicy zagrożenia;

II. obrazę przepisów postępowania mających wpływ na treść orzeczenia, to jest art. 184 § 1 i 3 kpk oraz art. 170 § 1 pkt. 1 kpk – poprzez wyrażenie błędnego poglądu, iż w przypadku przesłuchania świadków anonimowych zawioskowanych w akcie oskarżenia istnieje niebezpieczeństwo, że mogłyby zostać ujawnione okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, które z kolei doprowadziłyby do ujawnienia ich tożsamości, co skutkowało uznaniem za niedopuszczalne przeprowadzeniem dowodu z ich zeznań a w konsekwencji nieprzeprowadzeniem tych dowodów przez Sąd i uniewinnieniem oskarżonych M. Ś. (1), D. P., M. K. (2) i Ł. K. od czynów zarzuconych im w punktach IX, XVIII, XXXIII, XXXV, XLI, XLII, XLV oraz XLVI aktu oskarżenia, wobec braku innych bezpośrednich dowodów popełnienia przez nich tych czynów;

I. III. rażąco łagodność wymiaru kar jednostkowych – kształtujących się nadto niezasadnie w dolnych granicach ustawowego zagrożenia – a także kar łącznych pozbawienia wolności wskazanych wyżej, a wymierzonych oskarżonym A. M. (1), M. K. (3), D. P., I. Ż. (1), M. K. (2), Ł. K. oraz P. Z. (1) – w stosunku do wysokiego stopnia szkodliwości społecznej przypisanych im czynów oraz wysokiego stopnia zawinienia, okoliczności szczególnie obciążających przy wymiarze kary a polegającej na działaniu w ramach powrotu do przestępstwa (w przypadku A. M. oraz I. Ż.) a także w ramach zorganizowanej grupy punkcie XVI części wstępnej wyroku – kary 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności (pkt. XVI części dyspozytywnej wyroku),

II. kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 2 (dwóch) lat i 8 (ośmiu) miesięcy (pkt. LIV tiret czwarty części dyspozytywnej wyroku);

a. a. a. a.

a. I. Ż. (1):

I. za czyn opisany w punkcie XXIII części wstępnej wyroku – kary 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności (pkt. XXII części dyspozytywnej wyroku) przy jednoczesnym wyeliminowaniu z podstaw jej wymiaru art. 50 § 2 pkt.1 oraz 26 pkt. 4 kk,

II. kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 5 (pięciu) lat (pkt LIV tiret piąty części dyspozytywnej wyroku);

b. b. b. b.

b. M. K. (2):

I. kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 7 (siedmiu) lat (pkt. LIV tiret siódmy części dyspozytywnej wyroku);

g. Ł. K.:

I. za czyn opisany w punkcie XLVIII części wstępnej wyroku – kary 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności (pkt. XXXVII części dyspozytywnej wyroku),

II. kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 6 (sześciu) lat (pkt. LIV tiret ósmy części dyspozytywnej wyroku);

h. P. Z. (1) w punkcie LVI części wstępnej wyroku – kary 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności (pkt. XLV części dyspozytywnej wyroku).

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

W znacznej części skuteczna okazała się apelacja oskarżyciela publicznego natomiast w większości chybione były apelacje obrońców oskarżonych. W pierwszej kolejności Sąd odwoławczy odniesie się do tych ostatnich, gdyż ich uwzględnienie czyniłoby zbędnym analizę twierdzeń prokuratora.

I. Najobszerniejsza, co oczywiste, bo dotycząca 4 oskarżonych jest apelacja obrońcy A. M. (1), M. Ś. (1) oraz Ł. i M. K. (2) i ona też zostanie omówiona, jako pierwsza. Podnosi się w niej, w zarzutach oznaczonych jako I, II, V, częściowo także IX, XXVI, niezasadne oparcie czynionych ustaleń faktycznych na wyjaśnieniach M. C. i M. K. (1). Według skarżącej wypowiedzi tych dwóch oskarżonych pozostające w sprzeczności z wyjaśnieniami innych współoskarżonych, lecz także podważone zeznaniami świadków (B. S. (2), W. P. (2), J. D. (2) i M. W. (3)) nie mogły prowadzić do ustaleń skutkujących skazaniem oskarżonych za przypisane im przestępstwa.

Wobec treści zarzutów, co do nietrafnej oceny wiarygodności wypowiedzi M. C. i M. K. (1) rozważania należy rozpocząć od tych właśnie zarzutów.

Sąd Apelacyjny uznaje, że wbrew twierdzeniom apelacji, Sąd Okręgowy nie popełnił błędu w ocenie tych wypowiedzi w zakresie oparcia na nich ustaleń o odpowiedzialności za zarzucone oskarżonym czyny. Sąd ten poddał w sposób prawidłowy, zgodny z zasadami logicznego rozumowania wypowiedzi te ocenie i doszedł do wniosku, zbieżnego z doświadczeniem życiowym oraz wskazaniem wiedzy o prawdziwości wyjaśnień tych dwóch oskarżonych.

Podnoszona w apelacji niewiarygodność tych wypowiedzi najobszerniej omówiona została w apelacji adwokat I. S.. Jej argumentacja sprowadza się do stwierdzenia, że i M. C. i M. K. (3) byli żywotnie zainteresowani wynikiem postępowania, bowiem sami w sprawie tej występowali, jako oskarżeni i liczyli na korzyści w postaci łagodnego ich potraktowania. Należy jednak zwrócić uwagę, że ta okoliczność była przedmiotem rozważań Sądu Okręgowego. Sąd ten zauważył, że w odniesieniu do M. C. jego motywacja opierała się na chęci uniknięcia kary, natomiast przesłanką, która kierowała M. K. (3) była chęć odegrania się na „kolegach”, którzy zachowali się wobec niego niełojalnie. Nie umknęły uwadze tego Sądu także i kolejne okoliczności podnoszone w apelacji, że M. C. przekazując szereg informacji, mówił o faktach powszechnie znanych. Sąd ten zwrócił również uwagę na wypowiedzi M. W. (2) i J. D. (1) i ich ocenę relacji składanych przez M. C.. Mimo, krytycznej oceny wartości wypowiedzi oskarżonego przez obu policjantów nie stwierdzili oni, że M. C. był osobą jednoznacznie niewiarygodną bądź zupełnie zbędną w pracy operacyjnej policji. Korzystali oni z jego wiedzy, a co więcej wynagradzali go za udzielane informacje i czynili to tylko

wtedy, gdy były one dla nich cenne i użyteczne, co wynika z protokołów ich przesłuchania w toku rozprawy, w której uczestniczyli i oskarżeni i ich obrońcy. Trafnie Sąd Okręgowy uznał, że nawet jeśli oni sami nie wszystkie wypowiedzi M. C. potwierdzali w swej pracy to nie może to jeszcze oznaczać, że były to tylko i wyłącznie relacje nieprawdziwe i bezużyteczne. Należy podkreślić, że przecież zachowania, o jakich opowiadał oskarżony były na obszarze działania grupy przestępczej spektakularne i pozostające w sposób naturalny w zainteresowaniu mediów. Nie może to jednak oznaczać, że wiedzę o przebiegu takich zachowań i szczegółach z nimi związanych M. C. posiadał jedynie z mediów. Fakt, że oskarżony ten minimalizował swój udział w grupie nie spowodował zwolnienia go od odpowiedzialności, bo przecież on sam okoliczności brania w niej udziału potwierdził. W takim przypadku nie mógł liczyć na bezkarność i w efekcie jego działalność znalazła swój wyraz w skazaniu go za to zachowanie. Sąd I instancji był uprawniony do dokonania własnej oceny wypowiedzi tego oskarżonego i uznania, że w części wypowiedziom tym daje wiarę w innej zaś nie, jeśli tylko w sposób przekonujący uzasadni swoje stanowisko, a w tym zakresie, temu wymogowi Sąd ten sprostał.

Należy zwrócić uwagę, że czyniąc ustalenia, co do istnienia grupy przestępczej o charakterze zbrojnym Sąd ten nie poprzestał tylko na wypowiedziach M. C., osoby, która uczestniczyła w funkcjonowaniu tejże grupy. Nie mniej istotnym były wypowiedzi drugiego z członków tej grupy tj. oskarżonego M. K. (1). I w odniesieniu do niego apelująca w tej sprawie podnosi zarzut nietrafnego oparcia ustaleń na wypowiedziach tego oskarżonego. Jest charakterystycznym w apelacji adwokat I. S., że jeśli jej argumentacja dotycząca nietrafnej oceny wyjaśnień M. C. jest bardzo obszerna to już motywacyjna część apelacji podważającej ocenę wyjaśnień M. K. (1) ograniczona jest do 4 akapitów.

W tej sytuacji należy odnieść się do zarzutów adwokat I. S.. Ustalenie trafności jej zastrzeżeń prowadzić winno do uznania, że i stanowisko adwokata P. G. jest słuszne.

Sąd Apelacyjny nie podziela odmiennej od oceny Sądu okręgowego krytycznej diagnozy o wartości wyjaśnień M. K. (1) dokonanej przez adwokat I. S.. Rozważania prowadzone przez Sąd Okręgowy, co do wiarygodności wypowiedzi M. K. (1), są jasne i przekonujące, a przy tym pełne i szczegółowe. Sąd ten nie tylko dostrzegł motywację towarzyszącą temu oskarżonemu, ale także zauważył moment, w którym tenże oskarżony zdecydował się na złożenie wyjaśnień. Podkreślenia wymaga, co także nie uszło uwadze Sądu meriti, że M. K. (3) nie tylko w toku śledztwa, ale także w toku rozprawy w jej początkowej fazie wykazywał dalece posuniętą lojalność wobec grupy, do której, jak następnie wyjaśnił, sam należał. Jeśli apelująca podkreśla zainteresowanie tego oskarżonego rozstrzygnięciem uwalniającym go od odpowiedzialności za zarzucane usiłowanie zabójstwa T. P., to należy zwrócić uwagę, że oskarżony ten, choć zarzut taki został mu postawiony w śledztwie nie podawał wówczas szczegółów dotyczących funkcjonowania grupy przestępczej oraz jej składu i struktury, a także celów działania i przebiegu poszczególnych czynów. Jego wyjaśnienia, aż do chwili przesłuchania po zwrocie, w zakresie stawianego mu zarzutu, sprawy do uzupełnienia materiału dowodowego ograniczały się do przeczenia stawianym mu zarzutom i to wszystkim nie tylko zarzutowi zbrodni usiłowania zabójstwa. W diagnozowaniu jego wyjaśnień, przez pryzmat ich prawdziwości, ten fakt nie może zostać pominięty. Wyeksponował go Sąd Okręgowy i nadał mu walor istotny w ocenie prawdziwości wypowiedzi oskarżonego. Apelująca natomiast stara się z tego powodu zdyskredytować te relacje, uznając, że fakt złożenia ich w toku zaawansowanego postępowania przed Sądem (po zwrocie sprawy do uzupełnienia materiału dowodowego) oznacza, że oskarżony podaje nieprawdę o okolicznościach funkcjonowania grupy przestępczej, bo w ten sposób zwalnia się z odpowiedzialności za zbrodnię zabójstwa. Należy jednak podkreślić, że oskarżony przecież, choć w sposób konsekwentny, zdeterminowany i stanowczy przeczył swemu udziałowi w usiłowaniu zabójstwa T. P., nie przeczył uczestnictwu w grupie przestępczej oraz popełnieniu pozostałych zarzuconych mu czynów. Nie tylko opisał on udział współoskarżonych o pozostałe zachowania, ale także relacjonował szczerze o tym, jaki jest jego związek z tymi czynami, za które w efekcie został skazany i to bez wykorzystania przez Sąd meriti instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary, mimo wniosku oskarżyciela publicznego w tym zakresie. Jeśli nadto Sąd Okręgowy wyeksponował, że wypowiedzi tego oskarżonego zostały potwierdzone relacjami innych oskarżonych choćby I. Ż. o posiadaniu przez niego broni, jak również wypowiedziami A. M. (1) także o posiadaniu przez niego broni, to za nieprzekonującą uznano argumentację podważającą ocenę wartości dowodowej wyjaśnień M. K. (1). Tenże Sąd zwrócił również uwagę na fakt przyznania przez oskarżonego I. Ż. i D. P. przynależności do grupy przestępczej. Jego wyjaśnienia zostały poświadczone także

innymi jeszcze dowodami, do których choćby Sąd Okręgowy zaliczył zeznania T. F. (1), lecz także B. K. (1), ale również B. S. (2). I choć apelująca odwołuje się do zeznań tego ostatniego jako mających potwierdzić tezę, że niezasadnie dano wiarę M. K. (3) i M. C. to przecież Sąd Okręgowy odniósł się do tych wypowiedzi i uznał je za wspomagające dla ustalenia istnienia grupy przestępczej oraz przynależności oskarżonych do niej. Analiza zwłaszcza wypowiedzi B. S. (2) (k.8772 – 8793) nie pozwala na uznanie racji obrońcy. Trafnie uznał Sąd I instancji, że wypowiedzi te uzupełniają relacje dwóch zasadniczych w tej sprawie osób.

Swego rodzaju niezręcznością jest sformułowanie zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, że „...zeznania większości wymienionych świadków (T. F. (1), A. Ż., G. T., A. S. (4), I. M., B. K. (1)) nie miały większego znaczenia dla dokonanych ustaleń...” (s.92 uzasadnienia). Każda z relacji oceniana oddzielnie mogłaby prowadzić do takiego wniosku, jednak przecież należy wypowiedzi te oceniać w ramach całokształtu materiału dowodowego. Analiza poszczególnych wypowiedzi i ich wspólne zestawienie wykazują zbieżność w wielu punktach z relacjami M. K. (1), M. C. ale przede wszystkim także podobieństwo to jest zauważane między wypowiedziami samych świadków. Sąd Okręgowy zresztą podkreśla to w swych motywach. Wskazuje na podawanie choćby przez T. F. (1) i B. K. (1) korespondujących ze sobą relacji o obrocie środkami narkotycznymi przez grupę, co więcej odwołuje się do potwierdzających te fakty zeznań G. T. i A. S. (4). W tym kontekście nawet, jeśli tylko we fragmentach dotyczących działania grupy przestępczej, w której uczestniczyli skazani za to oskarżeni, wypowiedzi te pokrywały się z relacjami uczestników tej grupy, którzy zgodzili się na współpracę z organami ścigania i wymiaru sprawiedliwości za zupełnie nietrafne należy uznać stwierdzenie, że te wypowiedzi nie miały większego znaczenia dla czynionych ustaleń.

Wbrew twierdzeniom apelacji adwokat I. S., Sąd I instancji w swym obszernym uzasadnieniu analizując zgromadzone dowody wykazał dlaczego w zakresie zarzutu postawionego oskarżonym uczestnictwa w grupie przestępczej o charakterze zbrojnym oparł się na analizowanych dowodach nie zaś na wypowiedziach oskarżonych przeczących temu faktowi. Podkreślenia wymaga, że oskarżeni zgodnie ze swymi uprawnieniami przeczyli stawianym zarzutom i ograniczyli swe stanowiska w tej części do stwierdzenia, że odmawiają składania wyjaśnień. Proste zaprzeczanie zarzutom jest uprawnieniem oskarżonych, powoduje to jednak, że Sąd poza tymi zaprzeczeniami nie ma żadnych innych okoliczności do analizy i oceny wypowiedzi oskarżonych. A. M. (1) stwierdził, że M. C. wyjaśniał o istnieniu grupy przestępczej, bo chciał z powodu złożenia wyjaśnień uzyskać korzyści od funkcjonariuszy policji, w dalszej kolejności w toku procesu. Tym jednak faktem Sąd Okręgowy zajął się i, po pierwsze, zauważył motywację M. C. oraz poddał ocenie jego postawę, a po drugie wskazał, dlaczego i w jakim zakresie dał mu wiarę. Podobnie Sąd ten wyjaśnił motywy uznania wiarygodności wyjaśnień M. K. (1). Jest więc oczywistym, że odmówił wiarygodności wypowiedziom oskarżonych przeczących stawianym zarzutom. Skoro wyjaśnienia oskarżonych zaprzeczających tym zarzutom pozostawały w sprzeczności z dowodami, którym nadano walor wiarygodności to oczywistym jest, że z tego właśnie powodu odmówiono wiary przeczeniom oskarżonych. To, że oskarżeni przeczą stawianym zarzutom nie może jeszcze oznaczać, że to ich wypowiedzi na wiarę zasługują i należy uniewinnić ich od zarzuconych czynów. Byłoby wynaturzeniem sprawiedliwości gdyby jej wymiar miał zależeć od tego, do czego oskarżony zechce się przyznać. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 5 września 1996 roku w sprawie II AKa 193/96, zamieszczony w Prok. i Pr. 1997/3/18).

Odmienna ocena dowodów istotnych dla czynionych ustaleń, prowadzona przez apelującą, nie znajduje przekonującego oparcia w przytoczonej w apelacji argumentacji i jest tylko polemiką z wywodami Sądu Okręgowego.

Podnoszona jest w apelacji adwokat I. S. także kwestia odmowy wiarygodności relacjom W. P. (1) i przyjęcia za zgodne z prawdą wyjaśnień M. K. (1), choć jego wypowiedzi pozostają w sprzeczności z twierdzeniami świadka. Należy podkreślić, że choć Sąd Okręgowy uchylił się od oceny zeznań tego świadka, to jednak nie uchylił się od przeprowadzenia rozważań na okoliczność zdarzenia, co do którego świadek składał zeznania. Ustalił bez wątpliwości, że M. K. (3) nie ma związku z usiłowaniem zabójstwa T. P. i uniewinnił go od popełnienia tego czynu. Co więcej, także prokurator miał pewność, że to nie M. K. (3) jest sprawcą ataku na T. P. i wystąpił z wnioskiem o uniewinnienie oskarżonego od tego zarzutu. Jeśli więc W. P. (1) twierdził, że oskarżony w jego obecności złożył oświadczenie, że jest sprawcą tego czynu nie może być wątpliwości, że nie tylko oskarżyciel publiczny, ale i Sąd uznali, że jego relacje są bezwartościowe dla czynionych ustaleń. Oceniając zaś jednoznacznie stwierdzić należy, że „świadek” ten po prostu

zeznał nieprawdę w toku postępowania. Nie tylko dlatego, że przeczył jego relacjom oskarżony, ale także dlatego, że innymi dowodami ustalono prawdziwość wersji oskarżonego. Ten więc nie miał żadnych podstaw aby składać takie depozycje wobec osoby, której nigdy wcześniej nie znał. W żadnym razie nie sposób przyjąć, że jego zeznania dyskredytują wypowiedzi M. K. (1) i nakazywały uznać słuszność zarzutu apelacji.

Nie uznano zarzutu dotyczącego naruszenia treści art. 370 § 1 k.p.k.

Obowiązkiem Sądu było przeprowadzenie przesłuchania świadka zgodnie z regułami procesowymi. Te zaś nakazują umożliwienie złożenia w sposób swobodny wypowiedzi przez przesłuchiwanego (art. 370 § 1 k.p.k.). Elementem dalszym tego samego przesłuchania jest, w sytuacji gdy świadek nie pamięta szczegółów lub zeznaje odmiennie odczytanie jego zeznań w odpowiednim zakresie (art. 391 § 1 k.p.k.). Następnie, po wysłuchaniu stanowiska świadka, który na wezwanie przewodniczącego rozprawy ma obowiązek wypowiedzenia się co treści tych zeznań i wyjaśnienia wątpliwości, które spowodowały konieczność odczytania relacji świadka (art. 391 § 3 k.p.k. w zw. z art. 389 § 2 k.p.k.) kończy się faza wysłuchania świadka. Dopiero wówczas, gdy treść relacji przesłuchiwanego jest pełna i niebudząca wątpliwości, przewodniczący wzywa uczestników procesu do zadawania pytań według reguł art. 370 § 1 k.p.k. Z tym, że „Członkowie składu sądzącego zostali (...) pozbawieni prawa zadawania pytań w pierwszej kolejności. Mogą oni natomiast zadawać w razie potrzeby, poza kolejnością, pytania dodatkowe (§ 3), są więc uprawnieni do zadawania pytań uzupełniających po pytaniach każdej strony do danego przesłuchiwanego, nawet przed pytaniami strony innej, a ponadto na końcu każdego przesłuchania (§ 1).Możliwe jest tym samym odczytanie przez sąd przed pytaniami stron świadkowi fragmentów jego poprzednich zeznań dla wyjaśnienia wątpliwości” (T. Grzegorzczak: Kodeks postępowania karnego. Komentarz. Zakamycze 2005, s. 912).

Pogląd ten znalazł także swój wyraz w judykaturze. „Odczytanie zeznań świadkowi przez sąd w warunkach o jakich mowa w art. 391 § 1 k.p.k., zmierzające do uszczegółowienia, doprecyzowania tego dowodu, czy też wyeliminowania okoliczności, co do których pewne fakty zatarły się w pamięci świadka, przed umożliwieniem stronom postępowania zadawania pytań temu świadkowi, nie sposób uznać za naruszenie swobody wypowiedzi osoby przesłuchiwanej, wyrażającej się w przepisach art. 171 § 1 k.p.k. i art. 370 § 1 k.p.k., stanowiącej jednocześnie obrazę wskazanych przepisów prawa procesowego...” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 18 lutego 2010 roku, II AKa 205/09, KZS 2010/6/72) nie pozwalającą w sposób właściwy zweryfikować wartość dowodową tych wypowiedzi. Chybiony jest w tej sytuacji zarzut naruszenia art. 370 § 1 k.p.k. sformułowany w apelacji.

Podobnie oceniono zarzut naruszenia art. 371 § 1 k.p.k.

Jeśli Sąd Okręgowy uznał za konieczne przesłuchanie A. S. (4) i G. T., mimo ich obecności w toku rozprawy i składania w tym czasie relacji przez innych uczestników postępowania, to choć postąpił wbrew normie art. 171 § 1 k.p.k. nie oznacza to jeszcze iż wpływ tego uchybienia na treść rozstrzygnięcia jest tej miary, że nakazuje zdyskwalifikowanie wyroku. Sąd ten dokonał oceny tych zeznań i stwierdził jedynie pomocniczą rolę ich wypowiedzi dla czynionych ustaleń, nie stanowiły one żadnego istotnego dowodu (jedynego bądź zasadniczego) przy ustalaniu odpowiedzialności oskarżonych za uczestnictwo w przestępczej grupie zbrojnej. Sąd meriti dał temu wyraz w swym uzasadnieniu stwierdzając, że wypowiedzi tych świadków uzupełniały wyjaśnienia M. C. i M. K. (1), a przy tym nie miały większego znaczenia (s. 91, 92 uzasadnienia). W tej sytuacji nie sposób uznać, że Sąd I instancji naruszył normy proceduralne w sposób dyskredytujący i nakazujący kasatoryjne postąpienie w zakresie rozstrzygnięć skazujących oskarżonych.

Trafnie odczytane zostały także wnioski obrońcy oskarżonych w toku rozprawy oraz samych oskarżonych o przesłuchanie szeregu osób, spośród których większość miała złożyć zeznania weryfikujące prawdziwość relacji M. C.. Sąd czuwający nad koniecznością rozstrzygnięcia o stawianych zarzutach miał obowiązek weryfikacji też aktu oskarżenia i przeprowadzenia postępowania dowodowego w zakresie istotnym dla tych zarzutów. Jego obowiązkiem było ustalenie czy M. C. mówił prawdę o zachowaniach przestępczych oskarżonych, które przybrały postać zarzutów kryminalnych sformułowanych w akcie oskarżenia. Tenże Sąd sprostował temu zadaniu i dokonał oceny tych wypowiedzi tego oskarżonego dając mu wiarę w znacznej części, ale także dyskredytując go w innych momentach, prowadząc w efekcie do uniewinnienia choćby A. M. (1), co do posiadania broni palnej w postaci pistoletu W.. Tym samym

Sąd I instancji był krytyczny w ocenie wyjaśnień M. C. i twierdzenie apelacji, że przesłuchanie wnioskowanych w toku rozprawy osób mogło zmienić tę ocenę uznano za nazbyt daleko idącą. Tym bardziej, że analiza wniosków obrońcy oskarżonych trafnie doprowadziła Sąd I instancji do poglądu, że dotyczą one okoliczności z punktu widzenia istoty rozpoznawanej sprawy, zupełnie z nią niepowiązanych. Sąd nie prowadził postępowania o zachowania w lokalu R., (...), CK M. czy o, poza legalnym obiegiem, zaopatrywanie się przez oskarżonych w alkohol bądź o obracanie narkotykami lub alkoholem przez D. K.. Obowiązkiem Sądu było zbadanie czy M. C. w zakresie stawianych oskarżonym zarzutów mówi prawdę, nawet ustalenie, że okoliczności podnoszone przez niego weryfikowane zeznaniami osób o przesłuchanie, których wystąpiła obrońca oskarżonych nie zwalniały Sądu z powinności ustalenia wartości tego dowodu dla potrzeb prowadzonego postępowania. Wykluczenie prawdziwości wypowiedzi w jakimś zakresie nie oznacza jeszcze, że także w innym (wspartym pozostałym materiałem dowodowym) relacjonujący o pewnych zdarzeniach mówi nieprawdę.

Także więc i zarzut naruszenia art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. okazał się chybiony. W istocie bowiem przewodniczący czuwając nad biegiem postępowania nie dopuścił do objęcia nim obszaru nie będącego przedmiotem skargi oskarżyciela.

Apelująca postawiła także zarzut niezasadnego ujęcia zakresem działania M. Ś. (1) czasu jego pobytu w warunkach aresztu tymczasowego i przyjęcia, że także wtedy działał on w ramach grupy przestępczej. Kwestia ta nie była przedmiotem odrębnych rozważań Sądu Okręgowego. Ustalił on jednak jednoznacznie, że M. Ś. (1) należał do grupy przestępczej do sierpnia 2008 roku i taki okres przestępczej przynależności do grupy przypisał oskarżonemu. Sąd zajął więc stanowisko, że także w czasie izolacji w ramach tymczasowego aresztowania M. Ś. (1) był członkiem grupy przestępczej.

Jeśli zważyć na wypowiedzi choćby M. C. (k.4090, 4115 t. XXI) z których wynika, że choć M. Ś. (1) przebywa w areszcie w związku z zarzutami uczestnictwa w usiłowaniu zabójstwa skąd jednak wyjdzie bo wszystko jest załatwione (załatwione są zeznania świadków) to zasadny jest wniosek, że izolacja oskarżonego nie oznaczała zawieszenia jego udziału w grupie lub wykluczenia go z niej. Potwierdzeniem tych wypowiedzi M. C. są wyjaśnienia M. K. (1). Ten oskarżony wyjaśnił (k.8882, t. XLVI), że choć M. przebywał w areszcie, to wyszedł, bo załatwił to S. (S. G.). Podał, że wie to od S., M. (M. Ś. (1)) którzy „...pięknie wszystko dograli że w zeznaniach [pokrzywdzony] odkręcił.” (k. 8735 t.XLV). Kolejnym potwierdzeniem tej okoliczności są zeznania B. S. (2) (k.8777, t. XLVI) relacjonującego, że S. załatwił, że świadkowie się wycofali i M. (M. Ś. (1)) wyszedł. Uzasadniony jest wniosek o przynależności także w okresie izolacji do grupy przestępczej, jeśli jej członek korzysta ze wsparcia, jakiego grupa ta udziela jemu samemu. Czyni tak przecież tylko wobec osoby, która do niej przynależy i sama czuje się jej członkiem. Jeśli M. Ś. (2) należał do grupy przed jego aresztowaniem w kwietniu 2007 roku i korzystał z jej wsparcia w toku aresztowania oraz kontynuował swoją działalność w ramach tej grupy po opuszczeniu aresztu to nie sposób uznać, że tylko fakt osadzenia w areszcie tymczasowym nakazuje eliminację pobytu w izolacji z czasu popełnienia przestępstwa przynależności do grupy przestępczej.

Sąd Okręgowy zasadnie przypisał oskarżonym oraz wyjaśnił, dlaczego tak uczynił, funkcjonowanie tychże w ramach grupy przestępczej. Przekonująco podał powody, dla których uznał, że swym zachowaniem oskarżeni wyczerpali znamiona normy art. 258 § 1 i 2 k.k. Całość prowadzonych rozważań od s. 91 do 98 wyjaśnia zasadność przyjętej kwalifikacji czynu przypisanego oskarżonym, którzy za to zachowanie zostali skazani.

Nie przekonały Sądu odwoławczego argumenty obrońcy A. M. (1), o bezpodstawnym przypisaniu mu czynu posiadania broni palnej (pkt. II części rozstrzygającej). Sąd Okręgowy w sposób bardzo sugestywny z wykorzystaniem zasad logicznego rozumowania przedstawił wywód odnośnie konieczności uznania wiarygodności zeznań A. Ż. i wyjaśnień M. C.. Rozumowanie to pozbawione jest cech błędu, a wręcz w zakresie obrony A. M. (1) wykazujące jej naiwność, i tę ocenę należy podzielić. W żaden sposób nie została ona obalona przez apelującą, która zdaje się nie zauważać tego fragmentu uzasadnienia, a argument ten jest kluczowy w ocenie wiarygodności wypowiedzi A. Ż., lecz i M. C.. Jeśli nadto Sąd I instancji odwołał się także do potwierdzających te wypowiedzi wyjaśnień M. K. (1) nie można uznać, że niezasadnie ustalono odpowiedzialność oskarżonego za czyn w kształcie, jaki mu przypisano w pkt. II

części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku. Sąd ten ustalił, że oskarżony nakłonił A. Ż. do udzielenia pomocy w nabyciu broni palnej i tak czyn ten w części rozstrzygającej zakwalifikował. Wyjaśnił także, dlaczego uznał, że sprawca podlegał do nabycia właśnie **broni palnej**, nie jakiejś innej niezidentyfikowanej. Maskowanie przekazywanej broni, dokonywanie jej nabycia z udziałem pośredników, czynienie tego poza miejsce pracy przekazującego uprawniało do wniosku, że trafne były twierdzenia M. C. i A. Ż. o broni palnej. To, że w uzasadnieniu napisano, że czyn ten naruszył normy art. 18 § 1 i 2 k.k. nie oznacza, że zachodzi sprzeczność pomiędzy rozstrzygnięciem a uzasadnieniem mająca istotny wpływ na treść orzeczenia. Sąd Okręgowy nie dołożył należytej staranności w redagowaniu treści uzasadnienia w tej części (brak korekty uzasadnienia przed jego wysłaniem stronom, objawiający się zresztą także w innych częściach motywów, co nie powinno mieć miejsca skoro jest to dokument sądowy publicznie dostępny, przez co narażone jest na szwank nie tylko dobro autora uzasadnienia, ale i Sądu Okręgowego) jednak z zapisu tego akapitu wynika jednoznacznie, że przyjęto popełnienie tego czynu w formie podżegania do przestępstwa. Łączne odczytanie treści wyroku i uzasadnienia pozwala na przyjęcie, że czyn oskarżonego kwalifikowany został z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 263 § 2 k.k. i art. 65 § 1 k.k. W tej części uzasadnienia wyroku może być naprawione przez Sąd Okręgowy w trybie art. 105 § 3 k.p.k.

Natomiast w zakresie orzeczenia konieczna stała się jego korekta przez Sąd odwoławczy, gdyż podstawa wymierzonej oskarżonemu kary nie spełniała wymogów proceduralnych (art. 413 § 1 pkt. 6 i § 2 k.p.k.). Podstawą wymiaru kary za popełniony czyn podżegania do przestępstwa jest wszak norma art. 19 § 1 k.k. w zw. z przepisem normy szczególnej. I ten przepis (art. 19 § 1 k.k.) powinien znaleźć się w postawie wymiaru kary podobnie jak uczynił to Sąd Okręgowy w pkt. VI części rozstrzygającej odwołując się do art. 14 § 1 k.k. przy wymierzeniu kary za popełnienie występku usiłowania czynu z art. 282 k.k. w zw. z innymi jeszcze przepisami. Skoro art. 65 k.k. składa się z dwóch paragrafów, a podstawą wymiaru kary może być tylko § 1 tego przepisu niepowołanie § 1 art. 65 k.k. wymagało naprawienia w zakresie prawidłowego określenia podstawy wymiaru kary A. M. (1) za czyn przypisany mu w pkt. II.

Nie podzielono zarzutu braku przesłanek na podstawie, których ustalono odpowiedzialność oskarżonego za czyn zarzucony mu, jako IV. Apelacja sprowadza się po raz kolejny do kwestionowania wiarygodności wypowiedzi M. K. (1), M. C., lecz dodatkowo także T. F. (1) i A. Ż.. Jedyne marginalnie wskazuje się, że Sąd ustalając sprawstwo oskarżonego w zakresie tego czynu nie opierał się na wypowiedziach T. F. (1). Nie podnosił ich także na poparcie swego stanowiska w części, w której rozważał o odpowiedzialności oskarżonego.

Natomiast nie można mieć wątpliwości, co do trafności ustaleń w zakresie ilości środków narkotycznych, jakie wprowadził do obrotu z udziałem A. Ż. i M. C., A. M. (1). Prawdą jest, że M. C. podawał znacznie mniejsze niż przypisane A. M. (1) ilości środków odurzających, jakie otrzymał od tego oskarżonego. Prawdą jest także, iż Sąd mimo takiej powinności nie wskazał, dlaczego ustalił takie a nie inne ilości tych środków. Należy jednak pamiętać, że tenże Sąd nie tylko wypowiedzi M. C. wykorzystał do czynienia ustaleń. Oparł się przecież także na wypowiedziach I. M., a z jej relacji wynika wprost, że minimalne ilości tabletek ekstazy, które M. C. odebrał od A. M. (2) to 1500, ponieważ jednak świadek podała kilka wersów wyżej, że była to ilość „...2000 nie no 1000 sztuk tabletek ekstazy” (k.4551, t. XXIII) to oskarżyciel zarzucił, a Sąd przyjął tę właśnie minimalną ilość tego narkotyku. Podobnie właśnie w oparciu o te wypowiedzi przyjęto, że sprzedał M. C. 5000 gramów amfetaminy. Sąd Okręgowy podkreślał w swych wywodach, że w pewnym zakresie odmówił M. C. wiarygodności i podał, dlaczego tak postąpił (chciał ten oskarżony podnieść swoją atrakcyjność, jako świadek dążąc do uzyskania statusu świadka koronnego, a przy tym pomniejszyć swoją odpowiedzialność) miał więc tenże Sąd podstawy do oparcia swych ustaleń także o inne źródła dowodowe w tym niekorzystne dla A. M. (1) ale i M. C.. Podobnie niezasadny jest zarzut braku podstaw ustalenia o ilości sprzedanego środka narkotycznego A. Ż.. Choć obrońca twierdzi, że przypisana oskarżonemu ilość sprzedana temu świadkowi nie odpowiada temu, o czym zeznał A. Ż. to twierdzenie to pozostaje w sprzeczności z tym, co tenże podał. W toku rozprawy, w dniu 10 maja 2010 roku, A. Ż. przekazał, że od oskarżonego wziął w sumie 700 – 800 gramów amfetaminy zaś tabletek 800 do 900 (k.7569, t. XXXIX) następnie świadkowi odczytano jego wcześniejsze zeznania złożone w toku śledztwa i wypowiedzi swe świadek podtrzymał. Już choćby te okoliczności dowodzą dochowania wymogów przeprowadzenia dowodów w sposób prawidłowy i oparcia ustaleń o te właśnie dowody. Zarzut obrońcy A. M. (1) jest więc, co oczywiste, chybiony.

Apelująca podnosi także zarzuty dotyczące zdarzeń, którymi pokrzywdzony został T. F. (1) (zarzut VI, VII IX, X). Zarzuty VII, IX i X zawierają tezy o błędnych ustaleniach faktycznych popełnionych na skutek nietrafnej oceny zeznań T. F. (1) i A. S. (2) i wyjaśnień M. K. (1). W motywacyjnej części apelacji podkreśla się, że wersja zdarzeń przedstawiona przez pokrzywdzonego jest nieprawdopodobna i nie znajduje potwierdzenia w innych dowodach. Aby zarzut taki był możliwy do kontroli konieczne jest iżby przywołano poza ogólnikowym stwierdzeniem konkretne okoliczności wynikające z materiału dowodowego potwierdzającego tezę apelacji. Nie odnaleziono jednak takich w skardze obrońcy oskarżonych A. M. (1) i M. Ś. (1). W tej sytuacji trudno domyślać się, jakie okoliczności uprawniały do postawienia zarzutów sformułowanych w apelacji. Jeśli weźmie się natomiast pod uwagę wywody zaskarżonego wyroku i odwołanie do konkretnych wypowiedzi pokrzywdzonego, lecz przede wszystkim jednego z atakujących go wówczas oskarżonych (M. K. (1)), a nadto wyjaśnienia samego M. Ś. (1) przyznającego fakt ataku nożem na pokrzywdzonego to zrozumiałym jest, że Sąd Okręgowy uznał oskarżonych za winnych zarzucanych im czynów na szkodę T. F. (1). Zastrzeżenia apelacji obrońcy oskarżonych nie przekonały Sądu odwoławczego o błędnych ustaleniach w toku procedowania przez Sąd I instancji. Poza przecież wypowiedziami osób, uczestników tego zdarzenia (pokrzywdzony, M. K. (3) i M. Ś. (1)) Sąd dysponował również dokumentacją medyczną potwierdzającą relacje pokrzywdzonego, co utwierdza w przekonaniu o słuszności przypisanych oskarżonym czynów. Ekspozycja w apelacji okoliczności braku informacji ze strony T. F. (1), od kogo pożyczył pieniądze, aby wypłacić je żądającym tego oskarżonym nie może jeszcze dyskredytować całości zeznań pokrzywdzonego. Jeśli uwzględnić konsekwencję i stanowczość pokrzywdzonego opisującego zachowania oskarżonych, niemożność udzielenia odpowiedzi na pozostające bez większego znaczenia pytanie nie powinna prowadzić do odmówienia wiary pokrzywdzonemu i słusznie uczynił Sąd I instancji opierając się na wypowiedziach pokrzywdzonego korespondujących z zeznaniami A. S. (2), ale przede wszystkim wyjaśnieniami M. K. (1) i w pewnym stopniu M. Ś. (1).

Zupełnie sprzeczne z wiadomościami specjalisty medyka sądowego są twierdzenia apelacji, że obrażenia, jakich doznał pokrzywdzony to jedynie takie, o których mowa w art. 157 § 1 k.k. oraz, że przebieg zdarzenia i zachowanie oskarżonego nie narażało T. F. (1) na ciężkie uszkodzenie ciała. Sąd dysponował wiadomościami specjalnymi uzyskanymi od biegłego lekarza i na ich podstawie ustalił stan zagrożenia dla pokrzywdzonego ugodzonego nożem. Dokonał analizy wypowiedzi biegłego i przyjął wystąpienie stanu zagrożenia życia w postaci długotrwałej choroby realnie temu życiu zagrażającej. Podkreślił, że swoje ustalenia oparł na wypowiedzi biegłego, który sprostował swe wcześniejsze wnioski i uzupełnił je o dalsze istotne, dla jasnej i pełnej opinii, okoliczności.

Sąd był uprawniony do uznania, że to uzupełniona opinia jest tą, która winna być podstawą ustaleń. Skoro przy tym przekonująco uzasadnił swe stanowisko podkreślając, że dodatkowe znaczenie, poza opinią, mają okoliczności w jakich doszło do zdarzenia to nie można uznać, że ocena prawna cechuje się dowolnością. Jest ona logiczna, zgodna z doświadczeniem życiowym, lecz zwłaszcza wynika ze wskazań wiedzy medycznej przekazanej Sądowi przez biegłego. Tym samym, odwoływanie się do pierwszej z opinii nie może być uznane za wystarczające do dyskwalifikacji ustaleń Sądu, bo przecież po to biegły był ponownie przesłuchany w toku rozprawy, aby zakres jego opinii był pełny i jasny. Sąd odwoławczy nie dopatruje się sprzeczności w ocenie skutków działania oskarżonego wobec pokrzywdzonego

Jeśli uwzględnić dynamikę zdarzenia oraz agresywność oskarżonego najpierw strzelającego do pokrzywdzonego, a potem uderzającego nożem, to bez żadnych wątpliwości należy zaakceptować ocenę prawną zachowania M. Ś. (1) dokonana przez Sąd I instancji i wyrażoną w kwalifikacji prawnej przypisanej działaniu tego oskarżonego. Sąd podniósł, że przez przeoczenie pominął zapis o usiłowaniu spowodowania ciężkich uszkodzeń ciała pokrzywdzonego. Należy więc stwierdzić, że wobec braku apelacji oskarżyciela publicznego w tym zakresie nie jest możliwe uzupełnienie opisu tego czynu przez Sąd odwoławczy. Byłoby to bowiem działanie na niekorzyść oskarżonego bo odnosiłoby się do ustalonego i przypisanego w wyroku zachowania oskarżonego. Nie mniej uznano, że kwalifikacja prawna opisująca postępek M. Ś. (1) oddaje istotę jego przestępczego działania i zaakceptowano tę ocenę karnomaterialną, tym bardziej, że przecież przypisując oskarżonemu ten występki Sąd jednoznacznie stwierdził, że oskarżony usiłował spowodować ciężkie obrażenia ciała pokrzywdzonego. Rodzaj użytego narzędzia, pościg za pokrzywdzonym i uderzenie od tyłu niepozwalające w żaden sposób zastosować uniku, głębokość zadanej rany upoważniało Sąd do wyrażonej w wyroku oceny.

Apelująca poza zarzutami błędnych ustaleń faktycznych zarzuca w pkt. VI także obrazę prawa materialnego.

Judykatura od dawna ma ugruntowane stanowisko w tym zakresie. Sąd Najwyższy konsekwentnie wyraża pogląd, że nie ma obrazę prawa materialnego, gdy wada orzeczenia jest wynikiem błędnych ustaleń, przyjętych za jego podstawę. Jeżeli autor rewizji (apelacji – przypis SA) kwestionuje przyjętą w wyroku kwalifikację prawną czynu, ponieważ w działaniu oskarżonego dopatruje się innego od przypisanego mu przestępstwa, to podstawą takiej rewizji (apelacji – przypis SA) może być tylko zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 sierpnia 1978 roku, I KR 155/78 OSNPG 1979/3/52, podobnie tenże Sąd w wyroku z dnia 23 lipca 1974 roku w sprawie V KR 212/74, OSNKW 1974/12/233). Nie mniej wymowne jest także stanowisko Sądu Apelacyjnego w Łodzi, według którego „Obraża prawa materialnego zachodzi tylko wtedy, gdy nastąpiła błędna wykładnia danego przepisu, albo został zastosowany przepis niewłaściwy lub pominięto obligatoryjne [rozstrzygnięcie].

Nie ma natomiast obrazę prawa materialnego, gdy wadliwość orzeczenia - przynajmniej w przekonaniu autora środka odwoławczego - jest wynikiem błędnych ustaleń przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia.

Jeżeli więc skarżący kwestionuje przyjętą przez sąd kwalifikację prawną dlatego, że w czynie oskarżonego dopatruje się znamion innego przestępstwa, niż przypisane, bądź w ogóle neguje sprawstwo oskarżonego, to podstawą takiej apelacji może być tylko zarzut błędnych ustaleń faktycznych, określony w art. 438 pkt 3 k.p.k.” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 16 stycznia 2002 roku, II AKa 243/01, Prok.i Pr.-wkł. 2004/6/24, KZS 2004/7-8/82).

Uwagi te poczynione zostały w celu uporządkowania granic zaskarżenia w obszarze stawianych zarzutów. Poza przywołanym wyżej, apelująca stawia takie zarzuty także w pkt. III, VII, XIII, XV, XVII i oznaczonym, jako XVIII. W każdym z tych zarzutów w istocie chodzi o błędne ustalenia faktyczne.

Odnosnie zarzutu VI, co do czynu popełnionego na szkodę T. F. (1) w maju 2008 roku, ustalenia Sądu Okręgowego poczynione i zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, w oparciu o zeznania T. F. (1) nie mogą budzić wątpliwości. Opierają się one o konsekwentne zeznania pokrzywdzonego, lecz dodatkowo znajdują wsparcie w wyjaśnieniach M. K. (1) mówiącego jednoznacznie o nałożeniu kary za handlowanie narkotykami przez T. F. (1) i o zapłaceniu tej kary (k.9131, tXLVII). Jeśli nadto wypowiedzi te zostały wzmocnione przywołanymi zeznaniami choćby A. S. (3) oraz jej krewnych to nie może być wątpliwości, co do tego, że czyn taki przez A. M. (1), lecz i dwóch pozostałych oskarżonych został popełniony.

Natomiast w żadnym razie nie może zostać zaakceptowane uzasadnienie tego rozstrzygnięcia. W sposób oczywisty pozostaje ono w rażącej sprzeczności z ustaleniami zawartymi na s. 91 uzasadnienia. Sąd ustala, że oskarżeni zażądali od T. F. (1) pieniędzy, a gdy ten odmówił, stwierdzili że zostanie mu zabrany telewizor i samochód. Nie ustala tenże Sąd, że w odniesieniu do pokrzywdzonego padły groźby zamachu na życie lub zdrowie. Ustala natomiast, że represją za brak spełnienia żądania przez pokrzywdzonego będzie pozbawienie go telewizora i samochodu. Co więcej w części analitycznej Sąd wyraźnie stwierdza, że brak było po stronie oskarżonych gróźb zamachu na życie i zdrowie. Przyjmuje jednak, że zachowanie oskarżonych wyczerpało znamiona występku z art. 282 k.k. w postaci, jaką zaproponował oskarżyciel. Uzasadnia swoje stanowisko, stwierdzeniem, że pokrzywdzony znał oskarżonych i ich wcześniejsze działania oraz potwierdzeniem zagrożenia życia i zdrowia są późniejsze działania na jego szkodę. Takiego rozumowania nie można zaakceptować. To, co stało się później nie może być uznane za dowód na potwierdzenie dorozumianej groźby zamachu na życie lub zdrowie. Tym bardziej, że A. M. (1) swoim zachowaniem wespół z dwoma innymi sprawcami wypełnił znamiona tego występku wypowiadając groźbę zamachu na mienie. Nie czym innym jest przecież zachowanie w którym oskarżeni stwierdzają, że zabiorą telewizor oraz samochód jeśli nie otrzymają pieniędzy. Jest oczywistym, że wejście w posiadanie tych przedmiotów możliwe jest tylko w sposób gwałtowny, a tym samym oskarżeni popełnili zarzucany im występki, lecz strona przedmiotowa ich zachowania polegała na groźbie gwałtownego zamachu na mienie nie zaś jak przypisał Sąd Okręgowy zamachu na zdrowie lub życie. Pokrzywdzony uległ ich presji i dokonał zapłaty, której oni żądali. W sytuacji, gdy oskarżeni jednoznacznie określili skutki niepodporządkowania się pokrzywdzonego ich żądaniom i jednoznacznie stwierdzili, że pozbawią go mienia

przypisanie przez Sąd, że grozili jego życiu i zdrowiu jest błędem, bo ustalenia faktyczne pozostają w sprzeczności z treścią przypisanego oskarżonym zachowania i w tej części rozstrzygnięcia te wymagały korekty Sądu Apelacyjnego. Działanie takie tym bardziej jest uzasadnione, że rozstrzygnięcie Sądu odwoławczego jest korzystne dla oskarżonych, Sąd uznaje, że zmiana opisu czynu oskarżonych eliminująca zachowanie grożące życiu i zdrowiu, a przyjęcie w to miejsce groźby zamachu na mienie pomniejsza społeczną szkodliwość takiego zachowania. Zdrowie i życie to wartości nadrzędne przecież nad mieniem.

W tej sytuacji, choć zarzut apelacji obrońcy A. M. (1) umożliwił dokonanie korekty czynu tego oskarżonego oraz kolejnego sprawcy tego zachowania, nie mógł on zostać uwzględniony w kształcie, jaki nadała mu obrońca oskarżonego.

Choć apelująca nietrafnie sformułowała zarzut opisany w skardze apelacyjnej, jako VII, i zarzuciła obrazę prawa materialnego to jednak w konsekwencji uwaga zwrócona na kwestię właściwej kwalifikacji czynu nakazuje korektę wyroku.

Czyn z art. 272 k.k. można popełnić tylko umyślnie.

Strona przedmiotowa tego zachowania to podstępne wprowadzenie w błąd funkcjonariusza publicznego i wyłudzenie w oparciu o wykorzystany błąd poświadczenia nieprawdy. Aby można mówić o popełnieniu tego czynu sprawca winien podjąć czynności wobec funkcjonariusza publicznego lub osoby upoważnionej do wystawienia dokumentu zmierzające do otrzymania potwierdzenia nieprawdy w tym dokumencie. Z ustaleń dokonanych przez Sąd Okręgowy wynika, że zachowanie oskarżonego sprowadziło się do złożenia fałszywego podpisu na umowie kupna sprzedaży samochodu (s.43 uzasadnienia). Sąd ten nie ustalił, aby oskarżony lub R. K., który widniał, jako strona tej umowy podjął jakiegokolwiek działania wobec funkcjonariusza publicznego dokonującego choćby rejestracji pojazdów zmierzające do uzyskania potwierdzenia, w oparciu o sfalszowaną umowę, rejestracji samochodu na rzecz R. K., jako jego właściciela, choć to nie on podpisał się pod umową kupna auta.

Jego działanie ograniczyło się do złożenia fałszywego podpisu na umowie, a wobec tego, że żadne inne działania nie zostały przez sprawcę lub współdziałających z nim podjęte, jego zachowanie może być rozpatrywane, w kontekście naruszenia art. 272 k.k., jedynie przez pryzmat przygotowania do popełnienia tego czynu. A takie zachowania są karalne tylko, gdy ustawa tak stanowi (art. 16 § 2 k.k.).

Nie jest wystarczającym dla przypisania czynu z art. 272 k.k. występowanie po stronie sprawcy jedynie świadomości możliwości użycia fałszywego dokumentu, jako elementu wprowadzenia w błąd umożliwiającego wyłudzenie poświadczenia nieprawdy, bez podjęcia przez sprawcę czynności sprawczych, a więc wprowadzenia w błąd i uczynienia tego podstępnie oraz wyłudzenia lub usiłowania wyłudzenia poświadczenia nieprawdy. Brak aktywności w zachowaniu oskarżonego lub osoby z nim współdziałającej wyklucza przyjęcie, że doszło do naruszenia znamion art. 272 k.k.

Z tych względów dokonano zmiany rozstrzygnięcia, które zapadło w pkt. V części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku.

Obrońca oskarżonego M. K. (2) adwokat I. S. w pkt. XIII swej apelacji zarzuciła także obrazę art. 12 k.k.

Choć odnośnie przestępstwa na szkodę K. H. popełnionego w okresie od 19 do 26 października 2008 roku Sąd orzekający stawia zarzuty oskarżycielowi publicznemu, to jednak i sam w tym zakresie nie ustrzegł się uchybień.

Na jeden z nich zwraca uwagę apelująca. Stwierdza, że choć opis czynu przypisanego oskarżonym, którzy za to zachowanie zostali skazani (odnosi to w swej apelacji do bronionego przez nią M. K. (2)) nie zawiera stwierdzenia o popełnieniu tego czynu z góry powziętym zamiarem to Sąd orzekający zakwalifikował to zachowanie, jako wypełniające treść art. 12 k.k. I tak jest w istocie. Sąd ten uznał M. K. (2) za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu opisanego w pkt. XXXVI części wstępnej wyroku, ze zmianami dalej wymienionymi. Tym samym uznał także za własną

kwalfikację tego zachowania zaproponowaną w akcie oskarżenia i zawartą w pkt. XXXVI części wstępnej wyroku. Ta zaś to art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. Opis jednak czynu, jak słusznie zauważa apelująca, nie zawiera elementów znamion czynu ciągłego. Jeśli nadto uwzględni się treść uzasadnienia, w którym Sąd meriti jednoznacznie stwierdza, że prokurator nie wykazał wystąpienia porozumienia między oskarżonymi o popełnieniu, w okresie przypisanym, tego czynu oraz uznaje, że zdarzenie na szkodę K. H. było kilkietapowe i z góry powzięty zamiar należałoby dowieść, co jednak się nie stało, to jasne jest, że czyn ten nie traktował jako czyn ciągły. W tej sytuacji eliminacja art. 12 k.k. z podstawy skazania była konieczna, a skoro nie uczynił tego Sąd I instancji zobowiązany był do tego Sąd odwoławczy, w tym i wobec podobnego postąpienia, co do Ł. S., aby dochować zgodności między treścią wyroku a uzasadnieniem.

Nie jest uchybieniem mającym istotny wpływ na treść wyroku, wymagającym uchylenia orzeczenia, powyższa skorygowana w ramach kontroli instancyjnej wada opisu podstawy skazania M. K. (2) za czyn XXXVI części wstępnej wyroku. Wbrew twierdzeniom w pkt. XIV apelacji Sąd meriti wyjaśnił przekonująco, choć może niezbyt czytelnie, dlaczego według niego czyn ten winien być kwalifikowany z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. i art. 65 § 1 k.k. Konsekwencją naprawy kwalifikacji prawnej przypisanego występku w odniesieniu do M. K. (2) była zmiana o identycznym charakterze wobec Ł. S..

Odnosząc się do zarzutów dotyczących naruszenia art. 282 k.k. sformułowanych w pkt. XIII i XVII apelacji obrońcy M. i Ł. K., należy stwierdzić, że stawiane zaskarżonemu wyrokowi zarzuty obraży prawa materialnego (art. 282 k.k.), w żadnym razie, na gruncie sprawy, w której pokrzywdzoną została K. H., nie mogą być potraktowane, jako trafne. Tak działoby się jedynie wtedy gdyby skarżąca akceptowała ustalony przez Sąd I instancji stan faktyczny. Wówczas możliwe byłoby wykazanie nietrafnego zastosowania lub bezzasadnego niezastosowania normy prawa materialnego. (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 4 sierpnia 2009 roku, II AKa 143/09, KZS 2009/7-8/55, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2009 roku, WA 3/09, OSNwSK 2009/1/566, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2007 roku, II KK 172/07, LEX nr 351223). Tymczasem przecież, apelująca nie akceptuje ustalenia Sądu I instancji w zakresie zachowań M. i Ł. K. o używaniu przez tych oskarżonych groźby bezprawnej zamachu na życie i zdrowie albo gwałtownego zamachu na mienie jak również przemocy oraz działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Skarżąca podnosi, że oskarżeni nie używali groźb wobec pokrzywdzonej, a tym samym fakty takie, jak ustalił Sąd I instancji, nie miały miejsca.

W tej sytuacji właściwą podstawą zarzutów apelującej jest przepis art. 438 pkt. 3 k.p.k., tak jak zarzuciła apelująca w pkt. oznaczonym również jako XVII (s.9 apelacji) nie zaś pkt. 1 tego przepisu.

Negowanie sprawstwa obu braci nie może oznaczać, że apelacja w tym zakresie zasługuje na uwzględnienie. Ustalenia Sądu Okręgowego jednoznacznie wskazują na dowody, które posłużyły do odtworzenia przebiegu zdarzeń. Zeznania pokrzywdzonej, jej męża oraz B. S. (1) nie pozostawiają żadnych wątpliwości co do tego, jaka była rola obu oskarżonych. Sąd I instancji precyzyjnie ustalił te fakty stwierdzając w zgodzie z wypowiedziami świadków, że to właśnie Ł. K. był tym, który w sposób niepozostawiający wątpliwości żądał pieniędzy za „ochronę”. Jeśli następnie I. Ż. (1) zdemolował toaletę i uczynił to po tym, jak pokrzywdzona przekazała Ł. K., że płaci podatki i chroni ją policja, wskazywanie, na brak groźby ze strony Ł. K. jest stwierdzeniem nieopartym na żadnym dowodzie. Ustalenie powiązania tego oskarżonego z grupą pozostałych oskarżonych w tym i z M. K. (2), którzy razem weszli do lokalu i po zachowaniu I. Ż., który zaprzestał dewastacji na polecenie Ł. K., go opuścili, jednoznacznie uprawniało Sąd I instancji do przyjęcia współdziałania grupy. Gdy przy tym uwzględni się i to, że przed wyjściem Ł. K. przekazał, że ochrona jest po to aby takie rzeczy się nie działy nie może być żadnych wątpliwości, że ustalenia Sądu o naruszeniu przez obu oskarżonych normy art. 282 k.k. są słuszne, a zarzuty w tym zakresie sformułowane w apelacji chybione. Podobnie trafnie ustalono odpowiedzialność M. K. (2), który nie tylko w dniu 19 października, ale i 25 października 2008 roku był w lokalu, w którym znów doszło do ataku, tym razem na klientów baru. Jest oczywistym, że skoro K. H. nie zgodziła się na płacenie za „ochronę” to zaczęły dziać się rzeczy, o których mówił 19 października 2008 roku Ł. K.. Nawet jeśli M. K. (2) nie wypowiadał w tym czasie żadnych groźb, lecz był obecny w gronie osób, spośród których część dokonała dewastacji lokalu, potem zaś inni napadli na obecnych w barze klientów to uczestnictwo w tej grupie pozwala uznać, że był on uczestnikiem grupy dopuszczającej się nacisku na pokrzywdzoną. Nacisk ten miał postać nawet nie groźby, ale już zamachu na mienie,

aby zmusić pokrzywdzoną do określonego zachowania. Jeśli następnie sprawcy pobili klientów baru to jest to kolejna forma tego nacisku grupy, jako całości, a w niej M. K. (2), jako jej uczestnika.

Zarzuty apelacji okazały się chybione.

W pkt. XVIII apelacji skarżąca po raz kolejny podnosi zarzut obrazy art. 282 k.k. tym razem w zakresie czynu Ł. K., opisanego w pkt. XLVIII części wstępnej, na szkodę P. Z. (2).

Apelacja nie neguje faktu spotkania oraz rozmowy i w efekcie zapłacenia przez P. Z. (2) pieniędzy oskarżonemu Ł. K.. Jej sedno sprowadza się do stwierdzenia, że oskarżony nie groził ani zdrowiu, ani życiu ani też mieniu pokrzywdzonego. W tym stanie nietrafnie przypisano oskarżonemu popełnienie czynu z art. 282 k.k. Jest to oczywiście zarzut błędnych ustaleń faktycznych, a nie obrazy powołanego przepisu. Na ten temat wypowiedziano się już wyżej.

Wbrew twierdzeniom apelacji słusznie ustalił Sąd Okręgowy, że P. Z. (2) zachowaniem oskarżonego był zagrożony. Wynika to wprost z jego wypowiedzi (k.152, 153) złożonych w toku śledztwa niezależnie od tego, co zeznał jako świadek w toku rozprawy. Potwierdził on przebieg spotkania z oskarżonym oraz fakt przekazania mu pieniędzy. Niczym szczególnym nie jest, w realiach polskiego postępowania karnego przed Sądem zaprzeczanie przez świadków zeznaniom złożonym w śledztwie. Nie może to jednak oznaczać, że należy dawać wiarę temu, co świadek przez sądem podaje negując swe wcześniejsze wypowiedzi.

Jeśli P. Z. (2) zeznał w śledztwie, że oskarżony oświadczył mu, że będzie miał nieprzyjemności, gdy nie zapłaci kary za rozprowadzanie narkotyków, a przy tym wskazał, że tenże oskarżony znany był w L., jako członek gangsterki nie można mieć żadnych wątpliwości, że te nieprzyjemności dotyczyły zagrożenia zdrowia, a nawet życia pokrzywdzonego. Tak odebrał to sam pokrzywdzony podając, że bał się oskarżonego oraz że w wyniku nieprzyjemności o jakich mówił oskarżony może on zostać pobity. Ustawa nie wymaga, aby groźba zamachu na życie lub zdrowie albo gwałtownego zamachu na mienie została wyraźnie wypowiedziana. Groźba może więc być przez sprawcę wyraźnie wysłowiona, może jednak także przybierać postać zachowań konkludentnych, które doprowadzają pokrzywdzonego do przekonania, że jest zagrożony (por. O. Górniok (w:) System prawa karnego. T. IV. Cz. 2. O przestępstwach w szczególności. Wrocław 1989 Ossolineum, IPiP, s. 429 i n.). Tak właśnie zachowanie oskarżonego zostało zinterpretowane przez P. Z. (2) co w połączeniu z uległością po jego stronie i przekazaniem oskarżonemu żądanej kwoty słusznie zostało uznane jako wyczerpujące znamiona tego występku.

W efekcie zarzut apelacyjny obrońcy oskarżonego musiał zostać oceniony, jako chybiony.

Rozważając o zarzutach apelacji dotyczących przypisanego Ł. K. zachowania polegającego na sprzedaży G. M. i T. S. (3) środków narkotycznych należy stwierdzić, że odnośnie kwestionowanej przez obrońcę słuszności oceny wiarygodności wypowiedzi M. C. oraz M. K. (1) Sąd odwoławczy wypowiedział się w początkowej części swych wywodów. Wskazano w niej, że Sąd I instancji nie popełnił błędu naruszenia art. 7 k.p.k. i w tym zakresie odwołać należy się do przedstawionej wyżej argumentacji. Konieczne jest jednak zajęcie stanowiska, co do zarzutu nietrafnego przyjęcia przez Sąd I instancji, iż czyn oskarżonego dotyczył znacznych ilości środka narkotycznego, który został przez oskarżonego sprzedany obu mężczyznom.

Wbrew zastrzeżeniom apelującej nie można mieć wątpliwości, co do tego, że oskarżony swymi zachowaniami wyczerpał znamię ustawowe wprowadzania do obrotu **znacznych** ilości narkotyków. Wszak przecież ilość tych środków dotyczyła, co najmniej 100 gramów amfetaminy i co najmniej 100 sztuk tabletek ekstazy. I choć są poglądy judykatury, że ilość od 2 kg amfetaminy może być traktowana, jako ilość znaczna tego środka (zob. wyrok z dnia 8 lipca 2009 roku Sądu Apelacyjnego w Krakowie w sprawie II AKa 132/00, KZS 2009/9/43), oraz że „znaczną ilością” środków odurzających lub substancji psychotropowych w rozumieniu ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii jest ilość pozwalająca na sporządzenie, co najmniej kilkaset jednorazowych porcji, mogących odurzyć, co najmniej kilkaset osób (wyrok SA we Wrocławiu z dnia 20 lutego 2008 roku w sprawie II AKa 10/08, Orzecznictwo Apelacji Wrocławskiej, MMIX, Nr 1(9), ale i przywołane w apelacji judykaty Sądów Apelacyjnych w Katowicach i Krakowie), to jednak dominującym stanowiskiem Sądu Najwyższego jest, że ilość znaczna to taka,

która pozwala odurzyć, co najmniej kilkadziesiąt osób. Jeżeli przedmiotem czynności wykonawczej przestępstw określonych w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. Nr 179, poz. 1485 ze zm.) jest taka ilość środków odurzających lub substancji psychotropowych, która mogłaby jednorazowo zaspokoić potrzeby, co najmniej kilkudziesięciu osób uzależnionych, to jest to "znaczną ilość" w rozumieniu tej ustawy (postanowienie z dnia 23 września 2009 roku Sądu Najwyższego w sprawie I KZP 10/09, OSNKW 2009/10/84, podobnie wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 2008 roku, III KK 30/08, OSNKW 2008/8/65).

Skarżąca dla potrzeb apelacji przywołała jednak tylko orzeczenia sądów apelacyjnych pomijając wskazane wyżej orzeczenia najwyższej instancji sądowej.

Przeciwstawianie utrwalonemu stanowisku Sądu Najwyższego rozbieżnego orzecznictwa sądów apelacyjnych jest w sposób oczywisty nieuprawnione. W tym miejscu wypada przypomnieć pogląd wyrażony już przez Trybunał w wyroku z 13 kwietnia 1999 r., sygn. K 36/98 (OTK ZU nr 3/1999, poz. 40, s. 242), że "Jednym z rudymentów zasady zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa jest bowiem to, że obywatel może zakładać, że treści obowiązującego prawa są dokładnie takie, jak to zostało ustalone przez sądy, zwłaszcza gdy ustalenie to zostaje dokonane przez Sąd Najwyższy (...)". (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 14 lutego 2012 roku, P 20/10 OTK-A 2012/2/15, Dz.U.2012/214). To stanowisko Trybunału Konstytucyjnego jednoznacznie określa, że poglądy sądów apelacyjnych, w tym te, do których odwołuje się skarżąca nie mogą ważyć w ocenie znamienia ustawowego „znaczną ilość” zawartego w art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Gdy więc uwzględni się, że oskarżony obracał środkami narkotycznymi po 100 gramów, to odwołując się do poglądu Sądu Najwyższego, można stwierdzić, że ilością, którą wprowadził do obrotu oskarżony można odurzyć 200 osób, (100 osób amfetaminą i 100 tabletkami ekstazy). Taka ilość środków narkotycznych to niewątpliwie ilość znaczna.

Gdy przy tym zważyć, że oskarżony miał świadomość, iż środek, jakim obraca to amfetamina, czyli środek psychotropowy, o jakim mowa w art. 4 pkt. 25 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, bowiem jest on wymieniony w załączniku Nr 2 wykazu substancji psychotropowych, które określają substancje psychotropowe grupy II-P, zaś tabletki ekstazy to środek psychotropowy o chemicznej nazwie 3,4-metylenodioksymetamfetamina lub też zwany inaczej MDMA wymieniony w tymże załączniku w grupie I-P, to miał on także świadomość, co do tego, że obrót takimi środkami wymaga stosownych zezwoleń, a ich brak pociąga za sobą odpowiedzialność karną. Oskarżony nie miał zezwolenia wydanego na podstawie prawa farmaceutycznego, a ogólnie nie spełniał wymogów, które są konieczne do obrotu takimi środkami i które to wymogi wymienione są w art. 33–35 i art. 37 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Słusznie więc Sąd Okręgowy przypisał oskarżonemu naruszenie normy art. 56 ust. 3 powołanej wyżej ustawy. Nie można mieć wątpliwości, że zarzut niezasadnego przyjęcia kwalifikowanej postaci tego czynu stawiany temu rozstrzygnięciu nie może się ostać.

Wbrew twierdzeniom apelacji, Sąd także w sposób uprawniony przyjął przypisaną oskarżonemu ilość środka narkotycznego, jako ilość wprowadzoną do obrotu. Swoje stanowisko oparł przeciw, co wynika z części ustalającej uzasadnienia, na wypowiedziach M. C. (k.4151, t.XXI), któremu w tym zakresie dał wiarę. Ten oskarżony podał ilości środków narkotycznych, które oskarżony przekazywał nabywcom w pewnych granicach. Sąd natomiast, podobnie zresztą jak oskarżyciel publiczny, przyjął wartości minimalne tych środków, jakie oskarżony wprowadził do obrotu. To, że przeczuli takim zachowaniom świadkowie G. M. oraz T. S. (2) jest naturalnym zachowaniem osób poruszających się w środowisku zajmującym się obrotem środkami narkotycznymi, które same są narażone na odpowiedzialność karną za to zachowanie. Ich zaprzeczenia nie mogą jeszcze oznaczać, że nieprawdę podał M. C.. Sąd I instancji wykazał w różnych miejscach swego uzasadnienia, dlaczego i w których fragmentach dał wiarę temu oskarżonemu, co doprowadziło go do wydania wyroku skazującego także i Ł. K. za czyn, co do którego apeluje jego obrońca. Argumentacja Sądu meriti przekonuje i jest akceptowana przez Sąd odwoławczy uznający niezasadność apelacji w tej części.

W pkt. XI apelacji skarżąca podniosła także zarzut nieuzasadnionego zastąpienia dowodu z dźwiękowych zapisów podsłuchów w sprawach O. i G.. Zapis protokołu rozprawy, na której kwestia ta była poruszana nie jest jednoznaczny.

W protokole tym na k. 9493 widnieje sformułowanie o odtworzeniu nagrań z operacji O. i G.. Jednak dalej, w toku tej samej rozprawy, Sąd postanowił nie uwzględnić wniosku oskarżonego M. K. (2) o przesłuchanie nagrań z podsłuchów z operacji O. i G.. Jeśli więc pierwszy z tych zapisów odpowiada przebiegowi rozprawy to zarzut obrońcy jest oczywiście chybiony, jeśli jednak tak nie było, a zapis ten nie pokrywa się z realiami tej części rozprawy, to także i wtedy nie można przyznać racji apelującej. Wszak przecież Sąd uznał, że okoliczności, na które powołuje się M. K. (2) zostały udowodnione zgodnie z jego wnioskiem, a wtedy nie ma potrzeby mnożenia dowodów. Byłoby tylko przewlekłością postępowania dokonywanie czynności, które nie mogły zmienić stanowiska Sądu w tym zakresie. To po pierwsze, po wtóre jednak argumentacja obrońcy jest o tyle chybiona, że przecież nawet, jeśli dowód ten nie został przeprowadzony w sposób bezpośredni tzn. nie odsłuchano treści tych nagrań w toku rozprawy to jednak Sąd Okręgowy na rozprawie w dniu 31 października 2011 roku ujawnił i zaliczył, bez odczytywania, w poczet materiału dowodowego dowody zawnioskowane do odczytania na rozprawie. Wśród nich zaś przecież były także Komunikaty (...) i płyty CD (k.5840). Po trzecie natomiast należy podkreślić, że Sąd ten w żadnym miejscu nie wykorzystał dla potrzeb czynionych ustaleń informacji wynikających z nagrań dokonanych w ramach kontroli operacyjnej. W tej sytuacji bez znaczenia jest czy i w jaki sposób przeprowadzony został w toku rozprawy taki dowód, który nie miał znaczenia dla dokonania ustaleń faktycznych oraz rozważań o odpowiedzialności oskarżonych przesadzając o te same odpowiedzialności.

Sąd przecież oparł się na zeznaniach B. K. (1) i w sposób przekonujący uzasadnił, dlaczego tak postąpił. Twierdzenia apelacji zaś to jedynie przeciwstawienie wersji zdarzeń wynikającej z zeznań B. K. (1) wersji wynikającej z wyjaśnień oskarżonych. Apelująca twierdzi, że prawdziwe są wypowiedzi oskarżonych Sąd zaś uznaje, że tak nie jest i że prawdę podał B. K. (1). Swobodna ocena materiału dowodowego z wykorzystaniem zasad logicznego rozumowania i w zgodzie ze wskazaniami wiedzy oraz doświadczenia życiowego uwzględniająca całokształt zgromadzonych dowodów pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k., a ustalenia, w oparciu o ten proces decyzyjny podjęte, nie zostały podważone zarzutami apelacji. Nie było w tej sytuacji błędnym ustaleniem faktycznym przyjęcie sprawstwa oskarżonych w zakresie zarzutów dotyczących naruszenia przez nich art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Jeśli przy tym, poza zeznaniami B. K. (1), Sąd I instancji odwołał się do wzmacniających jego przekonanie o prawdziwości wypowiedzi tego świadka, zeznań A. S. (1) i G. T. oraz wyjaśnień M. K. (1) i M. C. był uprawniony do postąpienia w sposób, jaki znalazł wyraz w wyroku.

Apelacja nie przekonała o błędnym i niezasadnym przypisaniu tym oskarżonym sprawstwa czynów opisanych w pkt. XXXIV i XLIV części wstępnej wyroku.

W uzasadnieniu swej skargi obrońca oskarżonych poddaje pod rozagę Sądu odwoławczego także możliwość naruszenia w toku procedowania na rozprawie głównej art. 41 k.p.k.

Już jednak z treści tak sformułowanej sygnalizacji wynika, że wskazanie to nie może skutkować negatywnie na podlegający kontroli wyrok Sądu Okręgowego. Z wnioskiem takim w toku rozprawy wystąpił wszak D. P., na co zresztą apelująca wskazuje. Jeśli więc możliwy byłby do podniesienia taki zarzut to przecież tylko przez tego z oskarżonych, który z wnioskiem takim wystąpił w czasie procesu. Skoro nie uczynili tego oskarżeni, w imieniu których apeluje ich obrońca, to uznali oni bezstronność sędziów składu Sądu, który rozpoznawał ich sprawę. I wątpliwości tych nie mieli przez cały toczący się długi czas proces. Apelująca w ich imieniu obrońca nie ma uprawnienia, aby występować w imieniu D. P. tym bardziej, że on sam (za pośrednictwem ustanowionego przez siebie lub wyznaczonego z urzędu swego obrońcy) z apelacją nie wystąpił. Dla oskarżonych, których broni adwokat I. S. wniosek D. P. złożony w toku rozprawy nie miał i nie ma żadnego znaczenia, skoro oni sami nie kwestionowali bezstronności składu Sądu rozpoznającego ich sprawę.

Obrońca podniosła także, iż rozważaniom Sądu Apelacyjnego poddaje fakt, prowadzenia rozprawy w dniu 10 stycznia 2011 roku (nie zaś 10 stycznia 2010 roku, jak napisano w apelacji) bez udziału Ł. K., gdyż wtedy oskarżony ten przebywał w szpitalu, a nie wyraził zgody na kontynuowanie rozprawy bez jego udziału.

Sąd I instancji zajął w tej sprawie stanowisko. Należy stwierdzić, że był on uprawniony do zignorowania faktu nieobecności oskarżonego, jeśli ten występujący z profesjonalnym pełnomocnikiem znał reguły usprawiedliwiania

nieobecności na rozprawie. Jednoznacznie wskazał na ten fakt Sąd Okręgowy podnosząc, że karta informacyjna ze szpitala nie jest dokumentem usprawiedliwiającym, skoro wynika z niej tylko, że oskarżony był w określonym czasie w szpitalu, nie zaś, że nie może stawić się do Sądu. Jeśli więc oskarżony nie dochował wymogów uzyskania określonego zaświadczenia wydawanego zgodnie z regułami ustawy o lekarzy sądowym, orzeczenie Sądu o uznaniu nieobecności Ł. K. za nieusprawiedliwioną należy akceptować. Sygnalizowany przez obrońcę sposób procedowania niebędący jednak, jak sama wskazuje, zarzutem apelacji, nie mógł wpłynąć na treść orzeczenia Sądu Apelacyjnego.

Apelująca stawia w pkt. XIX środka odwoławczego zarzut rażącej niewspółmierności kar pozbawienia wolności wymierzonych A. M. (1), M. Ś. (1), M. i Ł. K.. Do tego zarzutu odniesie się Sąd Apelacyjny rozpoznając apelację oskarżyciela publicznego w niej bowiem najszerzej podnosi się kwestie wymiaru kar.

II. Co do apelacji obrońcy oskarżonego I. Ż..

Apelacja obrońcy tego oskarżonego nie zasługuje na uwzględnienie w zakresie większości stawianych zarzutów jak i sformułowanych w niej postulatów, poza tym, który dotyczy naruszenia art. 11 k.k.

Dokonując ustaleń faktycznych w zakresie roli, jaką odegrał w toku zdarzeń w barze należącym do K. H., oskarżony I. Ż. (1), Sąd I instancji trafnie rolę tę ustalił i przypisał oskarżonemu popełnienie występku naruszającego treść art. 282 k.k. Nie sposób zachowania oskarżonego widzieć, jako burdy pijackiej, w żadnym razie niepowiązanej z żądaniem, jakie kierowane były w stosunku do właścicielki lokalu.

Relacja pokrzywdzonej, jej męża oraz B. S. (1) nie pozostawiały żadnych wątpliwości, co do tego, że oskarżony przyszedł wraz z innymi do lokalu, że Ł. K. zażądał wynagrodzenia za „ochronę” i że gdy pokrzywdzona stwierdziła, że chroni ją policja to właśnie oskarżony dokonał zdemolowania toalety. Nie ujawniono żadnych argumentów mogących przekonać o niesłusznej ocenie wiarygodności pokrzywdzonej oraz jej męża i pracownicy. Nie mieli oni, żadnych powodów, aby bezpodstawnie obciążać kogokolwiek w tej sprawie. Pokrzywdzona w sposób zupełnie naturalny połączyła obecność oskarżonego i jego zachowanie niszczące jej lokal z żądaniem opłat za ochronę i wniosek taki, jako oczywisty wyprowadził także Sąd I instancji. Twierdzenie w apelacji, że motywacja towarzysząca zachowaniom oskarżonego nie miała żadnego związku z tym, czego żądali jego koledzy musiała być uznana, za naiwną linię obrony. Powiązanie między uczestnikami tego zdarzenia jest oczywistym, jeśli uwzględni się że to właśnie I. Ż. (1) na polecenie Ł. K., już po zdemolowaniu lokalu, opuścił go. To, że choć jak ustalili Sąd meriti ten oskarżony był jednym z najważniejszych członków grupy, a mimo tego opuścił lokal na polecenie Ł. K., jest tylko podkreśleniem podziału ról w grupie. To Ł. K. prowadził „negocjacje” na temat „ochrony” i to on miał przегład sytuacji oraz pełną ocenę wymowy argumentów użytych przez I. Ż.. Podnoszenie motywacji działania oskarżonego, jako niepozostającej w związku z żądaniem konieczności opłaty za ochronę, razi naiwnością w kontekście ustaleń Sądu I instancji i słusznie zostało zdyskredytowane przez Sąd Okręgowy, który odmówił wiary oskarżonemu w tym zakresie.

W uzasadnieniu skargi apelujący podnosi brak wymienienia I. Ż., w tej części która dotyczy stawianych oskarżonym zarzutów. Zarzut taki jest niezrozumiały, bowiem lektura uzasadnienia jednoznacznie pozwala na stwierdzenie, że Sąd nie tylko wskazał I. Ż. jako uczestnika zachowań 18/19 października 2008 roku, lecz także precyzyjnie opisał jego postępowanie (s. 47 uzasadnienia), co więcej, odniósł się w swych rozważaniach także do zachowań tego oskarżonego (s. 112. 113 rozważań).

Podniesiony zarzut apelacyjny nie mógł zostać uznany za trafny, i to zarówno ten który dotyczył błędnych ustaleń faktycznych, jak i obrazy prawa procesowego.

Natomiast Sąd odwoławczy uznał za trafny zarzut obrazy prawa materialnego, art. 11 § 2 k.k. Zupełnie sztucznie, jako niepowiązane z podstawowym zamiarem sprawców, potraktowano zachowanie oskarżonego skierowane nie tylko przeciwko K. H. zmierzające do zmuszenia jej do określonego zachowania oraz jako odrębne występkę, zniszczenie mienia i groźby kierowane pod adresem B. S. (1). Zachowanie I. Ż. było nacechowane jednym i zasadniczym zamiarem dążenia do podporządkowania żądaniom grupy, do której należał. Narzędziami takiego podporządkowania było właśnie odbywające się w tym samym czasie i miejscu demolowanie toalety i groźenie kobietom. Wszystkie elementy

zachowania oskarżonego objęte były chęcią wywarcia takiej presji, poprzez zagrożenie pobiciem oraz zniszczenie toalety, aby właścicielka lokalu uległa presji i podporządkowała się żądaniom grupy. W głębokim przekonaniu Sądu odwoławczego zachowanie oskarżonego to jeden czyn naruszający dwa różne przepisy ustawy, o czym mowa w art. 11 § 2 k.k., nie zaś cztery różne niezależne od siebie występki.

Uznając rację skarżącego w tym zakresie dokonano zmiany zaskarżonego wyroku określając za to zachowanie nową karę. Uznano, że wysokość kary pozbawienia wolności orzeczona wobec tego oskarżonego za to zachowanie, przy uwzględnieniu okoliczności, które zaważyły na wymiarze tej kary przez Sąd I instancji odpowiada skali społecznego niebezpieczeństwa tego czynu. Fakt działania oskarżonego w warunkach powrotu do przestępstwa miał istotne znaczenie przy określaniu wysokości sankcji za ten czyn.

III. Odnośnie do apelacji obrońcy oskarżonego Ł. S..

I ta apelacja podnosi zarzut obrazy art. 282 k.k. W tej sytuacji wystarczające jest odwołanie do uwag, które w zakresie obrazy prawa materialnego poczyniono w pkt. I niniejszego uzasadnienia.

Jest oczywistym, że apelujący kwestionuje ustalenie o popełnieniu przez Ł. S. przypisanego mu czynu na szkodę K. H., twierdząc, że jego zachowanie nie wyczerpało znamion tego przepisu. Tym samym stawia zarzut błędnych ustaleń faktycznych.

Wymaga powtórzenia teza, że nie jest niezbędne dla przypisania sprawcy popełnienie czynu z art. 282 k.k. jego aktywne zachowanie mające postać przemocy bądź jednoznaczne w swej treści wypowiedzianie groźby zamachu na życie, zdrowie lub mienie. Jeśli sytuacja, w której uczestniczy sprawca nie nasuwa żadnych wątpliwości, że współdziałał on z tymi, którzy dokonują zamachu, grożą lub używają przemocy to wystarczającym będzie takie zachowanie do przypisania takiemu sprawcy występku z art. 282 k.k. Gdy prześledzi się postawę oskarżonego i spojrzy na nią przez pryzmat pokrzywdzonej to jest oczywistym, że zachowanie Ł. S. zostało trafnie ocenione jako przestępcze. Sąd poddając zachowania poszczególnych osób ocenie rozważał je dogłębnie i w sytuacji, gdy nie miał pewności, co do roli niektórych z nich, uniewinnił te osoby. Nie można więc uznać, że ocena ta była powierzchowna bądź tendencyjna. Oskarżony był tym, który uczestniczył w zachowaniach, w których wywierano presję na pokrzywdzoną. Był w czasie, gdy Ł. K. żądał pieniędzy za ochronę, a po odmowie ze strony K. I. Ż. zdemolował toaletę. Następnie wraz z M. Z. (1) rozmawiał z właścicielką lokalu o tym, aby doszli do porozumienia w sprawie „ochrony”, po czym znów był w grupie tych którzy wtargnęli do lokalu, gdy odbywała się tam zamknięta impreza po czym doszło do ataku na klientów baru. Taka postawa oskarżonego jednoznacznie świadczy o jego związku z grupą i uczestniczeniu w wywieraniu presji na właścicielkę lokalu. Jego rola została zauważona przez pokrzywdzoną, ale także przez M. P. (1). Najistotniejszym jednak jest, że w odbiorze pokrzywdzonej był on tym, który stwarzał wraz z innymi presję na nią i jego widziała ona, jako uczestnika tej grupy. Jeśli wziąć pod uwagę, że wobec innych (co do których w efekcie Sąd wydał orzeczenie uniewinniające) nie wyraziła takiego przekonania to uprawnione było ustalenie Sądu I instancji oparte na tych dowodach, że oskarżony uczestniczył w popełnieniu tego przestępstwa.

Nie można skutecznie w tej sytuacji twierdzić, że nie było zamiarem oskarżonego działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. To, że on sam nie wyartykułował takiego żądania nie oznacza jeszcze, że nie obejmował celu zachowania innych. Współdziałając z nimi, w tym także z tymi, którzy jednoznacznie domagali się korzyści majątkowej czynił tak, aby taka korzyść przez grupę, w której uczestniczył została osiągnięta. Obejmował wolą i świadomością cel działania grupy i winien za to zachowanie ponieść odpowiedzialność karną.

W konsekwencji zarzut stawiany zaskarżonemu wyrokowi nie został uwzględniony.

Nie podzielono także zarzutu rażącej niewspółmierności kary wymierzonej oskarżonemu za nielegalne posiadanie broni.

Sąd wskazał powody, dla których uznał wysoki stopień szkodliwości zachowania oskarżonego. Argumentacji tej nie podważa twierdzenie obrońcy o posiadaniu przez oskarżonego broni dla celów obronnych. Oskarżony to nie osoba,

która była zagrożona ze strony przestępców, lecz zagrożenie to wynikało z jego postawy życiowej i powiązania z konkurencyjną grupą łamiących prawo. W tej sytuacji uprawniony jest wniosek, że posiadana przez oskarżonego broń to narzędzie do walki z konkurentami, a oskarżony przekazując motywację jej posiadania podaje jedynie korzystne dla niego okoliczności. Jeśli przy tym Sąd wymierzył oskarżonemu karę w jej dolnych granicach, bo tak należy ocenić to orzeczenie, to kara taka w żadnej mierze nie może być uznana za rażąco surową. Wniosek taki jawi się, jako oczywisty także dlatego, że przecież Sąd I instancji nie doszukał się po stronie oskarżonego żadnych okoliczności łagodzących.

Nie zasługiwał na uwzględnienie także kolejny postulat obrońcy oskarżonego odnoszący się do obniżenia wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności. Byłby on skuteczny tylko wtedy gdyby obrońca oskarżonego przekonał, że wymierzona oskarżonemu kara pozbawienia wolności jest niesprawiedliwa, bo rażąco surowa. Niesprawiedliwość takiej kary musiałby rzucać się w oczy w stopniu nie do zaakceptowania. Tak jednak nie jest w sprawie Ł. S.. Oskarżonemu wymierzono kary podlegające łączeniu w wysokości 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności (rozstrzygnięcie w pkt. XLII) oraz 1 roku pozbawienia wolności (orzeczenie w pkt. XLIII). Kara łączna mogła być wymierzona od 1 roku i 6 miesięcy do 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd określając wymiar tej kary zastosował zasadę asperacji. Apelujący nie wskazał na mające wymowę zasadniczą argumenty pozwalające na uznanie, że rozstrzygnięcie to jest rażąco za surowe. Uprzednia wielokrotna karalność będąca udziałem oskarżonego nakazuje uznać, że kara łączna wymierzona temu oskarżonemu jest karą sprawiedliwą. Jeśli tę okoliczność uwzględnić to twierdzenie apelującego, że nie zbadano czy warunkowe zawieszenie wykonania kary doprowadziłoby do osiągnięcia celów kary, nie może zmienić rozstrzygnięcia w zakresie kary i spowodować zastosowanie wobec niego środków probacyjnych. Nie sposób uznać, że istniały i istnieją przesłanki do pozytywnego prognozowania o postępowaniu oskarżonego w przyszłości. Jego dotychczasowa droga życiowa temu zdecydowanie przeczy. Rozstrzygnięcie w tym zakresie Sąd Apelacyjny akceptuje.

IV. Odnośnie do apelacji obrońcy M. K. (1).

Tylko częściowo uwzględniono apelację obrońcy tego oskarżonego. W stosunku do rozstrzygnięć będących jego udziałem Sąd Apelacyjny zobowiązany był uwzględnić apelację Prokuratora, lecz w tym zakresie wypowiedział się poniżej omawiając zasadność skargi oskarżyciela publicznego.

Należy podzielić zarzut apelującego obrońcy, że sytuacja M. K. (1) jest zdecydowanie inna niż pozostałych oskarżonych apelujących w tej sprawie. On jako jedyny, choć początkowo odmawiał przyznania się do sprawstwa i winy, gdy już zdecydował się na złożenie wyjaśnień i przyznanie się do stawianych mu zarzutów czynił to konsekwentnie. Opisował nie tylko udział własny w procedurze przestępczej działalności grupy w której uczestniczył, ale także podał okoliczności zachowań swych kompanów. Zdaniem Sądu Okręgowego nie zasługiwał na dobrodziejstwo wynikające z art. 60 § 4 k.k., bo nie zaszły przesłanki do stosowania tego przepisu i należy z oceną tą się zgodzić. Natomiast w przekonaniu Sądu Apelacyjnego argumentacja nie tylko w pisemnej skardze, ale i w wystąpieniu ustnym obrońcy M. K. (1), lecz co nie mniej istotne, także w wystąpieniu oskarżyciela publicznego, upoważniała do uznania, że kara łączna wymierzona temu oskarżonemu winna być niższa. I tak też postanowiono uwzględniając okoliczności łagodzące przywołane przez Sąd I instancji, nie można jednak zapominać także tych, które przemawiały przeciwko oskarżonemu.

Z tych względów nie zaakceptowano postulatu obrońcy oskarżonego o warunkowe zawieszenie wykonania kary wymierzonej temu oskarżonemu. Jego przeszłość sprzeciwia się takiemu rozstrzygnięciu, nie można zapominać o ilości przypisanych mu czynów i ich wadze, skierowane były przeciwko różnym dobrom prawem chronionym, co szkodliwość społeczną jego zachowań potęgowało.

V. Odnośnie do apelacji oskarżyciela publicznego.

1. Co do obrazy prawa materialnego.

Nie budzi wątpliwości, że zarzut obrazy prawa materialnego w skardze oskarżyciela publicznego zasługuje na uwzględnienie.

Skarżący trafnie podnosi, iż orzekający Sąd naruszył przepisy wymienione w apelacji, a to wymierzył kary niezgodnie z normą sankcjonującą art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Rozstrzygając o karze wobec M. K. (1) nie uwzględnił Sąd konieczności orzeczenia poza karą pozbawienia wolności także kary grzywny. Treść przepisu art. 56 ust. 3 powołanej ustawy w brzmieniu obowiązującym przed 9 grudnia 2011 roku (podobnie zresztą w brzmieniu jak w chwili orzekania, choć obecnie stanowi on, że kara pozbawienia wolności wymierzana być powinna od lat 2 do 12) stanowiła, że podlega grzywnie i karze pozbawienia wolności do lat 10 sprawca odpowiadający za zachowania wyczerpujące stronę przedmiotową tego występkę. W tej sytuacji obowiązkiem Sądu Okręgowego było wymierzenie także kary grzywny, czego nie uczynił, a co zobowiązany był orzec Sąd Apelacyjny.

Ma także rację skarżący w odniesieniu do naruszenia przez Sąd orzekający normy art. 65 § 1 k.k.

Sąd ten ustalił, że oskarżeni A. M. (1) i M. K. (3) dopuścili się przestępstw z art. 282 k.k. w powiązaniu z art. 65 § 1 k.k., a mimo to wbrew tej normie, odsyłającej do art. 64 § 2 k.k. statuującej konieczność orzeczenia kary pozbawienia wolności powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia, wymierzył tym oskarżonym kary pozbawienia wolności w dolnej granicy sankcji przewidzianej przepisem art. 282 k.k. Wobec sprawcy tego występkę, skazanego w warunkach art. 65 § 1 k.k., najniższa możliwa do wymierzenia kara pozbawienia wolności winna wynosić jeden rok i jeden miesiąc.

Ma więc słuszność apelujący żądający wymierzenia obu oskarżonym kar zgodnie z treścią przywołanych przezeń przepisów, i tak też orzekł Sąd Apelacyjny.

Różnica w wysokości wymierzonych tym oskarżonym kar wynika z różnej ich postawy w toku prowadzonego postępowania. Należało docenić, także w sensie wymiaru kary M. K. (3), jego postawę i uznając, że przyczynił się on w stopniu istotnym do rozstrzygnięcia w toku procesu wymierzyć mu karę w minimalnej wysokości. Inna była postawa oskarżonego A. M. (1) i uwzględniając w przeważającej mierze jego dotychczasowy styl życia i popełnianie w przeszłości szeregu przestępstw, za które był kilkakrotnie karany należało wymierzyć mu karę na poziomie, który odzwierciedlono w wyroku Sądu Apelacyjnego.

2. Co do zarzutu obrazy prawa procesowego.

Wiele racji zawartych jest w uzasadnieniu zarzutu naruszenia przez Sąd I instancji art. 184 § 1 i 3 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt. 1 k.p.k.

W pierwszej kolejności należy podzielić zastrzeżenie apelującego o braku jasnego i obszernego wyводу dla podjęcia tak istotnej decyzji jak oddalenie wniosku o przesłuchanie świadków anonimowych.

Rozstrzygnięcie o tak doniosłych skutkach jak pozbawienie oskarżyciela możliwości dowiedzenia trafności stawianych zarzutów poprzez oddalenie jedyne (jak przyjął Sąd meriti) dowodu obciążającego oskarżonych wymaga pogłębionej argumentacji mogącej przekonać o słuszności rozstrzygnięcia bądź skutecznej z nim polemiki. Takich cech w większości pozbawione jest postanowienie z 25 sierpnia 2011 roku.

Zawiera ono jednak kwintesencję motywacji, która doprowadziła Sąd I instancji do uznania, że wniosek oskarżyciela publicznego o przesłuchanie świadków anonimowych nie może zostać uwzględniony.

Dane świadków anonimowych zostały utajnione z uwagi na zagrożenie płynące z faktu, że przecież złożyli oni zeznania w toku postępowania toczącego się przeciwko osobom, uczestnikom zbrojnej grupy przestępczej. Zagrożenie ze strony takich osób nie może być traktowane, jako wydumane, lecz jak najbardziej realne, co nakazywało ze szczególną ostrożnością podchodzić do treści zawartych w pełnych protokołach przesłuchania tych osób. Konieczność rozważań czy treści mieszczące się w pełnych protokołach przesłuchań świadków anonimowych w toku przesłuchania na rozprawie pozwolą na utrzymanie niejawności danych tych osób była powinnością Sądu I instancji. Jeśli Sąd ten nie miał pewności, że przeprowadzenie przesłuchań nawet w sposób wykluczający możliwość obserwacji tych osób (np. przy zniekształceniu głosu, zmiany wizerunku świadków) przez oskarżonych ich wypowiedzi muszą doprowadzić do przekazania informacji dotyczących istotnych elementów zdarzeń, a przez to także ujawnienie okoliczności

indywidualizujących te osoby nie tylko nie miał prawa do przeprowadzenia takich dowodów, ale wręcz miał obowiązek odstąpić od takiej czynności chroniąc bezpieczeństwo tych osób. Celem zasadniczym przepisu art. 184 k.p.k. nie jest tylko skorzystanie z wiedzy osób objętych anonimizacją lecz przede wszystkim ochrona osób, które zdecydowały się złożyć zeznania mające znaczenie dla rozstrzygnięcia w sprawie.

Oskarżyciel publiczny uznał, że treść tych wypowiedzi, która zawarta jest w zeznaniach świadków odnosi się do okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia, lecz niedekonspirujących świadków. Innego zdania jest Sąd I instancji i to on ma prawo do oceny czy według tego Sądu, który wszak przeprowadzał będzie na rozprawie te dowody ryzyko ujawnienia okoliczności mogących zdekonspirować świadków istnieje oraz jaki jest jego stopień. Skoro Sąd I instancji, po zapoznaniu się jego pełnego składu, z treścią wypowiedzi tych osób uznał, że w wysokim stopniu występuje prawdopodobieństwo ujawnienia ich danych, przez przekazanie okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia był uprawniony do odstąpienia od przeprowadzenia tego przesłuchania. Treść art. 184 § 1 k.p.k. w sposób jednoznaczny stwierdza, że możliwe jest utajnienie danych świadka, ale tylko takich, które nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Jeżeli więc okoliczności istotne dla wyniku procesu mogłyby doprowadzić do ujawnienia świadka, któremu z tego powodu zagraża niebezpieczeństwo w zakresie życia, zdrowia, wolności albo mienia w znacznych rozmiarach nie jest możliwe nadanie mu statusu świadka anonimowego, a gdy tak się stało, nie jest możliwe przeprowadzenie tego dowodu przed Sądem. Sąd ma obowiązek kontroli zasadności nadania takiego statusu określonej osobie, i jeśli dojdzie do przekonania, że świadek zobowiązany byłoby do przekazania danych istotnych dla rozstrzygnięcia, a doprowadziłoby go to do dekonspiracji winien odmówić przeprowadzenia tego dowodu z uwagi na konieczność zagwarantowania bezpieczeństwa wartościom zasadniczym, o jakich mowa w art. 184 § 1 k.p.k.

Wszystkie wywody apelacji mają swą wagę, lecz nie mogą zmienić przekonania o uprawnieniu Sądu I instancji do postąpienia w sposób, który był jego udziałem w toku rozprawy w dniu 25 sierpnia 2011 roku. Jeśli to Sąd I instancji zobowiązany jest do oceny trafności nadania statusu świadka anonimowego i tenże Sąd uznał, że nie może gwarantować pozostawania danych świadka (świadków) w tajemnicy, bo okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy ujawniłyby jego (ich) tożsamość, Sąd odwoławczy, który wszak dowodu takiego nie przeprowadza, nie może dokonać odmiennej oceny tych okoliczności. Wszak przecież to w toku dynamicznie prowadzonej rozprawy z udziałem stron ryzyko narażenia na ujawnienie danych pojawia się realnie. Brak pewności Sądu I instancji, co do zapewnienia bezpieczeństwa świadkowi (świadkom) wyklucza możliwość zobowiązania przez Sąd odwoławczy Sądu I instancji do przeprowadzenia tego (tych) dowodów. Gdy przy tym uwzględni się fakt, że uznanie zarzutu apelującego prowadzić powinno do spełnienia postulatów oskarżyciela publicznego i uchylenia zaskarżonego wyroku w części i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, a tym przecież w realiach tej sprawy byłby Sąd Rejonowy, obawy o brak możliwości zapewnienia bezpieczeństwa świadkom anonimowym jedynie utwierdzają w przekonaniu o konieczności nieuwzględniania tego zarzutu apelującego.

3. *Odnosnie, co do zarzutu rażącej niewspółmierności kar.*

Nie miał wątpliwości Sąd odwoławczy, że kary wymierzone oskarżonym, co do których apelował oskarżyciel publiczny, z wyjątkiem M. K. (1), nosiły cechy kar niesprawiedliwych, bo rażąco łagodnych.

W efekcie w zakresie czynów, co do których apelował prokurator, apelacja została uwzględniona i podwyższono wymiar tych kar. Podstawowa okoliczność, która miała znaczenie przy wymiarze nowych kar związana była z uprzednią karalnością oskarżonych. W tym też kontekście, jako rażąco łagodna jawiła się kara pozbawienia wolności orzeczona za udział D. P. w zbrojnej grupie przestępczej, co doprowadziło do podwyższenia wymiaru kary za to zachowanie. Dostrzeżono jednak brak konsekwencji oskarżyciela publicznego, który w podobnej sytuacji, a wręcz znacznie bardziej jednoznacznej, mimo ustalenia Sądu I instancji o przywódczej roli I. Ź. w tej grupie nie domagał się podwyższenia kary za ten czyn temu oskarżonemu.

Nie uwzględniono wniosku prokuratora o podwyższenie kary pozbawienia wolności wobec A. M. (1), za jego zachowanie na szkodę T. F. (1), podobnie zresztą postąpiono wobec postulatów podwyższenia kary Ł. K., który dopuścił się czynu na szkodę P. Z. (2). Należy pamiętać, że zachowania te skierowane były przeciwko osobom, które popełniały

przestępstwa związane z handlem środkami narkotycznymi. Inny więc jest ciężar takich zachowań niż choćby czyny skierowane przeciwko prowadzącej swoją działalność gospodarczą K. H.. Podzielono stanowisko oskarżyciela publicznego o niezasadności zastosowania wobec I. Ż. instytucji nadzwyczajnego złagodzenia wymiaru kary za czyn na szkodę tej pokrzywdzonej (przy uwzględnieniu zmian dokonanych wyrokiem Sądu Apelacyjnego) ten oskarżony w żadnym razie nie zasługiwał na jakiegokolwiek łagodne potraktowanie. Skala jego przestępczego zachowania osiągnęła bardzo wysoki poziom niebezpieczeństwa czynu, który popełnił na szkodę K. H..

Podobnie Sąd ocenił, jako nietrafne rozstrzygnięcie o wymierzeniu kary P. Z. (1). Wszak przecież oskarżony ten dopuścił się rozboju wraz z innym jeszcze sprawcą. Atak na dwie osoby i dokonanie ich pobicia bez żadnego powodu, a następnie ich okradzenie to zachowanie, które nie może być traktowane jako drobne i bez znaczenia postąpienie. W środowisku, w którym oskarżony ten obraca się jego czyn represjonowany karą z warunkowym zawieszeniem jej wykonania mógłby utwierdzić w przekonaniu, że zachowania te nie pociągają, żadnych dolegliwych skutków. Natomiast w społeczności pokrzywdzonych zrodzić może się wyobrażenie o braku ochrony i braku sprawiedliwej odpłaty za przestępcze czyny. Oskarżony, mimo, że po raz pierwszy wszedł w kolizję z prawem musi uświadomić sobie bezprawność i karygodność swego postępków oraz fakt, że przestępcze czyny spotykają się z surową represją ze strony Państwa, chroniącego swych praworządnych obywateli.

Biorąc pod uwagę fakty wynikające z ustaleń Sądu I instancji, a przede wszystkim iż Sąd ten nie doszukał się w postawie oskarżonych żadnych okoliczności łagodzących podwyższono kary łączne pozbawienia wolności. Skala przestępczej działalności oskarżonych uczestniczących w zbrojnej grupie przestępczej, dopuszczających się przestępstw przeciwko mieniu, zajmujących się obrotem środkami narkotycznymi (A. (...), (...), Ł. K.) upoważniała do orzeczenia wobec oskarżonych kar łącznych pozbawienia wolności na poziomie określonym w wyroku Sądu Apelacyjnego.

Jeśli oskarżeni to osoby, działające w grupie przestępczej i to grupie zbrojnej, zagrażają bezpieczeństwu społeczności, w której funkcjonują, to dla ochrony tej społeczności konieczna jest ich izolacja i to w takim okresie, aby pomniejszy niebezpieczeństwo ich działań. Kary orzeczone wobec oskarżonych winny uświadomić im naganności ich postępowania i dać odpowiedni czas do refleksji nad własnym postępowaniem. Są one także wyrazem oceny społecznej szkodliwości postawy oskarżonych.

Powyższe rozważania upoważniają do stwierdzenia, że nie zasługuje na uznanie zarzut apelującej obrońcy adwokat I. S., że kary wymierzone oskarżonym, których ona reprezentuje są rażąco surowe. Jest wprost przeciwnie i w zakresie, w jakim było to możliwe wobec złożenia stosowych wniosków przez oskarżyciela publicznego dokonano stosownej zmiany zaskarżonego orzeczenia. Apelacja obrońcy oskarżonych okazała się nieskuteczna z przyczyn, dla których konieczne stało się uznanie zasadności skargi prokuratora.

VI. W zakresie zmian dokonanych rozstrzygnięciem Sądu Apelacyjnego.

Część dokonanych przez Sąd Apelacyjny zmian została wyjaśniona wyżej.

Należy poczynić rozważania w zakresie, który dotychczas pozostawał poza obszarem uzasadnienia ich dokonania.

W pierwszej kolejności należy odnieść się do powtórzenia przez Sąd Okręgowy za aktem oskarżenia kwalifikacji prawnej zachowania przypisanego A. M. (1) w pkt. III części rozstrzygającej. Sąd uznał, że oskarżony popełnił czyn opisany w pkt. IV części wstępnej. Konsekwencją tego stanowiska jest przyjęcie, że czyn ten wyczerpał treść przepisów art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k. oraz art. 64 § 1 k.k. Rozważając o tej ocenie prawnej Sąd nie wyjaśnił dlaczego uznał, że czy ten został popełniony przez A. M. (1) w ramach powrotu do przestępstwa opisanego w art. 64 § 1 k.k. Aby właściwym było kwalifikowanie zachowania sprawcy z art. 64 § 1 k.k. muszą być spełnione przesłanki wymienione w tym przepisie;

1. sprawca musiał popełnić przestępstwo umyślne,
2. za to przestępstwo musiał zostać skazany na karę pozbawienia wolności,

3. odbył co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności,
4. przed upływem 5 lat od odbycia tej kary sprawca musi popełnić kolejne (drugie) przestępstwo o charakterze umyślnym,
5. przestępstwo kolejne (drugie) musi być podobne do tego, za które był już skazany.

Tylko łączne wystąpienie tych przesłanek zobowiązuje do przyjęcia działania sprawcy w ramach recydywy specjalnej podstawowej. Nie wystąpienie którejkolwiek z tych przesłanek wyklucza uznanie, że działał w warunkach powrotu do przestępstwa.

W sprawie A. M. (1), według Sądu Okręgowego powtarzającego bezrefleksyjnie za oskarżycielem publicznym, podstawą powrotu do przestępstwa było skazanie wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Lubinie z dnia 19 grudnia 2003 roku w sprawie II K 701/03 obejmującym skazania w sprawie II K 536/00 i II K 540/01. Należy zwrócić uwagę, że w sprawie II K 536/00 A. M. (1) został skazany za czyn z art. 288 § 1 k.k. (k.2104). W kolejnej sprawie, II K 540/01 (k.2108, 2109) przypisano mu dwukrotne naruszenie art. 159 k.k. i art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 2 k.k.

Abstrahując od pierwszych 4 przesłanek przyjęcia powrotu do przestępstwa, bo w sprawie A. M. (1) są one spełnione, koniecznym było zastanowienie się czy, a jeśli tak to, na czym polega podobieństwo między czynem zarzuconym a przestępstwami, za które skazano uprzednio A. M. (1).

Definicja ustawowa przestępstw podobnych sformułowana jest w art. 115 § 3 k.k. i brzmi ona Przepisami podobnymi są przestępstwa należące do tego samego rodzaju; przestępstwa z zastosowaniem przemocy lub groźby jej użycia albo przestępstwa popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej uważa się za przestępstwa podobne.

Nie budzi wątpliwości, że przestępstwo wprowadzania do obrotu środków narkotycznych nie jest przestępstwem podobnym do występku zniszczenia mienia, za co skazano oskarżonego wyrokiem w sprawie II K 536/00. Nie należą one do tego samego rodzaju. Nie występuje także po stronie sprawcy dopuszczającego się obrotu środkami narkotycznymi stosowanie przemocy lub groźby jej użycia. Przepis zniszczenia mienia nie jest także popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, a taki jest cel sprawcy naruszającego art. 56 powołanej ustawy.

Należy więc wykluczyć aby podstawą powrotu do przestępstwa przyjętą w zaskarżonym wyroku było skazanie w sprawie II K 536/00.

Jedyny element, jaki pozwala na rozważanie trafności kwalifikowania czynu oskarżonego, jako popełnionego w warunkach art. 64 § 1 k.k. jak się wydaje znajduje się w drugim skazaniu objętym wyrokiem łącznym. W wyroku z dnia 18 kwietnia 2002 roku w sprawie II K 540/01 przypisano A. M. (1) popełnienie przestępstwa przeciwko życiu i zdrowiu. Jeśliby przyjąć, że przestępstwa z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii są skierowane przeciwko życiu i zdrowiu indywidualnego pokrzywdzonego wówczas możliwe byłoby uznanie trafności kwalifikacji przyjętej przez Sąd Okręgowy. Podkreślenia jednak wymaga, że przestępstwa, za które skazano oskarżonego naruszające treść art. 159 k.k. skierowane były przeciwko życiu i zdrowiu pojedynczego indywidualnie określonego pokrzywdzonego. Inaczej jest natomiast w sytuacji naruszenia przez sprawcę norm ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, a już zwłaszcza art. 56 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Rodzajowym przedmiotem ochrony, według dominującego poglądu doktryny, jest zdrowie publiczne, czyli ochrona zdrowia społecznego przed działaniami prowadzącymi do nielegalnej podaży narkotyków, których używanie powoduje degradację zdrowotną [T.L. Chruściel, M. Preiss-Mysłowska, Ustawa o przeciwdziałaniu narkomanii. Komentarz. Wyd. C.H. Beck, Warszawa 2000, s. 253].

Według innego stanowiska, przedmiotem ochrony art. 40 ustawy (obecnie art. 53) był interes społeczny w zakresie zapobiegania narkomanii, tj. aby produkcja i inne działania związane ze środkami odurzającymi lub substancjami

psychotropowymi odbywały się tylko zgodnie z regulacją przewidzianą w ustawie [M. Bojarski, W. Radecki, Przewodnik po pozakodeksowym prawie karnym, Wydawnictwo Uniwersytetu Wrocławskiego, Wrocław 1998, s. 238-239]. Konstruując rodzajowy przedmiot ochrony, przy uwzględnieniu celu przepisów zawartych w rozdziale "Przepisy karne", tj. zapewnienia przestrzegania odpowiednich postanowień ustawy, wskazywano, iż jest nim interes społeczny, polegający na przestrzeganiu administracyjnoprawnych norm postępowania z substancjami i środkami, których używanie może prowadzić do narkomanii [S. Kosmowski, Podstawowe problemy stosowania przepisów kryminalizujących nielegalny obrót narkotykami, Problemy Prawa Karnego 2004, nr 25, s. 19]. (Katarzyna Łucarz, Anna Muszyńska: Ustawa o przeciwdziałaniu narkomanii. Komentarz, Oficyna 2008, Komentarz do art.53 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii II. Przedmiot ochrony, teza 1)

Zarówno pierwszy jak i drugi z poglądów przywołanych wyżej wykluczają uznanie, że przedmiotem zamachu sprawcy jest zdrowie indywidualnie określonego pokrzywdzonego.

Orzecznictwo Sądu Najwyższego także nie pozostawia wątpliwości w tym zakresie.

Sąd ten orzekł przecie, że „Rodzajowym i bezpośrednim przedmiotem ochrony w art. 58, art. 62 i art. 64 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 ze zm.) jest zdrowie społeczne (publiczne), [...]” (Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 września 2006 roku I KZP 19/06 OSNKW 2006/11/99). Jeśli według tego stanowiska przywołane wyżej przepisy chronią dobro prawne, jakim jest zdrowie społeczne, gdy cho,by art. 58 odnosi się do udzielania środków narkotycznych innej, indywidualnej osobie to w żadnym razie nie może być mowy o tym, iż przedmiotem ochrony art. 56 ustawy jest zdrowie indywidualnego człowieka. Przywołane wyżej orzeczenie Sądu Najwyższego jest kontynuacją linii orzeczniczej tego Sądu, który wszak stwierdził już wcześniej, że Przedmiotem ochrony przepisu art. 45 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 75, poz. 468, w brzmieniu przed nowelizacją ustawą z dnia 26 października 2000 r. - Dz. U. Nr 103, poz. 1097) jest zdrowie społeczne (publiczne) w aspekcie zapobiegania zjawisku narkomanii. (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 27 października 2005 roku I KZP 32/05 OSNKW 2005/11/105).

Zachowanie sprawcy czynu z art. 56 ustawy wszak zmierza do wprowadzenia (dostarczenia) do obrotu środków narkotycznych, a więc zgodnie z definicją ustawową zawartą w art. 4 pkt. 34 będzie polegało na udostępnianiu osobom trzecim, odpłatnie lub nieodpłatnie, środków odurzających, substancji psychotropowych, prekursorów lub środków zastępczych. Aby możliwe było przyjęcie, że sprawca swym zachowaniem wyczerpuje znamiona występkę wprowadzania do obrotu środków narkotycznych jego czyn winien polegać na hurtowym uzyskiwaniu narkotyków i takim też przekazywaniu ich kolejnym osobom. Nie jest nim przekazywanie środków narkotycznych odbiorcom, klientom detalicznym uzyskującym te środki dla własnych potrzeb, a tym samym w żadnym razie nie może być mowy na kanwie tego przepisu o przyjęciu, że jest to występki podobny do przestępstwa z art. 159 k.k. bo skierowany przeciwko temu samemu dobru prawem chronionemu.

Konsekwencją tych rozważań jest eliminacja ustalenia Sądu I instancji o działaniu A. M. (1) w zakresie czynu przypisanego mu w pkt. III części rozstrzygającej w warunkach powrotu do przestępstwa. Mimo tego nie uznano za możliwe obniżenie kary orzeczonej w stosunku do oskarżonego, dzieląc pogląd Sądu merita, że oskarżony jest osobą, która zasługuje na surowe potraktowanie, a fakt popełnienia tego przestępstwa w warunkach grupy przestępczej nakazuje surowe rozstrzygnięcie. Jest to wyraz wyjątkowo nagannej oceny jego postępowania i postawy.

Sąd Apelacyjny odwoływał się w swych wywodach do rozstrzygnięcia w pkt. VI części dyspozytywnej wyroku. Należy w tym miejscu powrócić do kwestii prawidłowego wyrażania kwalifikacji prawnej stanowiącej podstawę skazania. Orzeczenie to jest bowiem dotknięte wadą redakcyjną wymagającą korekty. Sąd ustalił, że oskarżony A. M. (1) popełnił czyn opisany w pkt. VII części wstępnej w warunkach powrotu do przestępstwa oraz działania w ramach zorganizowanej grupy przestępczej i dał temu wyraz w kwalifikacji prawnej tego czynu poprzez odwołanie się do art. 64 § 1 k.k. oraz art. 65 § 1 k.k. Jeśli przywołanie art. 65 § 1 k.k. w podstawie prawnej wymiaru kary uznać należy za słuszne to zupełnie zbędne było powołanie w niej art. 64 § 1 k.k., skoro Sąd I instancji nie przekroczył ustawowych granic wymiaru kary. Jeżeli sąd wymierza karę w granicach przewidzianych przez ustawę w przepisie określającym dany typ

przestępstwa, którego znamiona sprawca swoim zachowaniem wypełnił i nie jest obowiązkowe orzekanie ponad tymi granicami, to przywoływanie przepisu art. 64 § 1 k.k. także w podstawie wymiaru kary jest zbędne. Sąd orzekający ma natomiast obowiązek powołać przepis art. 64 § 2 k.k. nie tylko w kwalifikacji prawnej czynu przypisanego sprawcy przestępstwa, ale również w podstawie prawnej "wymiaru kary". (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 października 2011 roku, V KK 234/11).

Z tych samych przyczyn dokonano korekty rozstrzygnięcia w pkt. IX części dyspozytywnej wobec M. Ś. (1).

Zmiany reformatoryjne, których dokonał Sąd Apelacyjny poprawiając w niektórych rozstrzygnięciach podstawy skazania oraz wymiaru kary mimo, że nie wynikały z zarzutów stawianych przez skarżących znajdują swe oparcie w treści art. 455 k.p.k. Żadna z tych zmian nie pogarszała sytuacji oskarżonych, a tym samym nie była zmianą na ich niekorzyść. Z powyższych względów, aby orzeczenia Sądu Okręgowego pozbawione były tych uchybień (także w przyszłości), ale także dla poprawności niniejszego wyroku dokonano korekty zaskarżonego orzeczenia.

W odniesieniu do tych oskarżonych, co do których Sąd odwoławczy dokonał zmian w wysokości wymierzonych im kar konieczne było zaliczenie na poczet tych kar okresów tymczasowego aresztowania. Nie stało się tak wobec Ł. S., gdyż w stosunku do niego nie uległa zmianie kara łączna ani też nie zmieniono kar jednostkowych. Utrzymując zaskarżony wyrok wobec tego oskarżonego uznano za naturalne zaliczenie na poczet wymierzonej mu kary łącznej pozbawienia wolności okresu aresztowania, o którym rozstrzygnął w swym postanowieniu z dnia 24 kwietnia 2012 roku Sąd Okręgowy w Legnicy (k.9939, t.LI).

Orzeczenie o kosztach pomocy prawnej świadczonej M. K. (3) w postępowaniu odwoławczym znajduje swoje oparcie w art. 29 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku prawo o adwokaturze (tekst jednolity z 2009 roku Dz. U. Nr 146, poz. 1188 z p. zm.) i § 19 w zw. z § 14 ust. 2 pkt. 5 i § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1348 z p. zm.).

Rozstrzygnięcie o kosztach sądowych oparto na podstawie art. 634 k.p.k. i art. 635 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. oraz art. 633 k.p.k. i art. 636 k.p.k. a także art. 8, art. 2 ust. 1 pkt. 4, 5 i 6 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U z 1983 roku, Nr 49, poz. 223 z p.zm.). Natomiast orzeczenie dotyczące M. K. (1) oparto na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych tekst jednolity Dz. U z 1983 roku, Nr 49, poz. 223 z p.zm.) uznając, iż oskarżony, nie będzie w stanie ponieść dodatkowych obciążeń materialnych związanych z postępowaniem odwoławczym, a więc wydatków i opłat.

Wszystkie przytoczone wyżej rozważania doprowadziły do rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie Sąd odwoławczy.